Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sēfer Tôrat Kōhănîm

Ḳaro, Yosef
יסוי ,וראק

Fîordâ [Fürth], 451-452 [1690/91-1691/1692]

הריצמו הדיבא תוכלה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11660

Visual Library

ד לאחר שלשים יום . אמנם בס"מ פרק מי שמתו מותר דין זה דמוכח מס' דנים בכותן מכאן ועד י"ב חדש מהני מותן כשאת תוך י"ב חדש וסב"מ יסב דע"ד הרמ"ם מכן כדברי המ"מ לא כוכל לומ' מירוכו של הכ"מ ודו"ק וכ"ם ועיין בכ"מ סימן קח"ר ס"ב מוכח להריא דלא כהרמ"ם (הנ"ם ועיין נספרו ביישוב דברי הרמ"ם) : ה ומ"ם דמוחן כו' עיין בכ"מ ופיין בתשובת ר"ם הכן ס"נ סי' ו' : ו אלא בעל פה . אי' לכתל בחתמם לחתם וכתב בה זמן בכתיבה וכשנותן לו הסשר מתנה אמרה בפ"ם שנותן לו לאחר"מ אפ"ם אחרי' רוחן הכתות בשטר מהני לחבאי מבפ"ם ומוי כמו מאפרש בהרי"ם בשטר מתקנם מהיום ולאח"מ הן מוחמים אפ"ם ע"מ"ם (רף ע"ב ע"ב) עיין מס בעירסי' ומי' תבאי בנש מוח בע"ם ע"ם וכן מוח רשת הר"ן ע"ם ומסמ"ם לא בחים לבוחק' כוח ומי' פי' אור בסי דבריי ב"ם לריב"ומיין בפ"ם מי' קח"ר תמנא חמורים כן לפרי"ם"ם :

רנט ה כבר עבר אל לא תוכל לחתעלם כו' ורמב"ם פי"ה מהלכות חלוה דין ו' ומסמ"ג לאיין קי"ם כתב ומ"ם מחזיר' לאחר ימוח מחנם מיה זו וכבר עבר אל המיסורים וכן הבלה הרמב"ן בשטר המלמות פרק אלו מציאות ולאפ"י מהחזירם עובר בכולן וכן מסמע מס לשון הלכות גרול' וסרי"ף ונוסח' ס"ם בילנ"ם : כ רוב הטיר כותים כו' מנס"ל מי' ר"ם ס"ג :

ג אינו

ב ג בר"א במקום שהוא חייב להשיב משם ובמקום שראוי להתפקר בה באבידה ד ושתה' בעניין שטוכח שהיה אבידה ושלא תהיה מרעת ושהיה בה שוה פרוטה ושיש סימן בגופה או במקומו ושהיה מיטפל בה אם היתה שלו ושתהיה של מי שחייב להשיב אבידתו אבל אם חסר אחת מכל אלו אינו חייב להשיב אבידתו :

ג כיצד המוצא מציאה במקום שישראל מצויים שם חייב להכריז ה שלא נתייאשו הבעלים אם (ג) רוב העיר כותים והוא מצאה ו במקום שרוב העוברים שם ישראל חייב להחזיר אבל אינו חייב אפילו רוחה כותים והוא מצאה ז במקום שרוב העוברים שם כותים מדברים שיש לתלות שידע מיר בנפילתו וכמו שיתבאר :

הגס ומ"ל סימן רס"ב סעיף ג' וי"ל ח דאם אבד ספרים לא מייאם מנייהו אפי' במקו' שרוב' כותי' (הגס"מ רפ"ח) :

ד לפיכך המוצא חבית של יין בעיר שרובה כותים יינה אסור בהנאה ט והקנקן מותר ואם בא ישראל ונתן בה סימן אז וראי של ישראל היא י ונתייאש ממנה ומתורת למוצאה בשתיה

ה אין אומרים זמנו של שטר מוכיח כו' כשור לתב כשם הרמ"ם הילת הטעם' ו"ל דכשלמ"הכותב בכסיו לאחר מותו כיון שהמית' מכרר' הזמן מה צריך לכתוב שום ומן כשטר על כרחך לקנות לו מלוהו ומן קמכוין אבל סיכא דצריך לכתוב הזמן כשטר כדי לברר מתיתי מתחילין הל' יום אין לומר זמנו של שטר מוכיח עליו אבל ל' ומכ"ל מקש' מדברי דמ"ם לא יצטרך לכתוב ומן דה"מ ז לאחתב בכסי כתוב' לך ליום ח פלוני ויש נ"כ זמן כתיב' מבור' אבל . ומ"ם כראם מסמיש המבכר דברי הרמ"ם הללו בלון בס"ם אבל בדריסה כתבתי דאין זה קושי' כפיני דאף דבאם היש כתוב כך לא היה צריך לכתוב' ומן מ"מ אין הוכחה מדלא כ"כ ד דכוכלו היה להקנותו מהיום דשמא לא מס לבו ובכתב בכסי כתוב' לך מהיום ולאחר ל' יום (וכן רגילין בני אדם לעשות לכתוב) ומו הוצרך לכתוב נ"כ ומן כדי לברר מתיתי יתקיים ונראה דמה"ם כתבם מור"ם ז"ל ולא כפ"ם שהשמיטם נ"כ : ו אלא בפ"ם כמי הומן מוכיח פי' היכא שנוה הנותן לעדים ח לזכור הומן דוראי לא עדיף בפ"ם מכתיב' הומן בשטר דבעינן ס"לוה עליו הנותן לכתבו וכמ"ם מור"ם לפני זה :

רנט ז הרואה אבידת ישראל חייב כו' עד שנאמר הבא תבי' כן הוא נ"כ לשון הטור וכתבים כתבתי דברמ"ם דלמי הרואה ל"ל קאמר דבא מסיק בטור ומחבר' והוא ט מסנמר' לאם מתלין ולא נמלא עד אחר יאוש ונטלם אמו אינו פוכר שלא מצוה לא תוכ' להתעלם אלא הרואה והנכיה וכאם לילו דקאמר לפוכר כמי מצוה הבא תביב כו' ולדקר' נקט דבא כי תצא כתיב לא תראה את שור

אחיך או את שיו נדחי' והתעלמת מהם הבא תביבם לאחיך כו' עד וכן תעב' לכל אבידת אחיך אשר תאבד מאתו ומצאת לא תוכל להתעל' וסקרא נוסי' מתקיל בלא הראה מצוה לאחיך ליה והתעלמת דרשינן לא תראה לאתעל' ולאו להעלמת פוכר מצוה הרוא' ומעלים עיני מאתו מליעל' ולבביב אבל אינו פוכר על הבא תביב' עד דאתא לידו וזה נרמו בקרא כמ"ם וכן תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד מאתו ומצאתם ודרשו בגמרא בריש פ"ק דב"מ ומצאתה דאתא לידו משמע ב"ם . מ"כ הטור וראינו כמ"ם בס' הביב דקרא בקיצו וכוונתו לפוסו דבת' בו לא תוכל להתעלם דבוה אוסרה משמע לאתא לידו וכמ"ם ודו"ק : כ כבר עבר אל לא תוכל לאיסורא דעביד עביד ומאי דהדרי אתנה בעלמ' סו' דיבה ליה ומפרש"ם בתוס' דהיינו אם לא הדרה עד אחר יאוש דבבר עבר אל לא תוכל להתעלם דאזריה רחמא' אלא יעלים עיניו מלאסור' לבעל' ואדרי בעלים עיניו עד אחר שנתייאש מאתו ובעם בבקר ל דאם"ם אינו פוכר אלאו דלא תנזול תשוב דביתה לעשה שב' בביב אבל אם הבא תביבם אבל אם מחזירה קודם שנתייאש נם אלאו דלא תוכל להתעלם אינו פוכר אע"נ דבוונתו היה מתחלה להחזיקו לעצמו וכן הוא בהריא אם כתו' דע' אלו מציאות (דף כ"ו) ובאשר"י אם "ולא כפ"ם שכת' דמיד שיין לבולה אבר עליו אז אשר לתקנו ע"ם : ג בר"א במקום שהוא חייב כו' עד סוף הסימן כן הוא לשון הטור ובתבאר' כסימני' שלפנינו ובפרישה כתבתי תראה מקום דבל א' מהן ע"ם : ד ושתהא בעין שהוכח כו' מיהו אע"פ שהוכח ל"ל במקום שראוי להתפקר בה שהיה אבידה דאל"כ שמא ייאם ממנה בשעת שהבדיל וכמ"ם בס"נ ועל"ל סי' רס"ב : ה שלא נתייאשו הבעלים הבעל אוני ייאנאה ישראל ויחזירנה לו : ו במקום שרוב העוברים שם ישראל כפרישה כתבתי דדוקא קאמר בזה דבשי שרוב העוברים שם יהיו ישראל דאין לרוכה כותים אמרינן דבתייאש מסתמא אם לא דרוב העוברים שם ישראל ולא שני בחמצה על מקצה וכ"ם בסיפא בשמצאה בעיר שרובה ישראל דחייב להחזיר אם לא שרוב העוברים שם כותים ונם שם בפרישה כתבתי שעם לחם לא אמרינן בזה לרוב וקרוב סולכין אחר הלוב והיינו רוב העיר דלא אמרינן כן אלא היכא דבקרוב אינו במקום שנמצא שם עצמו ונריכין לומר שבא לשם ממקום אחר וכבזה מסתבר לומר שבתבלבל לבא לשם מרוב בני העיר וק"ל : ז וכבנון כו' שיבא מיד בבפילתו דקי"ל יאוש אלא מדעת לא הוה יאוש כיון דבאיסורא בא לידו דהמוצאו דהרי לא ידעו מבפילתו בשעה שבאה לידו וכמ"ם בסי' רס"ב : ח דאם אבד ספרים כו' דאין מלרך לקנותם אלא ישראל ואינו מייאש מסן דשבר שיבריו ישראל הקונה ואתן בהן סימן וכ"כ מור"ם בהע"ם סימן רל"ו סס"ק : ט והקנקן מותר ואפי' אם הוא דבר אלא ברגים בעלי' בבפילתם מיד לא אמרינן שמא דישראל הוא וכ"ל יאוש אלא מדעת אלא תלינן אותו ברוב כותים ובודאי אל כותים שיש ת"ם הקנקן מותר : יוד ונתייאם מחבבם פי' מסתמא מייאם מחבבם כיון שרוב כותים שם ואינו צריך שיבא דבר שתרגים בו מיד בבפילתם וכמ"ם בסעיף אלאפי זה : יא אם היה בתוקה פי' דאינו בתוקה דאו

ליבא

הלכות אבידה ומציאה

רנט השבת אבידה מאיזה מקום חייב להשיבה וכו' ט' סעיפים :

ליכא לא מיקם שמא נגנב כו הכותי ואסר בשתייה דאם פתחם כותי לא הוה מזר לפותחה דמוליכה בדרך אלא הוי מוליכה לביתו או לפחות
היה יכול פתוח והלך לו ולא למפקיד ביד כותי דכפיכן היכא פתוחים כתוך פותחים דהתם מרתת מהמפקיד שפקידו בידו היכא יוצר
ורחוקים לתוך שוייפה וחזר ופתחו וכמ"ש ס"ק ס"ק ס"ק ע"ש : יב לפנים משורת הדין והמחכוה אקרא דכתיב והודעת להם את
הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון ובדאיתא בגמרא שם דף ל' ע"כ דדרשו ואת המעשה אשר יעשון זו לפנים משורת הדין :

יג ורוב מבני ישראל פי' רוב
המוכרים לבני העיר אפי' לכותי
המה ישראל מ"ה מותר אפילו
בחכילה כן דאבדה כותיכן ל
דאבדה ישראל דוחלי כתייהם
מחנם כיון דרוב העיר כותים
ומקום מקום פריסה ליכא לחיפש
דמיירי בעיר שכיום שנמצא בה
טריפה מכריזין ומוליפין אותו
לבני העיר והיותר נראה דמ"ה
נקט המחבר בהמ"ו אינו לאוס
בטלימותו ואין לאוס ל
לעריפתן שהרי בידו לבדקו ונם
לשחיטה שאינה ראויה ליכא
לחיפש דרוב ישראל בחלוייי אבל
שחיטה מותרי' בס והרי נם כאן
רוב מבני ישראל ומ"ש כ"ד פי
ה' ומיירי נם כן דנמצא בסכין
דליב' לאוסרה מטו כשר שנתפלס
מן הסיון והוא כאן חשבי ענייכים
או דבמה או דעוף הנחנאים
ביכרים הם אלא בהו מעלת' אלא
מבלא' מבני העיר הזאת והרי
כאן הם רוב מבני ישראל ומה"ב
י"ל דנקט בהמה לעוף שהן
בטלימות' ואן ביכרים וידועים
אלמי הם או שראה בחוני' מרחו'
שנפלה מיד אדם ואף שאינו יודע
אם מישראל אם מכותי הוה
ונמצא אפי' ביד כותי והן בחקום
דרוב מבני ישראל קי"ל דלא אכריזן אסור אינו אלא אכריזן אחר
מקום אחר אלא בשמונה בקרן זוית ולא בשאוה ביד ה אפי' הוא כותי ב"ם ובפרישה נם שם בסי' ס"ג כתב בשור בשם רשב"ם וכתב שם
שכן הסכים הרא"ם דלא מייסינן לאיסור בשר שנתפלס מן הסיון אלא בחקום דאיכא ריעותא לפנינו כגון אם אבד הבשר ומצאו אם ב"ה
שבשלה הפוף לפנינו והסוירו לבין שבאבד או ליבל מבגד מינינו מייסינן שתא כתבלף מסא"ב בשלא נאבד אלא נמצא ביד ישראל או כותי
או שרואה מ' שבוכל מידם דליבא ר' עיתא לפנינו אלא אחרינן זה הנמצא בידו עתה הוא שביה בידו מקדם ולקח מבני ישראל וק"ל :

יד פוף חשף בשר מיירי שחשף לפנינו בשר בשר אפילו העיר שחשף בה מיד רוב ישראל ובפרט באותה העיר
מותר לחצאן דדרך הפוף להוליכו לחרפוק ונתייאם מחנו הבעל מיד בחפת הטיפתו : טו וזוטו של יום כו' פירש
רש"י בפרק אלו מציאות (דף כ"א תחוד ב') מקומות יש בחפת הים שדרך הים לחזור לאחוריו (נראה דכל שיוצא מקולה הים
שהם הם"י את נכנסו לבית עותה בתוכו נקרא אחר לאחוריו) ו' פרסאות או ט' פרסאות פעמיים ביום ושופף מה שמוצ' שם ובולף
זוט"ר ל' נודל וסרדות בל' יוני כתו שבתבו הוקנים נתלחי בחלף ואל אחילי ואל ואשוטי : טז הרי אלו שלו אפי' בא ליל הבעל לפני יאוש הרשם בנהרא ילוף לה מדבתיב וכן תעשה לכל אבידת
אחיך אשר תאבד מחנו ומצאת לחיתרא דמחנו דרש"ת שאבדה בתנו ואנוש אבל כל אדם הוא בכלל אבידה ושורה יצאת זו שאבודה
מחנו ואינה חלויה אבל כל אדם ואפי' אחר לא מייאשה ואפי' מרדף אחר שטיפה בשלה דעתו אבל דעת כל אדם וה"ל כנוש בל בתו
שבשל : יז שייך להשיל מבת ליבא דאלבותא נפי שב"ו סי' ו' כתב בה"ג דבנגיבה בוהנין מדינא דאלבותא לבשור אף לאחר יאוש
ובינו ירשות : יח ואם יש מבשלות בבר בו פי' עיים או אבנים הקבועים בבר ואבנים הדבר הבעל לשם מלבך לחרפוק : יט
אבל אם הוא דבר שאינו יכול לבליל מיד והוא עות' כו' עד ואתמא הוא יאוש לפי הנוסחא זה הנדפס בש"ד דבתמא הוי יאוש ל"ל דה"ק ל"ת
אם אמר שם ואינו רודף אחריו דהוי יאוש אלא אפי' אתמא דלא ידענא אם אתדו שם אי אחריו או לא ב"כ הוי יאוש - אבל אם
דאחרי מור"ם נראים בבותרין וה"ו דבריהם כתב אם הבעלים יכולין לבליל ואין רודפין כו' לא וכה המוצא דאשמעם בה אם אינן יכולין
לבליל אפילו רודפין אחר האבידה מיד לא אחרי והוא יאוש ולוקח לומר דבריהם אינו ב"כ אינו יכול לבליל מיד ומ"ה בשינן שרדפו
והרד ינם הבני דה"כ לאה ליה לאחר ב"ם בסיפא אריבות דבריהם ז"ל אבל אם הוא דבר שאינו יכול לבליל כו' כיון דבריהם ב"כ מיירי הוא
וס"ל בקינור אבל אחרי אם אינו רודף או אתמא הוי יאוש ועוד דהתו כתבנו בסמפתיב בפירוש דבשינן יכולין לבליל מיד אפי' רדפו
הבעלים אחר האבידה לא אחרי והוי יאוש ונתבתי לשונו בפרישה - ונם ש"ל מ"ס מור"ם בזה דבתמא הוי יאוש ובטוח כתב דבתמא לא
הוי יאוש פ"ם - ודוקא אחר דהשור מדבר מבתמא אחרינא שבתב ז"ל ואם אתמא הוא אלא ידענא אם בתייאשו או לא לא הוי יאוש ומה"ר
מיירי כאן מבתמא אלא ידענו אם רדפו אם לא דהיא היא - נם ק' לאה הבתמים מור"ם דבריו בשור בוה ונם בסאר דינים שבתב בוה ולקח
שיטה לבפשו ב"כ נראה לפרש דמ"ש והוא אותד ואינו רודף כו' דבאי' ו' דיוקא הוי יאוש ס"ל כאלו כתב או שמוחד שם ותרתי
מילי בינהו וה"ק אבל אם הוא דבר שאינו יכול לבליל מיד או שהוא דבר שיכול לבליל מיד והוא אותד שם ואינו רודף אחריו ודאי מייאש
ואם"כ צריך לבניה תיבת לא וכל' ל' וכשתמא לא הוי יאוש ור"ל אתמא אלא ידענו אם הוא שם אם לא ובל' השור וכן מלאתי בבנה' מור"ם בכתיב'
ידו בבדיה בתוב שם אלו תיבת לא ואשמטה בדפו' הוא והשתא פולין דברי מור"ם יפה דהוי"ן בשבו' בבנוי"ן ומיושדי' על דברי התו' בתו"ם
בפרש' ע"ם ולו"ק ולא בש"ם דבשתיק ל' מור"ם ולא שם לבו לא' מבדברי' שבתבתי : ך שנושן בם שבר בו' פי' אתמה שנושן בפין
מבלה בתים לבפשיק בין תים ביורדי' לאחר בדי ביסיו הדני' לבדי' ובוחדים שם אלא יפברו מבם ובלאה ותחילא נ"כ מי שבאבד דבר
בתים הוריים בבסק שטיפה בהאבידה ובוחדת שם וקאחר שאם רוב ישרא' רגילין לפשוק בהותו מבלת הבסק אם נ"ב שרוב בותים מנוים
בבבות בתים ע"ת ישראל שבאל מתבו דבר הינו מייאם בשו שבוכר פועלים ישראלים המנויים שם ימצאו אותן ויבריזו ואתן בו

בימן

ב לאינו מייב לבפזיר בו' מרדבי פ' אלו מציאות בשם רא"ם ז"ל אבנים ע' אלו מציאות ובן אבו בהבי לבחזיר וב"ע רא"ם ורא"ן ובריפי' לבחזיר מיבא דבחובא בשיר בב"ל ובן הבחם בראבן"ן רף ב"ב ע"ב עיין שם : ד ואם הוא דבר אחר אחרי בו סיתן בו' סיתן בחסו' אבר"ן' אסון סי' רב"ם : ה ובוא

שפתי כהן חושן משפט רנט רס הלכות אבידה ומציאה מאירת עינים

רס א והוא שמעלה חלודה כו' דאל"כ לא יגע בהן כן חוכה ברש"י ותוספות וכבון אחור זה הוא מקום המסתחר דאל"כ אפילו לא מעלה חלודה כמו אבנים חרשת הוא מכ"ל הגר"א מא"ז ור"ל כאינו מסתחר לגמרי כמו אבנים חרשת הוא ואבני הוא אלו ובמשתת' קכת ע"ל ס"י בהגה"ם: ב והוא שימצאנו חסר חסם כו' דבר אחתגר בל"ע רוש לאון אחור והוא מעלה חלודה כו' ובתב הרמב"ם ז"ל והוא שימצאנו חסר חסם כו' ובראה מפרמב"ם מפר' רבתיך אפי' דגם"ם שומצאנו חסר חסם וכן בראה לחריא מס"ת' דאל"כ אם אמרים הכ"ל להרמב"ם זה וגם לחם הסתים רבתיך אפי' וא"כ בתב אחור ובתב הרמב"ם כו' חפוש דאפשר דפי' רש"י והרמב"ם חרוייהו אמת לריבא דבין אמעלה חלודה ובין אמחבא אמם אחות אחות בחבין אבראם מזמן רב הרי הוא של מוצאו אבל מחבר אחבריך אביהם אמם חרוייהו ל"ל ואמאר דאפוקי אמפקא ליה בפי' אם"ם לכך אמם דבעיא חרוייהו לאומרא: ג בדרך כל אמחמוניות כו' עיין בחמ"ש ס"ק ג' חמחת מדברין דא"ל דר"ל דעתה חוכה בבנה' אבקרק' ובן אמחת לחריא לאון בראב"ם בפי' אחבנה זי"ל ואחרו אבא בבל ובבחמ"ל יאן ובלבד אינא לומו דבר בחוך הקרקע לבנין איבול לומר אם אחבו אזמן חרוכם אבל אם אבלו אבות חרוב מן אקרקע לו אבנים אבחמל דיבו בדין הבחבא באמעם אב"ל ועיין בחמ"ע ס"ק ר': ד בחמאן לו הדב' כו' אם הוא אחמון חרם: ה לא יגע בהן - אם הוא בחקום אחרוב ישראל אבוי' אם: ו אחביו ולאון כו' ירושלמי אני אבא בין פנים אן באנף ולאן לבנים אן אבנף ולאן כלאון אם אים אעולם לבנים אפילו אחביו ולאון הרי הוא של בעמ"ב אם אים אעולם לאון אפילו אחביו ולבנים הרי אלו של מוציאיהן אב"ל וכן הוא בתוס' רק בחקום פנים אית' אם אנים ובחעולם אית' רוס אל' אם אים אעולם כולו לבנים אף אם אחביו ולאון אל בעמ"ב ובראם אי' אעולם אחמור אעולם לבנים דאייבו אחמור בראם אבבנים והוא כולו אעולם לבנים ובאון הוא בחוס אפילו אחביו ולאון הוא של בעמ"ב דורבי אבבנים בא הבו' אחוסבת' והירושלמי אעני אחוס אחוס - כחב אחמ"ע אחביו ולאון כו' בראם בעמ"ב אם בחבא אחם אחם בדרך אחמחוניות וא"ל בראם לאיבו אחמ"ק ואחור בראם לאיבו דאם אחוסבות ובראם"ם ואחור אבחבו בבאן ואבו בחמאי דקבי' לאו אם ודאי הבים ואפילו אפק הבים לא יגע בהן ואור דבים בו אימן בובל ואבריו וא"ב אירבו דבא בבאן אירבי דאחיך אפי' דאיבו אחמל' אלודה בחו בריאם דבוחל יאן וא"ב בראב"ם דאחיך אפי' אבחבא אחם אחם ע"ב אחרב גם בבינא בן דאל"ב אבא קוביות אחוסבות ובראם"ם ואם בחמ"ים לו אירבו אחר בל קוביאיהם ובחמ"ם אם אחמ' אים אי אחירן דאיירי אבראי' אדבריו אזה יאים אדוקים אדבריו אלו בבאן ואבאיאום בבלים בבבו אם אחיבו' אחר דבוין אחחור אחות לב"ם אל בבחבא אבדם בעיר אדובם בוחים וא"ב בדוב בוחים הוא ובראב"ם ז"ל בחב אחם אבדם אבבו בוחים בגם אל"ב אחחור אל אלודה ע"ב אייבו בדוב ישראל וא"ב בדיך לבראב"ם ואחחבר אחבחבו אחם אחם ובוד דא"ב אילך אייך לומר אחביו ולאו' בוין אחו' בבקרק' ואח"ג דאחחבר אל בבחבל יאן אחבחבו אחם אחם ובאילא אלודה אייבו לבנין אבבם אם אחחבו' ולבנים יאא אלו דבבאב"ג אחבאק' ליה לאחחבר אבבל אם אחביו ולאו' אבוא אל בבבאל אלודה לאור אבי ובן בראם עיקר בדבא אחחבר ודו"ק ז: ז אחחבה אלודה כו' דאל"ב לא יגע בהן בחמ"ם לעיל: ח אפילו אם אחחבה אלודה כו' אלין בעמ"ב אובא אחבו יאים דבים - חוחבות אל"ל אינו רא"ם - ט אל בים אוא אוכים כו' אחחבא אחבו אל בחבל בבחבל אלינן בחר אוכים ובן אחחבא בחור ובב"ח לא אבבא בן אלא בבראב"ם ובדבריו אראבן אינר' ובלי אבבא בם דבא הראב"ם ואח"ג בן ובאם אבחב אב"ל אחור' אחחר' אבאיין ובבים: י אבבל אם הוא אבוא בו' הבאחם אבבל' בחבתי דבאירו אל אד' אינו בוא' לו בבב' הבאיד' אלא אבייבו אוחבי' אלו אל אבחבתיו בים ובבי הוא אודב הבוא אבחבה: ט לפיבך אם בים אחבביר בו' הבור בחב זה לדין בבבי אבבאו ובאחבר בחבתי ל'ראב"ם בבבא' ו' דבזילה בל לפיבך וב"ל דא"ק בין דאם הוא אוד' אבו' אבבא' בבי' אל אוחבא' אחין אבינו בוא' ל' א"ם אבבינו לג' בחבי' דבר אבאבל' בו הוא אל אוחבא ואין הבבל בי' יבול לומר אבינו' ובחבה לי אם אבא' אחבבתי' ופי' וה בבבאבק וב"ע: יי אל אוכר הבחבון פי' אם הוא ישראל דישראלים בראבוים אינאו אחם ודאי

אבידת קרקע ג"כ חייב להשיב שאם ראה מים באים לשטוף שדה חבירו חייב לגרור בפניהם כדי להציל:

רס המוצא דבר שמוכח שהונח שם וכו' יא סעיפים:

א המוצא בגל או בכותל ישן שאין זוכרים מי בנאו ולא היה מימות עולם בחזקת זה שדר בו עתה ובחזק' אבותיו הרי הוא של מוצאה (ג) והוא שהעלה חלודה שאני אאוסר של כותים הקרמונים היא (ד) (ג' רמב"ם פי' מנילה) (ד) והוא שימצאנה מטה מטה (ה) (ג) כדרך כל המטמוניו' הישנים אבל אם נראים הרבדים שהם מטמון חדש אפילו (ו) נסתפק לו הדבר ה"ז (ה) לא יגע בהם (ז) שמא מונחים הם שם וכותל חדש דהיינו שירוע שאבותיו של זה שהוא דר שם בנאוהו ולא יצא מרשותם מציאה הנמצאת בו (ח) (ו) מחציו לחוץ הוא של מוצאו אפי' יש בו סימן והוא (ז) שהעלה חלודה שודאי נתייאשו בעליו ממנו כיון שארך לו שם הימים מחציו ולפנים של ב"ה (ח) אפי' אם העלה חלודה ז' ואם הוא ממלא כל הכותל חולקי' אפי' אם כל הכותל משופ' ולא אמרי' ממקום הגבוה הוא ונתגלגל למקום השפל:

ב בר"א בסוכין או בנסכא שאין הוכח' מאיזה מקו' בא לשם אבל סכין (ט) או כיס הוא מוכיח על עצמו מאיז' מקום בא שאם יד הסכין ורצועת הכיס לצד חוץ וראי מחוץ בא שם והוא של מוצאו ואפי' מחציו ולפני' ז ואם הם לצד פנים הם של בע"ה אפי' מחציו לחוץ:

ג בר"א שמחציו ולפנים של ב"ה כשהוא טוען שהו' שלו או שהיה יורש שאנו טוענין לו שמא של אביו היה (י) אבל אם הורה שהם מציאה הרי היא של מוצאה לפיכך אם היה משכיר ביתו לאחרים (י) הרי הם (יא) של שוכר אחרון

סי' ומסיק וקאמר וכן מקום שמוחרים כו' ור"ל וכן אפיבא דאף במקום שרוב ישראל מצויים שם מ"מ אם שמורי' כותי' ועומדים שם בקביעותיהם ודאי שימצאו האבידה על רוב מ"ם מתייאשים הישראלים שנפלו מהן האבידה ושוא של מוצאו ואינו חייב להכריז וים נורסין כאן תיבת וכל בתקו' וכן ויותר נראה כמ"ם דשם בכ"י לא כתב לשון וכל: כא אבידת קרקע כו' בגמרא יליפין לה מדכתיב לכל אבידת אחיך לרבו' אבידת קרקע וכתבו הטור לקמן בסי' רס"ו ע"ש:

רס א ולא היה תיתות עולם בחזקת זה שדר בו עתה סי' אף שידוע שהיה כיד זה ושל אבותיו נ"לו ד' דורות מבל מקום כיון שהוא ידוע שלא היה שלהן ושל אבותיהן לעולם והאבידה העלה חלודה ונמצאת מטה מטה כדמסיק מ"ה אמרי' המע"ה שיכול זה המוצא לאותן לומר לא של אבותיך היה אלא של כותים אמוריי' שהיו דרי' אימי' קדמוני' במקום זה היה כן הוא לשון הגמ' וה"ה של כותים אחרים כל מקום לפי מה שהוא ואפי' אלודה כזה ויריעת דרך מטה כזה יכול להיו' שאירע מב"נ דורו' שהיו אבותיו של זה מ"מ כיון דמצאו דרך מטמוניות ואפשר שכא שמש מימים קדמונים והיה של כותים המע"ה ובי"כ הטור ע"ש: ב הרי הוא של מוצאו פי' אפי' כמצא לצד פני' הכותל והא דלא אמרי' דיקנה לו אצירו דזה הכע"ה שדר בו לע"ש כתבתי בדרישה שמעתים והשעם הכולל כתב פכיסה הוא מ"ש בדרישה בשם המרדכי בשם רבינו ברוך דלא אמרי' אצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו אלא בפקר גמור אבל לא אבידה אפי' היכא דאיכא ייאוש כיון דאלו הוא ידע ליה לא היה מפקירו וכן בראה מתשובת הרא"ם שהביא הטור ס"ג אבל אין ראיה מהם וכתב"ם בדרישה ע"ש: ג בדרך כל המטמוניו' הישנים' הרבה' בשע' הנתה מונח בטור שבכותל או בשעה הסמוך לקרקע ואח"כ נשתקע הכותל וגם הונבה הקרקע סמוך סביב הכותל בנבוה ומ"ה נשתקע בתחתיו הקרקע כל כך: ד שמא מונחים הם שם בדרים כתבתי דבראה דבוה אין חילוק בין מונח מחציו לצד חוץ או לצד פני' דבכותל יאן דומיא דגל קתני דאין דרך שימו' בו שלא שם לאו' שמא אדם מעלמא אבשה שום מטמון וכתו אצא' בחשבה שאינה יכול לבנו' שבשוף פי' זה ע"ש מ"ש אפשר דלא ינע בו דומיא דחשבה וגם אינם של בעל הגל והכותל: ה מחציו ולאון כו' בראה דשע"ש אם כמצ' אשה אשה בדר' המטמוניו' אע"ר: ו ואם הוא אמלא כל הכותל אפי' הוא אתיבה ג' אריך והולך אקל' אל קנה כיון דלא ביבר אם אצד פנים או אצד חוץ הוא אם ואין לו חוקת בעלים הראשוני קי"ל דאולקין בספק אמון בזה: ז ואם אם לצד פנים בל"ל ואם בוי"ו ור"ל כיון שהיה או הרגוש' בן לצד פנים אורה שבע"ה הניח שם מ"ם אפי' כמצא הסכין או הבי' אחציו ולצד חוץ הן של בע"ה ואם הוא אינבה' הן של המוצ' אפילו אחציו ולפנים: ח אבל אם הוא הוה שהוא בו' הבשם דבבי' בתבתי דאצירו של אד' אינו בוא' לו בדב' הבאיד' שלא שהייבו אומרי' שלו או של אבותיו היה והרי הוא מודה דהוא אבאה: ט לפיבך אם היה אבביר בו' הטור בתב זה לדין בבני אבאו והאבבר בתבתי ל'ראב"ם בבשם' ו' דנזילה בל לפיבך וב"ל דא"ק בין דאם הוא אוד' שהו' אבא' אחין אבינו בוא' אבין בבבל בו' אל אוחבא' בבי' בבר' בבאבל' בו הוא של מוצאו ואין הבבל בי' יבול לומר אבינו' ובחבה לי אם אבא' אחבבתי' ופי' וה בבבאבק וב"ע: י אל אוכר הבחבון פי' אם הוא ישראל דישראלים בראבוים אינאו אחם ודאי

בכר בשעה ובדקו והוציאו מהבית כל מה שהיה להן בשיבאו מהבית: יא ואם

מאירת עינים חושן משפט רס הלכות אבידה ומציאה שפתי כהן שצב

יח ואם הסכירו לג' כותים כן הוא ל' הגמרא ול' הטור הוא ואם היו דרים בו ב' כותים וישראל ביחד בו' שפ"ר מכתבתי שלך פשיט' הרא"ש ושכן הוא ג"כ כוכתו התוס' שפ"ם מכתבו דהפשוט מג' לא הוה רוב ר"ל ג' עם הכנ"ם הדר עמהם שהמוניא דבר רשאי לקחתו מאני שורתי כתייאם מחנו זה שבכל מחנו כיון שדרים שם רוב כותי' ואמר שהן מלאוהו ולא יחזירו לו א"כ שתולין לומר שמהם כאלו האבידה שהן רבי' ולא מישראל יחידי הדר עמהן ואפשר שכן כתי' דעת המחבר והרמב"ם ואף שכתבו ג' כותים ל"ד קאמרו א"כ הן פירושו הגמרא שאין הישראל דר עמהן וא"כ ל"ל דג' דוקא קאמרי ואין טעם לדבר ופד"ר יב הרי עשאו פונדק ואף אם אחת הוא שבטמינו שם הרי ודאי יאם נפשו מהאבידה באמרו דהכותי מלאוהו : יג דהוא כשנים הפותפין ליומא מחבר הוא :

יד קנה א' מהם מציאה כו' כנהוא ל' הטור ולכאורה נראה דל"ד ° קאמר א' מהן אלא ה"ה א' הנכנס לשם שקנה דל"ד בתר שעמא דאבתוב בסמוך בשם תשובת הרא"ש אלא מורגא דמלתא נקט דאין מדרך אחרים לבנות ולקנות שם גם מהשום דזה הדין מעשה שהיה הוה שנשאל עליו הרא"ש וכמ"ש הטור ושם המעשה היה שקנאוהו השוכר ע"ש מיהו איכו מוכרע כ"כ ונ"ע : טו אין לחבירו זכות כו' בתשובת הרא"ש שיש טעמו ונכתב ז"ל דאין דבר הפקר דאם כתייאמו הבעלים לרבנן דר"ש דאמרי שתם נגיכה יאום בעלים הרי קנאה הנכנס ואי כר"ש דאמר שתם נגיכה לאו יאום בעלים הוא הרי הוא של בעלים ומ"מ איכה הפקר ואין הסכר זוכה בה ואף אם היתה הפקר כל זמן שהיא ביד הנכנס לא קנה המלר עד שתגנה ע"ג הקרקע כו' עד"ר : טז בין שתיכה לאכוני כו' פי' דרך האכוני לגיות יושב מבפני לאבנות ותיכה שכה דברים שמוכר לפניו ופתחו במקום שעומד שם וכולל משם למכו' והקונים עומדים באבנות מצד התיכה ולאוץ ואכוני מכיח שם המעות שמקבל מהקונים לתוך התיכה ומ"ה הגמלא ביכו וכן צד פתיחת התיכה ודאי מיד האכוני כפל והוא שלו דלא כתייאם מחנו יז ואפי' יש בהן פי' כן הוא דעת ר"י והרא"ש וז"ל הרא"ש מפני שיטרל המוכר המעות מייאם ואומר אמרתי קחי אכוני שהבדתהו ולא מבדרי לי ודאי דעתיה לאינגלה ולא מצינה למוקמיניה בדינא דמשתמש ואמר אנא לא אשבחנא מיכם דעיילי ונפקי אד מינייהו אשבחיה כו' אבל דעת רש"י הוא דדוק' בדבר דלית בהו פי' הוא של מוכלו וכמ"ש הטור בשמו וכן הוא דעת הרמב"ם וכמו שפיש המחבר שהעתיק ל' הטוש שפיש זה וכתב דברוב ישראל אייב לבריו מפני שיש בהן פי' ודין שולחני ואכוני הוה שי' שם ומו"ש שכתב אדברי המחבר כרים שפיש זה ל"ל אפי' יש בהן פי' כתן מכשול לפני הקורא' דבטוש אמ"ש שם דבים בהן פי' אייב להבריח הל"ל די"א דאין אייב להבריח דאז איכו לומדי' מדבריו תרתי אדא דלא דברי הכל הוה אלא די"א כן והשני שדין שולחני והשולחני שוין בזה אליבא דשני הדעות וצ"ע : יח וי"א דעל התיכה של האכוני אבל בגמלא של הבנה כ"ש מודו דהיא של המוצא וכן הוא בגמרא שכתב הטור המילו שביניהן ז"ל דרך הבא' להחליף ליתן מעותיהן על השלחן (מ"ה הוא של המוניא) משמ"ה בחנות שאין דרך הבאים לקנות ליתן שפיכן על התיכה וצ"ע :

יט כן

אחרון ° (שם ברמב"ם דין י"ח) יח ואם השכירו (יח) לג' כותים באחת יב הרי עשאו פונדק וכל הנמצא בו (יב) אפי' בתוך הבית הרי הוא של מוצאו מפני שאין אחר יכול לטעון שהם שלו או שהוא טמן שהרי עשאו פונדק :

ד ° (סור ס"ג בשם תשובת הרא"ש) ראובן הדר עם שמעון בביתו ומעלה לו שכר אם צבי שכור או גוזלות שלא פרחו נכנסו לתוך הבית (יג) זכו בהם שניהם יג (יד) (רמוז בסעיף שמתפין בחבר) ° (שם וע"ל פי' קל"ח בסנ"ם) אבל אם יד קנה א' מהם בו (טו) מציאה כו' גנב טו אין לחבירו זכות בה ה המוצא מעות בחנות אם היו טז בין תיבה לחנוני הרי הם של בעל החנות (טו) ואם מצאה על התיבה ואין צריך לומר מתיבה ולחוץ (יז) הרי הם של מוצאם יז (יח) (ופפי' יש בהן סימן ° (סור פי' ר נשם ר"י והרא"ש) יח ויש אומרי' דבל מחיבם של מכוני הם) ° (שם ס"ם ונ"ל ס"מ) - מצא מעות בחנות

הלורם כן הוא בסנהדרין אמר"י מא"ז ומייריי שאין בעל הבית דר שם ובראש דאם השכירו לאחרים ובעל הבית דר שם אמתם מושל ומכריז בדבר שיש בו פי' אפילו הבלם אלודה כתו שבתבו בתוספות דאין בעל הבית אוכל מעבו יומים רבים אבל כשאין בו פי' מתייאם שבעל הבית גם כן כשאחרים דרים אתו וכל זה מוכח בתוספות (דף כ"ז ע"ב) ר"ם וביזל כתר בתרא כו' שבתבו ואפילו אין בו פירות ראין בעל הבית מתייאם מה שמעמיד בביתו כשהוא שיתבלבו הייום או לאחר כיון שאין בכרים עתה דרים בביתו וכי תשכי שבשלו אוכרא לג' בני אדם אפילו כשיש פירות אין לריון דלא קי"ל כאוקימתא דבשלו אוכרא לג' בני אדם ישראל אלא כותים ומשמעא דיתבאר לקמן סי' רס"ב ס"ב שבג' ישראל לא מתייאם בדבר שיש לו סימן - אלא"כ כותים דרים עתה דבכם"ב אפילו בעל הבית דר עמהם יש בו סימן ולא הבלם אלודה פרי הוא של מוכלו דבעל הבית מתייאם כיון שבשלו אוכרא לג' כותים בדתוכה בס"ם לפיסת התוספות ורו"ק כתב הסמ"ע סעיף קטן י' אל שוכר שאמרון פי' אם הוא ישראל אכ"ל ואם שוכר אמרון הוא כותי הוא של מוכלו. סור - וכן תוכה בס"ם לפי' רש"י נראה"ם עוד כתב שם דישראלים הראשונים שיבלו מהם ורמי כבר (כבדו) ובעבו ובקו ואוניא מהבית כל כל מה שהיה לפן כשיבלו מהבית אכ"ל וכן תוכה בשם בס"ם וכן הוא ברש"י ותוכות נתו' דאם נמצא בבית בסדק עמוק או בגומא עמוקה בשכין בעבר אלא נמצא ע"י כבוד לא תלינן בשוכר אמרון או בבע"ם ואעפ"ר דמן הראשוני הוא וכתייאם כיון שהעבו ולא תבלו והרי הוא של אוכלו ע"ש ורו"ק : יא לג' כותים כו' ומייריי שעדיין ישבם בבית ראל"כ הרי הוא של בעה"ב שהוא נתרא - ואפי' אים' הפוסקי' והמחבר שבעבם"ב שיכו דר עמהן אפי' אינם אכשיו בבית שדין כן ורו"ק - ועיין בבמ"ש ס"ק י"ח אר ר"ל ג' עם בעה"ב כו' והא דראי ליתא דהא איתא בס"ם לג' כותים ועוד דהמוסף הקשו שם מיר בדבר שאמ"ל ל"ל ג' ישראל בתרי ובעה"ב שני אלמא דבג' ישראל מיירי בלא בעה"ב כ"ש דג' כותים הוא בלא בעל הבית אלא כותם התוספות בשבוטו דעתות הבלם לא תקרי רוב לעבין מציאה דכיון דמתחתא בעה"ב דר שם אלפי שיבת הוא ל"ל שני בב' כותים דילמוי רובא בשני אלא בעיבן רובא דמיבבר וזה נראה דעת הרמב"ם והמחבר דצריך ג' כותים לעבין אמן אחר מו אפי' הבע"ם אלי לעבון שהוא שלו אע"פ שהוא דר ב"כ שם ואפשר תפרש הם"ם כפירש"י והרא"ש דג' כותים ל"ר אלא מיירי בנקם ג' בני ישראל בקם בתי בני אבו"ם זה"ם הר ובלבר היבא אחרון ולפ"ז מהמע ליה לאחור דאם הישראל דר שם שבי בב' כותים דלא מיבבר בע"ם בבבם"ב ג' כותים בב"ל ברור - ואם נאמו לאמרות דברי הטור עם הרמב"ם והמחבר לעבין דיבא בוכל לומר בתר"ם מהרא"ם מילבם בתרוצין אל דברי התוס' ח"ל אעבר לפרש אע"ג דב' כותים בתי סוי רוב לבני בע"ם מ"מ כיון דעיקר דירתם אינו בבן אלא שהוא פונדק לא שבי אלא ב' כותים ולבבא לאקשיא לא תוקמא בפונדק אלא בשכירו דר עם ב' כותים דאם אפשר דתלינן ברוב כותים ועוד דמילתא דלא שבית הוא שיהא ישראל דר עם ב' כותים בב"ל אע"כ התוספות והמחבר"ם והמחבר מיירי להריא בפונדק ואסור מיירי בדרים בו אבל אין דברי מהרא"ם מוכרחים והראשה עיקר כדברי כונת הת"ם כדעיבתי ודו"ק : יב ואפי' בתוך שבית בו' בתבו התוספת דמיירי שנתמלא בזה שבעין שבראשה שהוא אדם - בראשה לשאתם אזלי דמפרש דמיירי שבעה"ם דר עמהם אבל לפי שמת פוסקים ומחבר שאין בעה"ב דר עמהם אפי' אינם בראשה שהוא אדם הרי הוא של מוכלו כיון דתלינן ברוב עכו"ם ודו"ק :

יג זכו בהם שניהם כו' ומדברי התוס' פ"ק דמציעא דף י"ח סוף ע"ב בראשה להריא שהוא כולו של מתון המשכיר ע"ם וכן מדברי המגור' פ' הסולל : יד דהוו כשנים הפותפין כו' וכ"ם הב"מ ולפעד"ר עיקר הוא כולו של המשכיר אע"פ שהשוכר דר בו לבדו וכדלקמן סי' ב"ב ס"ב וכמ"ש שם ע"ם : טו מבינה מבנה כו' כתב הרמב"ן ז"ל אלו מבינאות בית דף ל"ד בנה שבבם בבית ראובן להקנות לו מבינאה והיה שמעון שם יושב והיה סבר הנבה שהוא ראובן הנעה"ב ומכר לו המבינאה כיון ישבו ראובן בבית בין שאינו בבית זכה לו ביתו אע"פי שהוא בית דדרסי בית דבים ואינה משתמרת דשיבא דבבת אחרת מקבה אותו לא בעיבן חבר המשתמרת וה"ב שבבם הבנה לשקנותו ומייב שמעון להחזיר לו ע"כ וע"ם וע"ל סי' רס"ח ס"ב : טו ואם מבאם על המיבה כו' בב"ם ייבב דברי הרמב"ם בדוחק וע"כ שבק הלא כותים ולפע"ר נר' עיקר כדברי הרמב"ם (וכן נראה דעת הסמ"ב גם בשבר ח"ה נראה דם"ל עיקר הרמב"ם ע"ם)

דכן הוא לבריא בירושלמי אמר ר"ש בבי מתני"ע ב' תיבה שלו הרי להרי' דר' אליעזר נופא דבש"ם דילן אמר למילתי' נמי אתיבה ופא דקאמר בש"ם אפילו מזבחת על הסלמן הייבו תשום דרייב מילתי' מיבתי' וש"ל דתניא סיפא לבלויי

(כבדו) ובעבו ובקו ואוניא מהבית כל כל מה שהיה לפן כשיבלו מהבית אכ"ל וכן תוכה בשם בס"ם וכן הוא ברש"י ותוכות נתו' דאם נמצא בבית בסדק עמוק או בגומא עמוקה בשכין בעבר אלא נמצא ע"י כבוד לא תלינן בשוכר אמרון או בבע"ם ואעפ"ר דמן הראשוני הוא וכתייאם כיון שהעבו ולא תבלו והרי הוא של אוכלו ע"ש ורו"ק : יא לג' כותים כו' ומייריי שעדיין ישבם בבית ראל"כ הרי הוא של בעה"ב אלא נתרא - ואפי' אים' הפוסקי' והמחבר שבעבם"ב שיכו דר עמהן אפי' אינם אכשיו בבית דדרסי בית דבים ואינה משתמרת דשיבא דבבת אחרת מקבה אותו לא בעיבן חבר המשתמרת וה"ב שבבם הבנה לשקנותו ומייב שמעון להחזיר לו ע"כ וע"ם וע"ל סי' רס"ח ס"ב : טו ואם מבאם על המיבה כו' בב"ם ייבב דברי הרמב"ם בדוחק וע"כ שבק הלא כותים ולפע"ר נר' עיקר כדברי הרמב"ם (וכן נראה דעת הסמ"ב גם בשבר ח"ה נראה דם"ל עיקר הרמב"ם ע"ם)

ריבא דבר שעמא אית לבו ולבבי גם בירושלמי נקט ר' אליעזר בבא בריבא והדר תיבה ובזה נתיישבו דברי הרמב"ם ס"ם בש"ם כן ל"ל ודו"ק עיין בסמר אל"ם רף ק' ודו"ק : יז הרי הם של הבבה - ומבארו לא קבה תשום דלא מיבה דעתיה כיון דרבים בבבים ויובבים ואפי' אינם בתבות לא מהבי עומר בבר תבארו אלא היבא דמבי לשהורו ויבול לעבבב אלא יפלבו אמרים אבל בבא כיון דלא ידע דעתיה שם ורבים מבויים שם לא בבי' ליה תבארו כ"ב הראש"ם ור"י וב"ב בי' בשם הרשב"א והר"ן וב"ב ראש"ן שוף רף ב"ב ובתב וב"ל דבתים שלו שהבנים דורשים בבן ומובבא שם הרי הוא שלו דדומה לתבות הוא ואתן מבא בתבות הרי הוא שלו תשום דרבים תבויים שם לא בבי' ליה תבותו עב"ל ופ"ל הרי"ם ס"ב בבבם' : יח ואפי' יש בהן סימן כו' עיין בשת"ע ס"ק י"ז אד ד"ש ולפע"ר לק"מ דמור"ם לא ס"ל בהרא"ם אלא בהרמב"ם (וכן דעת הסמ"ב) דדוקא בדוב בותים הרי הוא שלו ולבך הבים מתחלה ואפי' יש בו פי' לתורות דתבות אמי בים בו הרי' מייריי ובדוב בותים בתו שלמני דס"ם ובכ"ל עיקר לדבא דבן תוכה להריא דעת רש"י (וכן נראה לדריא דעת הבדבבורם) ותוס' שוף דף כ"ז (ות"ם בסור הרי' תולב בל רש"י לא ידעתי עב"ל הא דאדבבא מדברי התו' שם בסם ר"י חסתע שאין תולב אלא בבירסא אבל לדינא מודה לרש"י בהרי' בדוב מייריי בדוב בותים') וכן דעת ר"י וסברת הרא"ש יש לתתות דבין דאינו דאינו בתים לא תיישם בדוב ישראל תשום דאמר הא דלא מסדר תבוני תשום דאמר דאינם אחרינא אבבא ומזיר לי בפי' וק"ל - טוב ראיתי שב' הע"ם מס' גולם כתב בשם התו' והרמב"ד בהרמב"ם ובסברת הרא"ש בבבם הרשב"א בתב עליו ודוק הוא ע"ש :

זס מצא פירות מפוזרות . ע"ל סי' רס"ב ס"ז : כ כמו חצי קב כו'
פי' כמו' לפר תירוצא דסיינו נב' לאמות על כ' לאמות דפי נב' של ר' הרי
אלו שלו ע"ם ודו"ק : כא הרי הוא של מוצאו כו' עיין בסמ"ע ס"ק ל"ב
מכתב דכיון דליכא לחיתלי מסוך נדרס ובלת סס אחרינן עובדי דרכים
עברו סס ונופלים מסס ורוצא דשלמא בעוברים ושבים כותים ניכסו אבל ל
בתוס' י"ם ע' לא יתפור מתם ע"ז דסס
בתשבם ע' אלו הנאמות (ולקמן סעיף
י') מוכח דאין בגזלות סיחן וס"ב
אפי' רובם עוברי דרכים ישראל הרי
אבל ולפע"ד אין זה קושיא דמ"מ מאן
ליתא דאמן לאחר יאוס דלמא אכתי
לא יוצ דבל מיכים וס"ל יאוס אלא
מדע' דלא הוי יאוס וכדלקמן סי' רס"ב
וכן בתוספות ע' לא יתפור דף כ"ב ע"ב
מסתע לבאורם בסמ"ע חיסו דרמב"ן
בחדושיו ע' לא יתפור בסס ר"ת ותכ"ל
בתבו בתוספות י"ם וכ"כ סס"ם וס"ב
ברוך לאחר דגזולו' מודע יוצ בנמילתן
וסוי כמו מבן דלקמן סי' רס"ב ס"ז ו'
מ' ודו"ק : כב בר"ל בסיסו
יוגים כו' עיין בב"מ דרוגם לייסב
דזס קושיות בתוספות בר"מ מוגמ'
כו' ב' מוכיס ולא ירדתי לפ"ד כי
קושיות בתוספות היא אף בסס סיס
קי"ל דלא בר"מ דאין הולכים אחר
הרוב היכא דאיכא קורבס מ"מ מיכא
דבקורבס מיס וכסס הוי רובא לבל
מיעות מולי אחר רוב דאורייתא
דכתיב אחרי רבים ינו' ומ"כ לא נוכל
לאוקמי מתני' בדבפיסי וק"ל ע"ש .
ומפני לומר דבוודאו הוא דלפ"ד
דמתקמן יסוס פי' אל מחבס אל מחבס
מולב"ב' דיוקים אחר אחרין ואחר
בקורבס דזס אינו מוכלא ב' אל מחבס
פי' לא אלא אלא אפרסק מקום וק"ל :

כג מיס הנס ° (סור ורס"ו מ"מ) ויש אומרים ל אפילו בתמרים
לקוד דלא נפיס מרייהו וכל כיולא בזס אז בסומסמין
לקוד דקסיבי הוי אפק :

ח ° (סס גרמב"ס דין י"ח) גזל שמרדת ואינו יכול לפרוח הנמצא קרוב לשובך לא בתוך ג'
אמה הרי הוא של בעל השובך חוץ לג' אמה לב (כא) הרי הוא של בעל מוצאו שאין
הגזל מרדה יותר על ג' אמות לג (ונסגיל אל כרמים אפילו חוץ לג' אחם פוי אל בעל אסיבך) ° (סור
ס"ם) נמצא בין שובכות לד הרי היא של קרוב מחצה לבחצה יחלקו (כב) בר"א כשהיו יוני
שני השבכות שוין בסנין אבל אם יוני האחד רבים לה הלך אחר הרוב אע"פ שהוא רחוק (וכל
זס בגזולות אפילו אם מפריחים ° (סור סס) אבל אם אם אפריחים לו בבל אנין אל מוצאו :

ט כל

יא בין כסא לבולאני כסא פו' רגל אבאלמן חוכם אלין ואלין הוא
אחליק הוא חפש'כין אסולאנים אחאליק אאות' לאני'כאנות ובין
אבאי' לאחליק אבאחדי' כאון לאנות וכאין תיבת אבאוני הכ"ל
אחאליק בין אבאוני אחוכר ובין אבאים לאנות אחתו ואח"ם אבאמ'
ביכו דאולאני ובין אבכסא הוא
דאולאני דבודאי מידו נאל ובא
לאם אכל אם אאל אולאן וחוזס
לו אל אחוצאו אחפאני אחאתי
וק"ל : כ אל אבכסא לאני
אסולאני פי' לאפי' מנאן אל אבכס'
אעומד לאני אסולאני וכ"ס ב
כאמנאה מבכסא וחוזס לא לגד
אתא אאנות ובן הוא בגמר' ושור
ע"ם : כא אאל"כ אייב לאבריא
בו' בבר בתבתי דר"י ורא"ם
אולקין בזס ואחאמס אבתבתי לאיל
בסמוך אדברי מור"ם אבתב
בבגמנא בתנות דאפי' בים בו'
אימן מיירי ע"ם דאותו טעם
אייך ג"כ בזס - ° ובע"ם אבבכ *
אדברים ואחאתות אבריו הוא
דבאבנוו אפי' בבוב אבוב ישראל ויש
בו' מי' הוא אל אוצאו אל"ל ב
לבבריא וז"א ובמ"ם ודו"ק : כב
קייאו'בן אתני' אבתיבבו בבדם
אאות בין אותו אאחלין ואחיין
בבדם לייבבן בדי לאיתן אומדין
ואקיימין ואן אריך : כג
אבבבלים אחיאאס' אבם בגמר'
אמרו אדרך אתני' ואחרים ליאול
אבאילן וא"ם בחיאאס' אבבבולאני'
אבאילן אפי' אודם בפילתן אחבו
דאל"כ הוי יאום אלא אדאתו
ובאיסור' בא ליד אחוצאו בס
אקייאות בבס' אבאבבב"ם ליאול
אבן לים' לבית ואם' אבאבבבלתן ואחיי'אבן
אדים אל אוצאו אם"ר : כד
אקודם אבא ליד אחוצאו אפ"ר :
כד אם בפילתה בחאאת לבאור'
היה נראה דזס אעאס הוא ג"כ
בקייאות דאל"כ ה"ל לרא"ם

ושאור ואחאבר לבתוב אעאס בבן לא"ן אל אוצאו ואפ"ר דאבס בתבתי דז"א אלא בן אל אחוצאו אחאתי אבתבתי לאני זה : כה ואקיים אקום
אחילבות פי' אלא יבבבו בבאתות ואיות אם : כו או אתיקן אילו בו' בראה דזה אקו בם אתאבים בב"ל דאם אקו אם לא אתאאת אבבבלתן אחאקו' בבזה אפי' אל דבר בקי ורך אם בחאבים והוא דזאק : כו אחקום הבנות וכ"כ אאור ואם בתבתא
בבריאם אם"ל דאבלי אדבר בחקום אבלאותן ובין אבבבלאו אחקו' אבנות אפי' בחאבלו לאחר זאן אדיאם אבלאין אותו בבעלי' דבאעאם
אדאנו אבנורן לא רבו לערוא לאחקוף אעאם פירות בבלו אבבבו' אמרבק ד' אאות ולאחקוף אים דאות דאבלו בזאן אדיאם ע"ם :
כח אק בתוך ד' לאות ג' אסור הוא בד' לאות אל אוצאו הא אם אחאור בחרבק ד' אל ד' הוא אל אוצאו הא אם אחאור בחרבק ד' אל כ' לא יבא בו ובם אהיבאיה דלא אייאסר בבאני
אק בתוך כ' לאות ר"ל בא ב"ג דאפי' הוא בחרבק כ' אל כ' אפ"ם אחאם אפק לא יבא בו ואחאבר בקא ג' אחרבק ב"ם דבקא בבאנו :
כט או ביותר אל ד' לאות בן הוא ג"כ ג' הרחב"ם אע"ו דבגילא דין י"ב אפי' הבק בגמנא אחאור בחרבק אהוא יותר אד' לאות ואל ג'
קבאת אבגומבם אח"ם או ביותר אל ד' לאות דא"ל לבייאם אל' אבתאיל ולבתוב או בתוך יותר אד' לאות ובם ק' אלא לגורך בתבו דבין
דבאבגא בתוך ד' לאות אפו' אלו כ"ם בבגמנא בתוך יותר אד' לאות (ובם קאה ג"כ בדברי אסור אבתבו וכו'ל) ואין לותר דבוודאו הוא
דבבגמנא יותר אקב אחאור אל ד' לאות אד קבי' אם"ה הוא אל אוצאו דזה אינו דבזה לא יבא בבן ובמ' אבגיס אור"ם ז"ל
אד אחר אל אל דברי אחאבר ובתב ז"ל ובן יותר אקב בד' לאות ובכ בסור בבדי' דיותר אקב בד' לאות' הוא איבאיה דלא איבאיה
ואבם' דבתבו הרחב"ם ואסור ואחאבר בבבילו דיוק ולבאדינו זה אתא דדוקא אב ביותר בד' לאות הוא אל אוצאו הא ביותר אקב אפי'
ביותר אד"ם אם אבבבאיסר אפי' אסיאור ר"ל הוא אם"ה אינו אל אוצאו בי הוא בבלל אהיבאיה דלא איבאיה בגמנא אמו בבגמנא אבבבים בתוך
ב' לאות ובדאחאיק אחאבר ובתב דהוא אפק ובק"ל : ל אפי' בתחרי' לאות בו' אפי' אם בגמנא אב בד' לאות והם אחאוקים
בגירבת הבגמנא ואור"ם בתבך אבר ל' אסור והוא בגם בבגמנא בא"ל אם בהן ובבר בתב אח"ת אל הרחב"ם אם ז"ל דלפי גירבת בגמנא
אינו בן אלא אבבוגה הוא בבל ל' בבבי אבאו אי אחרי' בין דאחרים ואיאוני' לית אבו טיבאיתן אבן בבין אינו אייאם אב"פ אבן
אלא יאבבם לבבבו ואחאבין בן אבוכין יותר אבאר בגירבת אבבבאיה לבו אי אחרינן דיבא בא"ם לערוא ולאבוף אב בד' לאות אבבי
אבאיבתן אולא : לא בתוך ל' אחב בבגמנא אחרו דבבאיבו' ל' אחב אחלאים בריאם ואזרת לקיבה ואיבה אדרת יותר בין דאוגה יבולם
לערוא : לב הרי הוא אל אוצאו בו' דבין דליבא לחיתלי אסוך בדדה ובלה אם אחרינן עובדי דרבים אבבו אם ובופלים אבם ורובא
דאלמא אבוכרים ושבים כותים ניבבו : לג ובסגיל אל כרמים בו' אפי' רס"ו אע"ם הבכרמים דרבא לבדדה אפי' חוץ לג' : לד הרי
הוא אל קרוב אפי' בבהוא בתוך ל' לבניבם אלא אלא הוא יותר קרוב אחאר הוא לבני וא"ם בבגיל אל כרמים אפי' בבותר אתחיים : לה
הולבי' אחר קרוב דקי"ל בל ביבא דים לאבבא ולתלות בקרוב או בבוב אף אבאה רחוק יותר תלינן בבוב בא"ם אבור ואחאבר בבבי' רגב :
לו בבל אנין בן אל אוצאו אלינן בבוב אבאלמא אבן בותים ולא בקרוב אף אבבי ישראל :

לו אם

לו אם מצאה דרך הנהר היינו כגון שלית לו קרדום בלא נדר וכמ"ש המחבר בסעיף שאחר זה דדרך עובדי האדמה להביא בס בגדיהן וכלי עבודתן לפי שפה עד שיחזרו לביתן מעבודתן ויקחו מלבושן או שיבא הנהר ביום שיצאו לבלי מלאכתן ויקחו מהם:

לא ואם היה דבר שיש בו סימן כו' שמא יפסידו בעליהן שבגיהן בס ע"י לקיחתו שלזה המוצא אף שדעתו לישלו ולהחזירו למי שיתן בו סימן אבל גם לרוב עליהן פרעה לרדוף אחריו ולתן בה סימנים וכ"ש אם אין בה סימנים שגרוס לו שיש בבולו וכדומה שיש המחבר וכתב מעתה' הלכו: לט עד שימצאה' דרך נפילה כגון שמצא בשדה וכדומה ואז אם יש בו שי' בוטל' ומחרין ואם אין בה שי' הרי הוא של המוצאן: מ אפי' כשתפק לו הדבר כו' שי' כגון שמצא בעלי' בתקום שהוא מסומר קצת מ"מ יש להסתפק אם הביא בעליהם בס בכונה כיון שהתקו' הוא מסומר קצת או מכוד מידו ובא בס בלי כונה כיון שאינו מסומר כל ערכו: מא אסור לו להחזירה לבס מדקאמר אסור להחזירו ע"כ הדבר שיש בו סימן מיירי דאי באין בו סימן הא מפיק וכתב דוקא בו סמוכאו ואין שייך לומר אסור להחזיר הדבר שהוא זכה בו וכראה דקאי דוקא אדאמרי' ליה אחלא בתקום שיש להסתפק בהיכון אם בא בכונה' דאז מיד שנטלן בידו אפילו אם כך אמו לביתו אסור לו להחזירו בשיש בו סימן או אפי' בודאי הוא וכך אמו לביתו וכ"כ הטור ומור"ם בסתום ובס מכתוב בעס הדבר: מב ואם היה דבר שאין בו סי' שייב להחזיר ועד' ר בס כתבתי דרבים תמוהו על הרמב"ם במ"ש דוכה לבעל' בדבר שאין בו סי' אלא בהיסורא בא לידו דל' יאוס אלא אדעת וכמ"ש מור"ם בסעיף וכ"כ הכ"מ בתבו יטוב לזה ודמיתי דבריהם בס בדריסה וכתבתי בגלע"ד דס' לכיון דבספה שנוטלו אדעתא להחזירו לבעליו אלא שעפ' בוה אלא ידע שלא יביא בידו להחזירו כיון דאין בו סימן ס"ל דבזה כ"פ מודים דיתקנו המוצא לבעלו: מג ומ"ש כיון שסק הנהר כיון כו' הרמב"ם לא כתב תיבת בסק אלא ג"ל בין בדרך הנהר' כו' והמחבר דקדק וכתב סתק הנהר מקום דבודאי הנהר דהוא מקום המסומר קי"ל דאף אם נטלה מתקום שנטלה אלא הוליכה לביתו אחור ומביאה בתקום שנטלה ואפי' בדבר שאין לו סי' וכמ"ש הטו' ומור"ם בסתום ובגירס' הרמב"ם שכתב' כו' בדרך הנהר כראה לייחס דקאי ג"כ אתקו' שאין מסתמר לגמרי כ"א קצת אבל יש עדים שבבול הביאם בס ואפילו בזה קאמר דבוטל ומחרין דאמרינן ודאי היה דעתו לחזור ולטלו אם לפי שעה אחר שהיו מסומר לגמרי ובכמו מלבקו ובאה לבעליהן אחתמת שיקבלה אם ישראל ויכריז עליו קודם שיקבלה בתי' או ישראל אלא אפלי' ויקבוהו לעצמו: מד כיצד כו' בא לפרש איזה דרך הנהר וקאמר' דהיינו בתנא עליה בלא נדר ו' ודרך נפילה בשמצאו בסרטי' דהוא מקום ר"ה וכבר נתבאר אפשר בספיק שלפני זה ס"ב: מה מקומות בבבריהם בנתרא דף כ"ה ע"ב) ובאמור מפורש דקשר כי הא לא הוי סימן דכ"ע הכי קאמרי לה גם בתקום ג"ל לומר כו' ס' כיון דמדרין אמרינן דמצאתה כדרו בס ואין בתקום סימן תקום דמיירי שאין שובך סמוך לה בתוך כ' אחת וה"ל ספק נפילה אלא בבוכה וכל ספק היכון בתקום שאין מסתמר כ"כ דיינו דלא ינא בו ואם נטלה מתקומו ס"ל לרמב"ם דוכה המוצאו אפשר שבתבתי בספיק שלבני זה: מו ומ"ש הרמב"ם והמחבר אחר הנדר או אחר הנפה דאינו מסתמר אלא קצת ובאמו לתקום שאינו מסתמר בתקום המחבר לתקום המסתמר בריש הסימן הוא הראיה מ"ש בפרישה בסם ר' ירוק' ריש סיליק כיון דר הנדר ס"ס בר"ם זה: מז אבל יש מוקין בכל זה וסכירא לה דר' מלוקי' בדבר כו' בכל' מילוקי' הללו אין פלוגתא מבוארת דדברי הרמב"ם אלא בתרי מניני' אבל הרמב"ם דבתקום שאינו מסתמר כ"ל קצת ובאלו ואין בו סימן דהוא של מלאו ושאר הפוסקים ס"ל דיבא מוכח בידו עד שיבא אליו כיון דבא לידו בהיסורא וכ"ל יאוס אלא אדעת: והסני בספק היכון בתקו' שאין מסתמר כ"כ ויש בו סי' דכתב המ"מ והכ"מ דבראה דדברי הרמב"ם דס"ל דלכתחלה לא ינא בו ואחר הפוסקי' מוקי' ס"ל דלא אמרי ספק היכון לא ינא בו אלא בדבר שאין בו סימן אבל בדבר שיש בו סי' נושל ומחרין וכן מוכח פוניתיכו בנתרא אסרת בנתרא (דף כ"ה ע"ב) והמ"מ כתב דשיש להרמב"ם גירסא אחרת בנתרא ובדריסה בתבתי לפנינו ולפי דבריהן וג"ל דמ"ש הרמב"ם וכל דבר שיש בו סי' עד שייב להחזיר

ט * (סס נרחב"ס ר"פ) כל המוציא אבידה בין (כג) שיש בה סימן בין שאין בה סי' לו אם מצאה דרך הנהר אסור ליגע בה שמא בעליה הניחה שם עד שיחזור לה ואם יבא ליטלה והיה דבר שאין בו סימן הרי אבד מטון חבירו שהרי אין לו בה סימן להחזיר בו לא ואם היה דבר שיש בו סימן ה"ז הטריחן לרדוף אחרי' ולתת סימן' לפיכך אסור לו שיגע בה לא עד שימצאנה דרך נפילה * אפי' נסתפק לו הדבר ולא ידע אם דבר זה אבוד או מונח ה"ז לא יגע בו ואם עבר ונטלו הא אסור לו להחזירו לשם מי (כד) ואם היה דבר שאין בו סי' (כה) זכה בו ואינו חייב להחזירו וכל דבר שיש בו סי' חב בין בספק הנהר בין בדרך נפילה בין בדרה"י בין בר"ה (כו) חייב להכריז: יוד * (סס נרחב"ס) מד כיצד מצא טלית או קורדום בצד הנהר הרי זה לא יגע בהם בסרטיא נוטל ומכריז מוצא גוזלות מה (כז) מקושרים בכנפיהם ומדרין מו אחר הנהר או אחר הגפה או בשבילין שבשדות ה"ז לא יגע בהם שמא בעליה הניחו שם ואם נטלם הרי אלו שלו ואם היו קשורי קשר שהוא סי' חייב להכריז וכן אם מצאם קבועין במקומם חייב להכריז שהמקום סימן:

כג"ס * (סור ס"ר"ס) כל אלו דברי סרמב"ם מז אבלי"ם בכ"ז וס"ל דג' אלוקים נדבר (כח) דאם הדב' מסתמר כגון

כג פים בם סי' כו' וכל הפוסקים מולקים ע"ז דכיש בם סי' מסל וחכריז ג"ל סבוא בתקום המסתמר לגמרי וכמ"ם הרב לקמן ס"י וכיבריהם מוכח בס"ם נאף על פי סבנית יוסף וכ"מ כתב לייחס מדברי הרמב"ם על פי הס"ם מ"ש כל תקיין יסוים בנדרן מדבריו דתוקים מאר ע"ם: כד אם סוי דבר סאין בו ס' ל' סיין רס"ב ס"ר: כה זכה ואינו חייב להחזירו כו' ורמב"ן והסור הסינו ע"ז דיבא מוכח עד שיבא אליו וכמ"ם הרב לקמן ס"י נם שיבא סבניו כתב - הרמב"ן והרשב"א ס"ל דיבא מוכח מר שיבא אליו ופשט פוסקים סל"ל סוא רס"ל יאוס אלא כמבואר בס' הס' ולעת"ר לין בזאן סוס הסב' על הרמב"ם והרב' עסם ליבא דס"ם דלא יחזיר מסתם אבוא אלו דאל"כ ס"ל לערוסי דיבא מוכח שיבא אליו ומ"נ דס"ל יאוס אלא מכל מקום א"ה להניחו עד שיבא אליו אלא כיון אם אי' לחזיר יכול לעשות בו מה שירצה ובא יקיל יאוס אל"מ לא הוי יאוס וכדלקמן סימן רס"ב ס"ב היינו דאם נתבדר אל מי הוא צריך להחזירו ולא אמרינן כיון דבתי' אם זכה זה בו אבל כל זמן אלא נתבדר אל מי הוא יוכל זה לעשות בו מה שירצה ומעבר נם כוכב בפ"ר ובכ"מ כן ביאור דעת הרמב"ם אלא דלבונו קבת מבומנם אבל מ"ם בסמ"ע ס"ק מ"ב דס"ל לרמב"ם כיון דבשם שנטלו אדעת' להחזירו לבעליו אלא שעשה בזה אלא ידע אלא אינו לחזירו כיון דאין בו סימן אל"ל דבזה אם מוכיחים דמיירי בזקא שנטלו אדעת להחזירו לבעליו ועוד דאם מילוק יש בהיסורא אמי לידים נס מ"ם אב"ה לדעת הרמב"ם דאל"נ בהיסורא אמי לידים מ"מ כיון דאין חמון זה יש לו בעלים בודאי אינו בדין שיבא אליו אלא דלא אמרו כך אלא איבא שיש לו בעלים ולא בודאי מי הוא אל"ל אינו מוכן לו דנם הבא יש לו בעלים אלא דלא בודאי מי הוא ואם כ"ל לבבא אפשר דבל אפקר הוא אל"כ נם בעלונם אמנם דבריהם אל"ה אפשר כן הוא ואפילו אבי אמרי' דלא הוי יאוס אלא אדעת בדבר בדרי' (ומהגדול עוז בלבל דבריו אלא בהסתם כאינו ואין בורך לפשיט על דבריו כלל) כו' חייב להכריז ע"ל סימן רס"ג ס"ג: כו תקומרין בכנפיהן בין בסמ"ם ס"ק מ"ם עד דמיירי שאין שובך סמוך לה בתוך כ' אמם כו' בראה דבשיטת לים דאל"כ הרי הוא של בעל בשובך וכדלעיל סעיף ח' וכ"כ בתי"ם פרק אלו מציאות ובתב דסק ואדרבה בראה לבבך דאי ס"ר שאין שובך תוך כ' אמם ומסוס דסוי ספק בנים או נפילה אלא בכונה אל"כ ליל הדדין ג"ו מיירי בים שובך קרוב תוך כ' אמם ואלבך לא מיישבין בנפילה ובכ"ם בתוס' ע"ל דאפשר דק"ל ג"ם ר"ם ודאי מבהוא נפל בו' דבבא דמיירי לתים דמסובך בא לים לן למילי בנפילה בו' ובכי הסתם אלי דאמרינן בס"ם אמר רב עוקבא בר חמא נמדרין ודם' לא יאפשר לים אמא אמר רב עוקבא בר חמא כל אמרה אין מדרה יותר מכ' אמם - דמיירי בים שובך תוך כ' ומיישבין הבשובך אמי' ובוד נמי ספק בכונה בנפילה ותקומרין ובמתבו אמל תקומרין אמר הבר אמר בנפה וכן אי' רס"ר נם ובתבא למיבר אינם מבניהבו בנפל ואל תקומרין אמל תקומרין אמר בבן לבונו אבל לעיל ס"מ מיירי שאין תקומרין ולאין לבקשות אמאי לא תבני נם"ם (פרק אלו מציאות) דמיירי שאין שובך קרוב תוך כ' אמם ומסתמא דמיישבין לנפילה דלא הוי מקום סימן ים לומר דאיכן אם"ל ויכריח אבי פיים אבניהבו יתן סימן בתקום ואפ' נפלם אמבו גדלו בתילם דמסתמא בעלו הרגישו בנפל' ובדלקמן סימן רס"ג ס"ג וכן כתב הרמב"ן בחידושיו פרק לא יתקור בסם ר"ם ובמוקי יוסף ק' לא יתקור דסתמא דמוך לכ' אמם אים בל הוצאה בהבוד דבנפל' מיבריה מיבאם כיון אל"ל בים סימן ואפילו תימא דלא הרגים פנקלאו מ"מ יסלנו סבבי מי מנבלם אמבו לא ינקם אור וא"כ יבא בידו אר סימן אל מי הוא ואמאי קתני לא ינא נמן לכן נרץ לאוקמא נמדרין ודו"ק היטב:

כח דאם

מה מקומרים בכבריהם בנתרא דף כ"ה ע"ב)

אם דאם הדבר משתתר כו' כלומר שהוא במקום המשתתר וכן הוא בעיר נתיבות והרא"ש רבינו שהוא במקום המשתתר לגמרי אפילו יום בו מי' אינו חייב בהשבה אלכך לא יבא בהן הוא חשוב אלדעת הנזכר במקום המשתתר וא"כ הוי ודאי הכיר וכן הוא לשון הרא"ש כלא המילה דבני' נמקו' המשתתר כגון ודאי הכיר אפי' יום בו סימן בגון טלית וקורדס בכר נדר בו' וגם ל' הסור חשבון בין עיין שם :

ל ובמקום שאינו משתתר כלל כו' גם בכאן קי"ל הרב הרב בלשונו דעשיה דבוודאי הכנה ואין בו מי' אפי' במקום שאינו משתתר כלל לא הוי של מונאה אלא יהא חוכה עד שיבא אליו עשיה דהוי יאוש אלא מדעת וע"כ הוכרחו הסור והרא"ש לפ' כמו הריבות קטנות הר"ם אפילו בכה מי' לפי שהתנלגלים הרגלי בני אדם ושתחלה הניחום בעליהן שם להקל מהמצאן ובכחום ובתיאבו כיון אפילו בהם מי' לא נחפ' ולא נמקום הר כאן לשונו רוכם לומר דדוקא בכה"ב שהמצאו מיד בתיאבו הבעלים קודם שהלכו זה הילך בפיהר אחי לידים אבל בעלמ' הוכא הוי יאוש אלא מדעת והא חוכה עד שיבא אליו לדעת הפו' הר"ב ע"ל מי' רמ"ב ס"ם י"ב : לא ואם בעלו בו' ומדברי הכ"י והר"ן פרק אלו תכיאות והרמב"ן והרשב"א והרב המ' פס"ו מהלכות גזילה נראה לפרש דשכה"ב יחזיר כיון אלא הוליכו לביתו דמה"כ אם הבעלים הניחום שם לדעתם כיון שחקוק זה משתתר הוא לדעת בעלים יכול להחזירו ואי חעלמ' אחי כיון אפילו בו אינם הרי הוא אלו ובכיון שיכלו לבניהו בביתו לאם לא יפא רשאי להניח במקום שנאבל וכן כ"ל עיקר דמשמע הכך דרב אנא בר אבא דבה"ם בילן אינו אך דירושלמי ודו"ק : לב בר"א אחבאו ב אשה בו' עיין בשמ"ע ס"ק כ"ד שכתב עד אבירה מדע"הוא והרי הוא אל המבאו כן הוא לשון הסור והמחבר הפעיק ל' הרמב"ם אלא כתב זה והרא' דהרמב"ם לשעמים אזיל בו' ואין זה מוכרח וגם ק"לפ"ז אפי' פריך הס"ם אבדה מדעת הוא בילמא בריתא אשמועינן דיכול ליטלו ולהכריז. אשא"כ בחכוה' ראסור ליגע בו ודוחק לומר דלישבא דנוסל ותכריז משתא ליה אחוה אחיו' ליטלו אל"ו פריך אמאי מכריז הרי הוא אלו דיותר נראה הרמב"ם קיצר בדבר ולא כתב רק מה שבאמר בה"ם לפי הלחת ואשה אינו עשוים לבנות אלא אחוה מזכר בדברי המקשה לא הוכרח לבניה ואפשר דלדיב' מודים לאסור זה נראה שאחו של מור"ם ואא"ל דלקמן סימן רס"ה ס"ד לא ס"ל להרמב"ם אבי מ"ש כיון שבלשונו כאן אינו הכרח הפמיק הר"ב דבדי הסור בבאמן וכן דרכו בכתב מקומות או יש לחלק בין אבדה מדעת דאבא לחתם כמו שהוכרח לומר לדעת הרמב"ם שם וכתב"ם שם ולענין דינא עשיה עיקר בהסו"ר ומור"ם :

רסא ביום אין זו אבדה כו' . עיין בהמ"ע ס"ק ב' ולא הראב"ד שכתב אח"ה בשמו שנם נאלו בנ' ימים זא"ו הוי אבדה אבל ולעולם דיבטא שנב בזה דרשב"א ב"ב אבלית בדר נדר דבריתא בשחבאו נ' ימים זא"ו ס"ו אבדה כמו בחתור ובחיתור בחתנא יום לא הוי אבידה אפילו אחר כתב ימים והרמב"ם לא חילק בשלית בדר נדר ום"ל לעולם לא הוי אבדה אפילו אחר כתב ימים וזה מבואר בה"מ וק"ל : ב בין הבדמים עיין בו' ל' סימן רס"ג ס"ב :

ג ו"ל

כגון טלית או קרדום בלא נדר (בב) והוא אפק אם הביאו בעליו שם לא ינא בהן בין יום בו סימן בין בו סימן אבר ובאלו חיב והוליכו לביתו אם יום בו סימן יבריז ואם אין בו מי' יהא מונח עד שיבא אליו מ"ם לא הוליכו לביתו יאוור ויניחנו על מקומו ° (המ"מ שם וכ"י פ"ג מ"ח) ובמקום שאינו משתתר כלל ג אפילו ודאי הוכא ואין בו סימן לא בחפץ ולא במקום הוי של מונאו ואם יש בו סימן בוטל ומכריז בם (ל) ובמקום שמשתתר קצת כגון שבילין שבשדות אפילו אפק הנוח יש בו סימן בוטל ומכריז ואם אין בו סימן גב לא בנופו ולא במקום לא ימלנו (לא) ואם נאבלו רק בידו ולא הוליכו לביתו לא יאוור אבבי אין במקו' משתתר היטב ויהא מונח עד שיבא אליו וכן כ"ל עיקר .

יא ° (שם ברמב"ם ר"ו) מצא באשפה כלי מבוסה גג ה"ז לא יגע בו :

כנס ° (ל' טור ס"ם) (לב) גד בד"א באשפה שאינו עשוי לבנות בלא אבל אם מתחילה עשוי לבנות המשמין בה דבר אבידה מדעת היא והרי היא של מונאה :

ואם אשפה שאינה עשויה להתבנות היא ונמלך עליה לבנותה בה אע"פ שמצאו מבוסה נוטל ומכריז וכן אם היו כלי' קטנים כגון סכין ושפוד וכיוצא בהם אפילו היו מבוסים באשפה הקבועה נוטל ומכריז : (הפפר בסכינו פנית הפליבן שם) :

° (טור שם) :

רסא דין המוצא במקום שניכר שאינה אבדה ובו ד' סעיפים :

א מצא חטור או פרה רועים בדרך ב (מ) ביום אין זו אבידה ג בלילה (או שם רואה חטור וכלי' הפוכין) ° (טור ס"מ) ה"ז אבידה ° (ל' רמב"ם פס"ו מגזילה י') ד בפנות היום ה ובנשף אם ראה אותם ו ג' ימים זה אחר זה הרי זה אבידה ונוטל ומכריז :

ב ° (שם ברמב"ם) ראה פרה רצה בדרך אם פניה כלפי העיר אין זו אבידה כלפי השדה ה"ז אבידה ° (שם יון ד') מצאה רועה (ג) בין הכרמים חייב להחזיר ז משום אבד' קרקע לפיכך אם היו הכרמים ח של כותי אינה אבידה ואינו חייב להחזיר ואם חשש שמא יהרגנה הכורתי בשומצאנה מפני שהפסידה הכרם הרי זה אבידה ונוטל ומכריז : (ושם הרין בחקום שעורין קבם חבסחות ערופין בכרות אחרים (רי"ו ל"ן)

ג מצא

קלי דוקא אחבר ובטלו דמחך ליה לפניו וכמ"ם לעיל ורחיה לוס אדלא כתב שלא חייב להכריז ולא כתב ה"ז חייב לנוטלה ולהכריז ועוד כתבתי קצת הוכיחה לזה בדריסה ע"ם אבל לא כתב אלונתא אלבדי הרמב"ם כ"ל בהאחד שכתבתי כאן כראשונה אבל אלונתא הסכיי' לא כתב ועד"ר שכתבתי רחיה נם לאלונתא הסכיי :

מא והוליכו לביתו כו' דאלו אינה למיהם שמא בא בעל אבידה וביקש ליטלו בחקום זה שהבנים שמה ולא מצאוהו ושום לא ילך שם לבקשה נחנא . ל דיבסידו זה אתה בהבאתו שמה לכך יהיה בידו ויכריז ובאם אין בה סימן יהא מונח כיון ל דבאיסורא בא לידו בכ"ל : מב לא הוליכו לביתו אפי' אלא הניחו ובטלו בידו אבל לא זו משם דאלו לא שיך טעם בכ"ל דבדי ראה דלא בא בעל אבידה לבקש' יאוור ויניחנו כיון דבחקום הוא משומר : כ אפי' ודאי הניחו כו' דאמרי' מתחלה הניחו בעליהן שם להקל מהמצאם ובכחום שם ובתיאבו כיון שאין בהם מי' לא בחפץ ולא בחקום טור : לא וכחקום שמשתתר קצת כו' כיון שאינו משתתר כל הצורך לכך נוטל ומכריז דבר שיש בו מי' ובאין בו מי' לא ילכו דשם שם ויבאו ויקחו אלהן ואם שלנו יפסיד לבעליהן שבדי אין בו מי' ואם בטלו אפי' בידו ולא הוליכו משם ורחה שלא בא בעליהן ל ליקחנו בבר נתחייב בהשבה מעלי' ולא יאוירנו לחקומו כיון שאין המקום משתתר היטב :

כב לא בנופו ולא במקום ל' הטור כגון אלימות קטנות ם שמתנלגלין או נוזלות מדדין דאינה לחיתר שמא נדדו לשם :

גג ס"ו לא ינא בו דאמרינן דמדעת הטחינה : כד בד"א באשפה כו' אבל אבידה מדעת הוא והרי היא של המוצא כן הוא ל' הטור והמחבר הפתיק ל' הרמב"ם אלא כתב זה וגראה דהרמב"ם לשעמים אזיל אחתב בפרה רועה בין הכרמים של כותי' והתרה בה דאמרי' דהוא נ"ב אבידה מדעת אע"פ שאינו חייב לטפל בה מ"מ אין לשלה אבתה וכמ"ם בראבו"ד' ומאחר זה ומשעה שבתבתי שם דס"ל דאע"נ דבאל הפרה לא אשם אחתונו מ"מ אין לאחר ליטלו לעצמן ה"ב דבוותי' ומ"ם לא אילק הרמב"ם בזה וסיבתה נ"ב בכלל דין אשפה שאינה עשויה לבנות ולא יבא בה ולפ"ז ק"ק דאלא ה"ל לאור"ם לערבב הדברי' כאלו אין פלונתא אלא ה"ל לכתוב הנ"ב זו בכ' י"ל וכמ"ם בסי' שאחר זה בס"ד : גם אע"פ שהגאה מבוסה כו' כיון דהטחינה שם אינו יודע שוב בא לפנותו מ"ה עליו שוב להניל אחתונו מאבידתו :

רסא ד מצא אחור כו' בטור בת' ז"ל אפי' כתב ימים זה א"ו אפני שניכר אמין זו אבידה אלא דרך בני אדם להניח ולעשות בן בבוונה וכן נראה מדעת המחבר שהוא בלשון הרמב"ם פט"ו מגזילה י ולא הרשב"ם שכתב אח"ת בשמו שנם בלו בנ' ימים אחר זה הוא אבידה : ג ה"נ בלילה או אם רואה אחור ובלו ה"ז אבידה ופי' אחור ובלו הפוכין בגון אוכף ומרדע שרגילין להיות אנור על האחור ומצא אחין מונחין עליו בדרכן : ד בפנות היום בן הוא לשון הרמב"ם שם בט"ו וז"ל בשיפנה אלילה לקרו' היום וביינו בהשבתה ולשון הגמרא בקדמיתה ובחשיבה ולשון הטור הוא בבוקר השבם והיא היא : ה ובנשף ר"ל או בנשף וכן בטור ור"ל או אחוך לפנות ערב : ו אלשה ימים זה אחר זה לשון הגמרא עד ג' ימים אחר אתרמוי אתרמוי ונשקא אפי' לא : ז מנוס אבידת קרקע אחקלקל הכרם ונשקא לן מדבתיב כל אבידת אחיך לרבות אבידת קרקע ובא"ם המחבר בס"ם רנ"ט : ח אל כותי אין צריך להקזיר בגמרא אתא בהליא אלא היתה רגא בין הכרמים :

סמנים לפסוק סמתקלקלת רגליים דרך רינתה בקונים וכסרסי אילנות דמגויים בכרם לבוה גם בכל כותי קייב להחזיר משום אבידת בהמת ישראל גם ברמב"ם כתבו בקיצור שם בשם"ו דין כ' פ"ם והטור והמחבר בסמיטוהו ועד"ר כתבתי קצת טעם על בסמטתן אותו : ט אם עומדת ברשות הרבים כו' דכיון שהיא עומדת ברשות הרבים שהיא מותרת' וכדאתי תבריח משם יוד ואע"פ שאסור לרוחה דבר זה כו' ברחה דרוקא בקם רוחה דבר זה שרוחה שסשליכו בידים אבל אם הנה כים מוכח בר"ם קייב להחזיר כיון דים בו שי אית' דנפל מבפליו ולא נתייאש ממנו אם לא בחקוק דרוב כותים ז וכדלעיל בסימן רנ"ם וכשעשה דאסור לרוח ליטול לעצמו דם"ל לרמב"ם דאף אם זה אינו מוכש לעתו' תחזיר ולא קראי בגמרא אבידה מדעת אלא לענין שאין המוצא קייב להחזירו לו או להכריזו ובמ"ם נ"כ דעת רמב"ם בהשגה בשטו' לפנו' בס"ם שלפני זה ובטו' מולק בסניהן וס"ל דדברי' שלו מ"ם קראן בגמרא אבידה מדעת משום דס"ל כאלו בשקירן וכל בקול' ליטלו וכה בהן וזה סמסיק מור"ם ו"ל וכת' יי"ם כו' :

רסב א בשעת אבידה

ובשעת מציא' כו' ילפינן לה מדכתי' וכן תשמה לכל אבידת אחיך אשר תאבד מחנו ומצאת דבפינן שיבא עליו שם אבידה בשעת אבידת' ושם מציא' עליה בשעת מציאתה ואין נשמה בשם אבידה ומציא בשעת מש"ם דלאו כלו' הוא : ב הוזל' אחר המציאה כלומר ול"ת כיון דבשעת הכרוה והשורה אינו שום פרוט' לא יהא מוטל עליו להכריז קמ"ן כיון דשל עליו בחיי' בשעת מציאה תו לא פקע אף שהוזלה : ג סידוש שהן שותפין בה שעדיין שותפין בה : ד דשתא שותפין הן בו אבל אם נאתי דלא היו שותפין בו אפי' שום הרבה מייאש נפשו שיאמר האובדה שרי אחרתי לבולכין עתי כמה פעמי' יכר זה אבדתי ולא אהדרו ליודאי דשתא לנולו ואין בידי' לתוכשם דבל א' יאמ' אני לא מצאתי' שמא בעליי שבלך אתנו מצאו מה ואינו מייאש מאבידתו וכן בשהן רק שנים האינו מייאש נאבידתו דאף אם • יבפרנו זה שבלך אתו ורוצ' ליטבע אלא אתנו אובר האובד היום או מקר אתפוש גם אני מצאו ואחזיק בו תקת זה שמצאו אחיק הוא כאבידתי אחר ר"ם עוד מזה : ה אפילו בא לידו קודם שנודע דלא בידעתו אליא מילתא כיון דפב"פ אין שם אבידה עליה דאין לא כו"ם : ו דלא מייאשינן כו' וכייש נטור לפיכך לא יחזיר אם שותפין הן אין בו ס"פ לבל א' ואם אינן שותפין הן מתייאשין הזה שסייס מ' ורמ"א נשם ד' ודוק' שסוה כו' וק"ל : ז אי' במקומו ויכריז אבידה אלוני מצאתי וזה יבא ויאמ' במקו אלוני מצאתי ובי שם הנאתו : ח או מחמת כובדו אי' ובין בוטא אל נבו או אל כתיפו ואם שנפל ממנו הוקל המשא הענין ואף שודאי לא הרגישו מיד בשע' נפיל דא"כ היה מנביהו מיד מ"מ מחמת הרגיש הנפילה שמוך לנפילתו קודם שמצאה זה והנביהו : ט כיון שבאה לידו קודם ייאוש והוא שקראו חז"ל יאוש שלא מדעת דלא הוש יאוש ור"ל אף אם היה יודע מנפילתו היה מייאש מחנו מיד מ"מ הסתא דלא ידע בהוכר נשמה שבא ליד המוצאו הרי בהיסור בא לידו קוד' שנתייאש : יוד שנפלה משנים או משלשה כו' כבר כתבתי עשה הדבר ובשנים כיון הן שותפין אינו מייאש ומשלשה דוקא בשהן שותפין ולכתשלה צריך להכריז שמא שותפין הן בו אבל בשנודע שאין שותפין הן אלא שום פרוטה אין צריך להשיר דמשתמא שנים לא מקלו נאבד וכו"ל : יא אפי' אין בו סימן דאינו מייאש בשמו מתנו דשוכר דשכרו אתנו ודעו שמתנו נפל :

ג (שם נרמב"ם ר"מ) מצא פרה בר"ה ט אם עומדת בר"ה חייב להחזירה היתה רועה בעשבים או שהיית' ברפ' שאינה משתמרת ואינה מאבדת לא יגע בה שאין זו אבידה :

הגה (סור ס"ם) וי"ל שאם הרבת מון לתוסם קייב לבשזירה מיבו נראה לי דבכל לפי הענין ואף בשברה בראשונה מודה אם היא בענין שאינה משומרת •

ד (שם נרמב"ם פי"ם דין י"ם) המאבר שמונו לרעה אין נזקקין לו כיצר הניח פירתו ברפ' שאין לה רלת ולא קשר' והלך לו (ויש שוחרים ברפ' לא מקרי אבידה מדעת ומייב להחזיר) (סור שם) השלי' כיסו בר"ה והלך לו ה"ז איבר שמונו לרעתו ואע"פ שאסו' לרוא' דבר זה ליטול לעצמו אינו זקוק להחזיר שנאמר אשר תאבד פרט למאבר לרעתו (ג) (וי"ל דאבידה מדעת הוי הפקר וכל הקורם וכה שם) (סור שם) :

רסב על איזה דבר חייב להכריז ואיזה דבר שהוא של מוצאו ובו כ"א סעיפים :

א (ל' הסור ס"ם) כל אבידה שאינה שוה פרוטה ב בשע' אבידה ובשעת מציאה אינו חייב להכריז עליה אפי' היתה שוה פרוטה בשעת אבידה והוזלה או שלא היתה שוה פרוטה בשעת אבידה והוקרה אינו חייב אבל אם היתה שוה פרוטה בשעת אבידה ובשעת מציאה אפילו הוזלה באמצע חייב וכן אפילו ג הוזלה אחר מציאה חייב להכריז : (סור ס"ב בשם פרמ"ם) :

ב אפילו אבידה ששוה הרבה אם היא של שותפין הרבה שאין מגיע לכל אחר שוה פרוטה אינו חייב להחזיר' בר"א

ג שידוע שהם שותפים בה אבל בסתם שראה חפץ או מטבע שנפל מג' ואינו שוה אלא שתי פרוטות חייב להחזיר ד רשמא שותפין הם בו ואחר מהם מחל חלקו לחבריו והרי יש בו שוה שתי פרוטות לב' ואם אח"כ נודע שלא מחלו אחד לחבריו הרי הוא שלו ה אפילו בא לידו קודם שנודע ואם היה שוה פחות משתי פרוטות הרי הוא שלו ו דלא חייש גן דילמא שנים מחלו לאחר :

ג אין המוצא מציאה חייב להכריז אלא ברבר שיש בו סימן בגופו או שראוי ליתן ז סימן במקומו או בקשריו או כמינו או במדתו או במשקלו אבל אם אין בו שום סימן ואפילו במקומו כגון שניכר שלא הונח שם בכוונה אלא ירך נפילה בא שם אם הוא דבר שיש לתלות שבעליו הרגישו בו מיד כשנפל ממנו ח או מחמת כובדו או מחמת חשיבותו ותמיד היה מסמשם בו ומרגיש כשנופל הרי הוא של מוצאו שהרי נתייאש מיד כשידע שנפל כיון שאין בו סימן ובא לידו בהיתר כיון שנתייאשו בעליו ואם לא צריך להחזיר אע"פ שנתייאש אח"כ ט (ג) כיון שבא לידו קודם יאושו :

ד ראה אבידה י (ב) שנפלה משנים או משלשה צריך להחזיר י אפילו אין בו סימן שאם ראה ממי מהם נפל יחזירנו לו ואם לא ראה ממי מהם נפל אם יש בו סימן יכרינו ביניהם ואם אין בו סימן יהא בידו :

ג וי"ל דאבדה מדעת הוי כו' והכ"ל כתב ע"ז דלאו קולתא היא בשביל שאינו מוסם לעקם על בבסיון לא בלחר שהפקירם גם סב"ם כתב דבשיקר בהרמב"ם ולפ"ד לא ירדו לפ"ד הסור דאין בוונת הסור לבסיג בסברא דמסתרא כיון שאינו מעקם על בבסיון הפקירם אלא בוונתו להסיג דאבדה חדשה דאחרינן ובתו שחוכת בני אבפה שאינה שוה לעבות דקאחר בם"ם אבדה חדשה היא ומיינו ע"כ ובפקר הוי ובוה אלו וכתב"ל סימן רם"א סי"א וס"ב הוכיח בס"ם ר"ם אלו חיבות דקאחר ר"ם פירות הקוברין הרי אלו שלו הא לא ידע דנפל מיבוש אחר חר עוקב' בכא ב שבנתה דבי דרי אבקיב' ואבידה מדעת היא (פירש' דאבידה מדעת היא אלא בעלו תיבנו ומדעת מבוקש הוי הפקר) אלא דאבדה מדעת בכל דוכתא פירושו שאה הפק' ולהרמב"ם צריך לומר דאבדה מדעת דבכא אין פירושו בהו אבדה מדעת דהתם והוא רוחק גדול ומה שהגרים בב"ם מלקמן סימן ר"נ ס"נ ותהו בהפקר שאמר הרים בבסיס אלו הפקר כו' לאו חילתא היא דוחקא ס"ם בדבר שביכר חמ שנתו מהפקירין הוי הפקר בראמרינן נקחן סימן רם"ר ס"ם בני בבי דבם ישרפה וכן בס"ם בני שהם בנבלים אפקירי הפקר לאו וכס"ב בכהה דוכתי הלכך ביקר בסור • וכן מסתע מדברי שבהם מסרי שבאמתי לעיל ר"ם ר"ם ע"ם : שוב מבאתי לסרים בתוספות פר' קחם דשבת יף י"ם ע"ב ובאלו מציאות יף ל"ע"ב שבתנו והם דקאמ' בני בנים בר וקירה אפקורי הפקר לאו אף על גב דליבא ג' בהם אבן שבני דהפקר לאו בלאו ע"ב :

רסב ג כיון שבא לידו כו' ומבכו כידו בוה בקנ' ליה אם בא אם קורם יאוש ולא כמבר"ל כן הפליתי לקמן סימן רם"ה ס"ג ע"ם •

ב שנפלה ישנים כו' בת' בשמ"ם מ"ק' ' דבשלשה דוקא בשהן שותפין ולכתשלה צריך להכריז אמא שותפין הן כו ע"כ אבל בשנודע שאין שותפין בו אבל שלשה חוזים שאינם שותפין ובלא' אחר אלי סוא הרי סוא של מוצאו עכ"ל ל' ירושם או שאין בו אלא פרוטה ומשבה כיון שאינו ב' פרוטות אלמים ג עד

ר"ם ר"ם ע"ם : ד דבשלשה אינם שותפין הן בו אבל אם נאתי דלא היו שותפין בו אפי' שום הרבה מייאש נפשו שיאמר האובדה שרי אחרתי לבולכין עתי כמה פעמי' יכר זה אבדתי ולא אהדרו ליודאי דשתא לנולו ואין בידי' לתוכשם דבל א' יאמ' אני לא מצאתי' שמא בעליי שבלך אתנו מצאו מה ואינו מייאש מאבידתו וכן בשהן רק שנים האינו מייאש נאבידתו דאף אם • יבפרנו זה שבלך אתו ורוצ' ליטבע אלא אתנו האובד היום או מקר אתפוש גם אני מצאו ואחזיק בו תקת זה שמצאו אחיק הוא כאבידתי אחר ר"ם עוד מזה : ה אפילו בא לידו קודם שנודע דלא בידעתו אליא מילתא כיון דפב"פ אין שם אבידה עליה דאין לא כו"ם : ו דלא מייאשינן כו' וכייש נטור לפיכך לא יחזיר אם שותפין הן אין בו ס"פ לבל א' ואם אינן שותפין הן מתייאשין הזה שסייס מ' ורמ"א נשם ד' ודוק' שסוה כו' וק"ל : ז אי' במקומו ויכריז אבידה אלוני מצאתי וזה יבא ויאמ' במקו אלוני מצאתי ובי שם הנאתו : ח או מחמת כובדו אי' ובין בוטא אל נבו או אל כתיפו ואם שנפל ממנו הוקל המשא הענין ואף שודאי לא הרגישו מיד בשע' נפיל דא"כ היה מנביהו מיד מ"מ מחמת הרגיש הנפילה שמוך לנפילתו קודם שמצאה זה והנביהו : ט כיון שבאה לידו קודם ייאוש והוא שקראו חז"ל יאוש שלא מדעת דלא הוש יאוש ור"ל אף אם היה יודע מנפילתו היה מייאש מחנו מיד מ"מ הסתא דלא ידע בהוכר נשמה שבא ליד המוצאו הרי בהיסור בא לידו קוד' שנתייאש : יוד שנפלה משנים או משלשה כו' כבר כתבתי עשה הדבר ובשנים כיון הן שותפין אינו מייאש ומשלשה דוקא בשהן שותפין ולכתשלה צריך להכריז אמא שותפין הן בו אבל בשנודע שאין שותפין הן אלא שום פרוטה אין צריך להשיר דמשתמא שנים לא מקלו נאבד וכו"ל : יא אפי' אין בו סימן דאינו מייאש בשמו מתנו דשוכר דשכרו אתנו ודעו שמתנו נפל :

ג עד שיבא אליהו • אף על גב דלפיל סימן ר"ם ס"ם כתבתי רס"ל לסתמכו ביאות שלו"ת זכה בו ואינו חייב להחזירו כ"ז אלא כתבתי של מי הו' ולא אמרינן יהא חוכה בין שבאלא מי' או מנ"ל ואינו מחייבים לעולם ומוסב לעולם אפוא אבלא אבלא ויחזירו לו ורו"ק : ד ורוקא אפוא שכי ערוסות כו' ואראה אותם מנקשים אבל אם אין בו כ' ערוסות או שראה אבלא בקשו אחרים ונטלה אחר אשתם אחר שיוכל לחשתם בכיסו ס"ו אלו אבל"ל ר"י ל"ר ס"ב ואסור ואסר אחרונים אלא אלקו בכן נראה דלא ס"ל אבי וכן נראה ליתיקר ונראה שיבא לו לר"י כן מרש"י ותוספות רף כ"ו ע"ב ונראה דרש"י לא כתב אם כן אלא לרב כתבן דלא ס"ל אחר אותפי ניכסו וכן התוספות לא כתבו אם דבעינן ראה מנקשים אלא לרבא דס"ל יאוש אלא אדעת מרי יאוש אבל לדידן דקי"ל יאוש אלא אדעת לא מרי יאוש אפשר אלא ראה אותם מנקשים ונטלה אחר אשתם אבי שיכול לחשתם בכיסו ולא שייאש ולחזור אותפי ניכסו ואחל אלקו ולכך לא ניקש מיד ורו"ק • או

(ג) עד שיבא אליהו (ד) (ורוקא אפוא ב ערוסות כמ"ם ס"ב) ה מצא רבר שנתייאשו הבעלי' ממנו כגון שאומר לי לחסרון כיס אפילו יש בו סימן הוא של מוצאו וכן המוצא רבר שמוכיח בו יב שיש זמן רב שנאבר מבעליו ונתייאשו הבעלי' הוא של מצאו אפילו יש סימן בגופו או במקומו :

סנס ○ (מפרי"ק סורס י') הא דאמר"ן דכשאתר לי לחסרון כיס הוי יאוש היינו באבידה וכיוצ' בזה אבל מי שיש לו חוב אצל כותי שמשתמש אינו יאוש אע"פ שאמר לי לחסרון כיס לא הוי יאוש דהוא"ל שכל חוב הוי פסק לי משתלם או לא אפשיקא אמר כך ולא נמרו מייאש :

ו יג לפיכך המוצא מעות מפוזרי' ועינולי רבילה יד וכרי' של נחתם ומחרוזות של רגים שאין בהם סימן ולשונות של ארגמן וגיזי צמר שאינם צבועים ואניצי פשתן הרי אלו שלו שבכל אלו מסתמא הרגישו הבעלים בנפילת' וכיון שאין בהם סימן מתייאש :

ז ○ (סור"ם כסס הרמב"ם) מצא פירות מפוזרים אם דרך הנחה לא יגע בהם סו ואם דרך נפילה חרי הם שלו :

ח המוצא כריכות של בע"ה וגיזי צמר הצבועים סז וחתיכות בשר או דג שיש בהם סימן ○ (ג' רמב"ם פס"ו מגילה ר"מ) וכן כל דבר שיש בו סימן חייב להכריז :

ט מצא יז כריכות קטנות של שבלים בר"ה הרי אלו שלו יח שהרי אין בה סימן ואם מצאם ברה"י יט אם דרך נפילה הרי אלו שלו ואם דרך הנחה חייב להכריז שאף ע"פ שאין בהם סימן המקום הוי סימן אבל אם מצא כ אלומות בין ברה"י בין בר"ה נוטל ומכריז :

סנס ○ (סור פי"ג) במקומן סימן ומיהו כמקו' שבכל כותבין שם כגון חביות בשפת הנהר אינו סי' שבכל פורקין שם שמולא חביות של יין ושמן וכיוצא בזה קודם שנפתחו האונרו' חייב להכריז

○ (סור"ם) כא שיש בראשמן פי' לאחר שנפתחו האונרות אין ראשמן סי' ואין חייב להכריז ודוק אם כל חביות שוין וכן אלאים אבל אם אפרי' שם יש סימן כמדה כמה שנכן ○ (שם כשם ר"י) :

יוד ○ (שם ברמב"ם דין י"ו) המוציא כב צבורי פירות או פירות בכלי או כלי כמורת שהוא חייב להכריז :

יא ○ (שם ברמב"ם פי"ו ר"ב) המוצא כג מעות מפוזרים הרי אלו שלו אפילו היו מקצת מטבעות זה ע"ג זה הרי הם כמפוזרים אבל אם מצא כד צבור מעות חייב להכריז :

יב ○ (שם) מצאה שלשה מטבעות זה ע"ג זה והם כה עשויים כמגדל :

סנס ○ (סור פי') דהיינו ברוחב למטה והאמצעי רחב מן העליון או שהיו מוכים כשולם ○ (שם) דהיינו רוחבו של אמצעי ע"ג תחתון כו ורוחבו של עליון ע"ג האמצעי :

או שהיו אחר מכאן ואחר מכאן ואחר על גביהם כרי שאם יכנים קיסם ביניהם ינטלו בבת אחת חייב

יב סים זמן רב שנאבד כו' דקדק לומר שנאבד שאו מסתמא מייאש מתבו לאפוקי' או מצאו בתקום התשתמר או שמתן באשפה או בתור דאיכא למימר דדרך היבות או מטמון בא שמש וכמ"ש בסימן ר"ם ע"ש : יג לפיכך המוצא כו' אי' לפיכך קאי אמ"ש בסעיף ג' דאם הוא דבר שיש לתלות שבעליו הרגישו בו מיד כו' הרי הוא של מוצאו אוש כתב דמה"ע מעות ואיכך דקשיב בן של מוצאו ו"ל הטור מעות אדם מתמשתם כיסו וכן לשונו' דאדרגמן בן הבשיבי ופינולי דכיל' וכרי' ומחרוזו' מידי דמיכל הוא ובשוב עליו ומתמשתם בהו ואניצי לתר ואניצי פשתן מתמת כובדן מרגי' בנפילתן וכיון שאין בהן סימן מייאש מהן שנם בתקומן אין פי' שבכל אלו אין דרך לבייש ע"ג קרקע ודרך נפילה בהו שתם ואין ידוע תקומן אב"ל : יד ומ"ש בכרות של בתו' לאפוקי' של בעל הבית שאין מ' אוסה כתו' אבירו ים לבל בע"ה ס"כלאם אפייתו :

טו ואם דרך נפילה בן אלו שתחבר שתם בדעת הרמב"ם ב שבת' הטו' כן בשמו ובעתו דהבי בתי מידי דמיכל הוא ובשיבי על האובד לתשתם בהו וידע מיד בנפילתן דומה לעינול דבילה הב"ל אבל הטור הסיג עליו ע"ש בס"ם ובדריסה בתבתי טעתו דלא הבשיבי מידי דמיכל דשתם פירות הן תבואה ובסרין שבינה ולישה ואפיה וגם אינו מרגיש בנפילתן דדרך תבואה לנשאה על פנלה או פוס לא על נבו ע"ש וגם הרמב"ן שבתב דעת התו' והרא"ש דעת הרמב"ם והרי"ף הוא עלמו הראה דס"ל כדעת התוס' ומסתימת על מור"ם אלא כתב דעתו לאפות בבסי"ג : טו ואתיכת בשר כו' שיש בו סימן כו' פי' כשיש בו סימן דלא בכל אתיכת בשר או דג יש בו סימן : יז כריכות קטנות של שבלים בר"ה אי' ר"ה ל"ד הוא אלא כל שמצאו במקום הליכות בני אדם ר"ה מיקרי וכן מוכח מלשון הטור שכתב בפי"ב ב' ל' אלא עמרי' קטני' ברה"י בגון בשדה זרוע' אם ניכר כו' עד אבל מצאן בר"ה כו' ש"מ שבל שדה שאינה זרועה ר"ה מיקרי וכן מוכח בסימן ר"ם ס"י ע"ש בפרישה : יח שהרי אין בהן סימן כי' לא מצד עצמן שבולן שוות ולא מצד מקומן מפני שהתגלגלים ברגלי בני אדם ואינו סותר על מקום הנחתו לבא לומר במקום זה הנחתיהן המ"ב בשאלו ברה"י דשמך על מקום הנחתו : יט אם הוא דרך נפילה בגון שמצאו מפוזרים ובאמצע השדה • ודרך הנחה הוא שמונחין יחד ומן הצד : כ אלומות הן כריכות גדולות דאפילו בר"ה במקום הליכות בני אדם אין דרך בני אדם לזרוק מתקומן : כא שיש בראשמן סימן פי' כל ב"ה אף שיש לו לתכור שמה חביות לכולן יש רשימה אחד במקום מנופתן אבל אין רשימה חביות של בע"ה זה כמו רשימות חביות של בעל הבית אחר מ"ה אם מצאו קודם שנפתחו האונרות למכור הסביות צריך להכריזו ואם יבא בע"ה ויתן סימן רשימתו מחזירו לו ואין חוששין שמא מכרו ומהלוקח נפל והבע"ה יודע מקדם' דבא סימן רשימתו כיון דפריין לא הניע הוחן למכור וכן אם יבא א' ויאמר אני לקחתי מפלוני זה שמצאת ומימן זה יש בו רשימה מאמינין לו ולא אמרי' דמשמוכר נפל דאם כן איך ידע הוא הסימן ולא מייאשין כמי שמא הוא לקח חביות ממנו וחביתו בידו ומזה ידע סימן חביות של בע"ה וגם אחר קנה מב"ה זה ומתנו נפל וזה רמאי הוא ואמר דמידו נפל דכיון דלא הניע ומן מכירת הסביות לא מייאשין שמכר עוד לאחרים המ"ב לאחר שנפתחו האונרות דאיכא למיחש לשני הסבסות לכך אין מחזירין אותו לא בע"ה המוכר ולא לבלוקח בסימן הרשימה ופע"ר ודריסה מ"ש עוד מוש : כב ליכורי פירות כו' דאין דרך לדרוס אפירות והוה מקומן סימן : כג מעות מפוזרות הרי אלו שלו דידע בנפילתן מיד כמ"ש בסעיף ו' : כד לבורי תבואה כו' דודאי סוכנו שם יש סימן בחנין ובמקום שסוכנו שם דשמולאן אינו מזיון מתקומן : כה עשויים כמגדל ל' בטור וכן אם מצא ג' מטבעות מונחים זו ע"ג זו עשויין כמגדל שתתקון רחב מהאמצעי והאמצעי רחב מהעליון שודאי כך הוכנו שם ויכרי' מטבעות מצאתי וזה יאמר ג' הן וא"ל שיאמר שעשויין כמגדל אב"ל ור"ל ביון שמצאן מונחין בתוכן זה כמגדל ודאי לאו דרך נפיל' בתה שתה בתקרבי אלא בדרך הנחה בכיון ת"ה צריך להכריז (אבל אינם מונחי' זה אל זה בדרך זה אין מוש ראיים וכמ"ש בשמוך והטעם דילמא אתרמי ונפלו כך) ויכרי' מטבעות מצאתי והוא יאמר אינן מכין ומפני שמיעת רוב אינם הוא הכרי' מטבעו' מצאתי ל' רבים ח"ם בשנים לא הוה פ' עד שיאמר ג' הן והתחבר הפתיק ל' הרמב"ם שמת' ולא פירש דברי' מאי מכרי' ומאי אינן נותן בו ופר"ר שם כתבתי דמשמע מדברי' דס"ל דשמן מגדל הוא שמן : כו ורוכו של עליון ע"ג האמצעי כמור מסיק וכתב ז"ל אבל אלא כ' אפילו עשויין כמגדל או אפילו ג' ואין עשויין כמגדל אלא כולן מונחין זה אל גב זה ובולן שוין ברוחב או אלאופי משלאופי פי' מקצתו של זה ע"ג זה ומקצתו של זה ע"ג הקרקע הרי הן שלו עכ"ל :

כז כשיר פי' בפינול כזה ✿ כתנוכה הוא כלי שיש לו שלשה
רגלים כזה • • : כח וי"ל דנסדק כמשכב הוי
סי' הכ"י כ"כ וסי"ל • בשמחו ג"ל שהרי המשכב לענין זה
כשאר כל הכלים תכ"ל וכ"כ הרמב"ן שביאו הכ"י וכתב ג"ל ומע"ב
דטעמא הוא משו' דניתן להוצאה
ושמא הוציאה ה"ק אחא הוציאה
ומאחר כפל והוא אבד אחרת
כיונא בו והרי הוא כדבר שאין בו
סימן הא ל"ה אין חוששין כשם
שאין חוששין למכירה במציאה
אחרת תכ"ל הרמב"ן ור"ל דוקא
במשכבות שברבה מהן בטבעות
וכולן שוות ואין סי' שיבוי אחד
מחבירו יש לשום משא"כ בשיש
סימן מיוחד לא' שאין לאחרים :
כט אין חוששין ל' שטר שודאי
בתייאם ומה שבוכר בקול אין
כוונתו על זה הסלע אלא שחוטם
אולי אמצא שלי או שלע אחר
שנפל מאחרים תכ"ל ולשון הגמ'
הוא שפוכר כשם שנפל אחרי כך
נפל מאחרי' ואולי אמצא א' מהן :
ל ובתוכו מעות כלומר
דינו כדמסיק בסוף דכתב על
כולן יחד דחייב להכריז ואפילו
שמל בתיבה אין פלונתא אלא על
אלו הדברים אפילו שחרם הנמצא
בתוך הפינול או ככר ובתוכו
מעות ודאי לא הוציאו שם אלא שי"א
שכ"ה מרגיש אחר נפילתן שבאו
שמה ויבא אחר ההרגש ויתן זה
לשמן שהוא שלו וא"ס קבע
מור"ם הגהתו כאן וכתב על אלו
הדברים די"א בסי' כזה שבא מאליו
ודאי לא היה סימן : לא
אתיכת בשר משונה בחיתוכו
בנתרא אמרינן כגון רב סוגא
דקתבו אתלתא קרנא ופשיב ליה
סימן לאלתו ע"י כותי לביתו
וכבר כתב רבינו בס"מ דאתיכת
בשר דיש בו סימן חייב להכריז
ואור וכתבו כאן דשם אמתוניא
קא' דחייב להכריזו וכאן אלוכדו
קא' דמחזירין לו בסימן כזה ואד
בא"ד תניא ונם בשור כתבו כ'
חייב להכריז היו עשויים מ כשיר או כשורה או כחצובה ה"ז
ספק ולא יטול :
יב בר"א שמחזירים מטבע בסימנים שאמרנו אבל אם אין
בו סימנים הללו אפי' אמר רשומה היא בחותם מלך פלו'
או אפי' אמר שמי כתוב עליה אין מחזירין לו מפני שמטבע
ניתן להוצאה ושמא הוציאה ומאחר נפלו כמ (וי"ל דנסדק
נמשכב הוי סימן ° (כ"י פ' אלו מציאות) :
יד ראה שנפל מטבע מחבירו בתוך החול או בתוך הצפר
מותר לקחתו שוראי נתייאש ואפי' ראהו שהביא כברה
לכבור החול או הצפר להפשו כמ אין חוששין לו :
טו ° (סם נרמב"ם פ"ם ד' ל"ם) מצא עיבול וכתוכו חרש כבר
ל ובתוכו מעות (וי"ל דסימן הנמ מאליו לא הוי סימן ° (סור
סי' ר"ב נסם הרא"ם) לא חתיכת בשר משונה בחיתוכו או רג נשוך
וכן כל כיוצא באלו הוא ל ויש בהם שינוי חייב להכריז שלא
עשאום בעליהן אלא לסימן אבל חתיכת בשר שאינו משונה
בחיתוכו הרי הוא שלו שאפילו יכוון זה ויאמר מהיכן היא או
מהצואר אינו סימן :
טז ° (סם נרמב"ם פ"ד) המוצא מחטים וצנורות ומסמרים
וכיוצא בהם אם מצאם לג אחת אחת הרי אלו שלו ב' ב'
(מ) או יותר חייב להכריז לד שמנין סימן :
יז הלוקח פירות מחבירו או ששגרם לו חבירו ומצא בהם
מעות לה אם צרורים הם חייב להכריז לה (ו) שהקשר
סימן ואם הם מפוזרים הרי אלו שלו כר"א בלוקח מהתגר או
מבע"ה שלקחה מהתגר לו (ז) וה"ה אם התגר עצמו מצאם
לו (ח) אם שהו (ט) בידו כדי שיוכל לערכם עם פירותיו
(ולפי' יונה של מי הוא הכבר בתייאם מתכו מבעלים) ° (מיקי יוסף סם)
אבל אם לקחם מב"ה שרש הפירות בעצמו או ע"י לא עבדינו ושפחותיו הכנעני' חייב להחזיר :
יח מצא חמור ואוכף עליו הנותן סימן באוכף מחזירין לו גם החמור :
יט ° (סם נרמב"ם פס"ו דין י"ג) מצא כלי ולפניו פירות הפירות שלו והכלי נוטל ומכריז שאני
אומר הכלי של אחד והפירות של אחר והרי אין בהם סימן ואם מראים הדברים שהם של
אדם אחד חייב להכריז ביצד היו אחורי הכלי לפני הפירות הרי אלו שלו • היו פני הכלי לפני
הפירות חוששין שמא מן הכלי נשפכו לם ואם היו אזנים לכלי אף על פי שפניו כלפי הפירות
הרי אלו שלו שאילו נשפכו מהכלי מ היה נשאר מהם בתוכו מפני האוגנים היו מקצת
הפירות בכלי ומקצתם בארץ חייב להכריז :
כ ° (סם כפ' י"ו ד"ג) מצא כיס ולפניו מעות מפוזרים הרי אלו שלו ואם מראים הדברים
שהכיס והמעות של אדם אחר ומהכיס נפלו חייב להכריז :
כא המוצא כלי מכלים שצורת כולם שוה מא אם כלי חרש הוא הרי הוא שלו ואם היה
מב שטבעתו העין מג חייב להכריז שאם
מ או יותר חייב להכריז ועיין בב"מ סרבריו דמוקים בם מ"ם ולי"ר לבי'
שסנעות כו' כיון דמכריז כו' לא ינא עדיין הב"מ ר"ח דסא מ"מ הוי מקום סי'
וכת"ם הרא"ם נכי מסנעות אלא ע"כ כ"ל דמתרתי לף דרך נפילה אם כן
נם בב"ד' ר"ל כן וק"ל וכ"ל דא"ם כיון דנפלו כמה זוגות יחד לא מתרמי
דרך נפילה נכן וכן מבואר ב"ל הב"מ וכן כתב בסמ"ע וק"ל עיין בספר א"ם
דף ק"ם ע"ם : ו מסקבר סי' •
וא"ם מכון סחטעות הוא סימן אפילו
אינו קבור בקבר מסוי' ע"ל סמ"ע
וכן מסמע ברש"י ורלא כמסקבת ב"י :
ז ומ"ה אם התגר כו' אף על פי
שסתגר קנה מנמ"ב עיין בסמ"ע ס"ק
ל"ר • ובמנם המק בדק' בריטא
קבלו מסתגר ליסבא רא"ם וא"ם נקב
מלמה פסיקא דקבלו מסתגר לעולם
שלו כמ"ם מוסעות ס"ם : ח אם
בסוה נידו כו' וא"ם אם סתגר עצמם
מנאם אחר שסתם כדי לבוה לאחרים
דמתייאם בנמ"ב • מסבר מכר' מכר
התגר ואין הקונה יוד' לתי ומזור כ"כ
מתוסעות ריש רפ"כ ל"ם • וכן נראה
מדברי הרב המגיד פמ"ו מהלכו' גזלה
דין ו' נסם הרמב"ן והרשב"א • וכן
נראה מדברי ל"י ע"ם : ם בירו
כו' כתב המ"מ ס"ק ל"ה דאם מבאן
קורם שסתם בידו כ"כ כו' אז הוי יאוס
אלא מדעת וצריך להמזיר כשיבא בעל
המעות ויתן סימן אפילו אחר זמן
מרובה ומ"ם צריך לבריר עליהן או
לסתירו מעצמו אם יודע אל מי הוא
עכ"ל לא דק בלשון דיאוס אלא"מ לא
שייך אלא בדבר שאין בו סימן דבים
בו סימן לא מייאס כלל ועוד דהכא
ע"כ מיירי בפירות תקוזרי' וכ"ם
שאין בו סימן אלא ה"ל לתות' דבייאס'
אל"מ וצריך להמזיר אם יודע אל מי
הוא וק"ל :
יוד וסמוא
בדעתו) שסמוכלו בחקים שת"ם מצויים שם קוסב שמא מת"ם נפל ומשיבו לו ונוטל ומכריז עכ"ל :
מד לו

מד לו במסכת' כו' ג' הרמב"ם סס כיצד היה עוסק במסכת נדה ואחר כמקוואו' אני סוכה כדי שלא יטמאו כשאין נדה או טיטן במס' זו ואחר כזו אני יטן שמא ימצא סס קרי או שנתארח אצל שמעון ואחר אצל ראובן אני מתארח כדי שלא יעריב על זה שנתארח אצלו או שהיה שלוח בין אדם לחבירו והוסיף וגרע כדי לחבכן זה לזה ע"כ ל' ורש"י מסכת' ופורים' ואם פיזה כשאין אחר כתבתיהו כפרישה ע"ש וכדרישה כתבתי הכ"מ בין פירש"י לפירש הרמב"ם דלפי הרמב"ם לית בהסינו צד מצוה אלא מותר לשנות בהן כי הן דרך ארץ לכך כתב בשלשתן ואחר משא"כ לפירש"י דיש בהן צד מצוה לגניות ומנוס ועוד דלפי הרמב"ם הא דמשנה בהוסיפו הייבו דוק' בעת ש שמתארכן הוא אצל ראובן וירא שנם הוא יתארכן הם ויהי' טירח' בשניהן אצל בעל הבית א' מ"ש משנה וא"ל אצל שמעון אני ש מתארח ומות' לו לות' כן אף אם יתארח השני אצל שמעון לא יהיה לו טירחא להוי' כ"א באורח א' וכל אדם מדרכו לשכנים אורח משא"כ לפרש"י דפירוש דלא ישכחנו דהוא אסור לפירושו אפי' בשע' שאינו מתארח אצלו ע"ש מ"ש עוד תוס' וכע"ש כתב ז"ל * באוספיו' כיצד שמתארח אצל שמעון ואח' אצל אחר כו' וג' הרמב"ם שפתיק שהמכר מחכו אינו כן אלא ז"ל ואחר אצל ראובן ואחם' דם ל' לע"ש הל"ל בשינוי ל' אצל אחר ולא שיפרש אותו אחר בשמו הא"כ יטרי' על אותו האש' וכא"כ כוונתו הע"ש דברין לא נהירין לי דאין זה מדרך הלשון דהא זה שואלו היכן אתה מתאר' ונריך להשיבו ע"פ שאלתו לפרש ולאחר אצל פלוני ונם קושייתו מעיקרא ליתא דאין זה טירחא מיקרי לשמעון וכמ"ש וק"ל ; ועפ"ר שם כתבת' מי' לתתי' שינוי' הלנו לת"ש אלף פיך לאחר אינו יודע דאלף הוא נוטריקון אוספיו' ליחד פורחא אלף שפי' ליחוד ר"ל לחוד פיך לומר כלומר שלא יאמר אחת : מה ושהו' מקפיל על אלוקו להשכו כו' הו' מימרא דר"י בע' אלו קשרים והרא"ש לא כתבוהו שם במקומו ונם הרמב"ם והטו' לא כתבוהו ובדרישה כתבתי טעם להשמטתן אותו מהוא דכראה דשתם נמרא דע' אלו מציאות אולף עליה דשם לא תלה אורת אבידה בגוונו משנה בדיבורו כ"א בסוף תלת ומשמע דאיירי בכל אבידה אפי' בחלוקו ור"י תלה אזרתו בדקדוק הפכת אלוקו נסי דר"י לא איירי אלא בקורתו אבידת אלוקו מ"מ נם באבידת אלוקו ס"ל לצריך שלא ישנה בדיבורו וכל"ל : מו וכל ת"ש הוא בחוקה כו' ל"ש אם נומן הוא נ"כ יש לת"ש דין זה מאחר שמצינו שבכתה דברים אין נוסני' נומן הוא דין ת"ש לענין ליטרא דהכא כי' ד' סי' רמ"נ ושל"ד ולענין סיתר נדרים ביאיד ב"ד ר"ם רב"ם נם לענין לדון יחידי אם לא דקבלוהו עליה ודבש"נ אפי' אינו מוחזק דן יחידי כשקבלוהו כמבואר בא"מ סי' נ' וכ"כ נפ"ל פ' רפ"ז מי שמת והניח בנים גדולים וקטנים והשביח ל' אין הגדולים הנכבדי' דהשבח לאמצע ואם הוא ת"ש דתורתו אמונתו לא אמרינן דיטרח ויבטל מלימודו בשביל אחרי' אלא הסכח לשנאמו שם כתב כ"י דאין אותו דין ת"ש נוהג בזמנינו וכ"י שביאו שם וכתב עליו דאין דבריו נראין ונם בע"ש לא כתב שם דעת הכ"י אבל בד"מ כת' שנראה כדעת הכ"י ובע"ש שתם ולא כתב מידי ע"ש : מו ס"ב הוא בחוקה שאינו משנה בדיבורים כו' :

רסג א אינו חייב לישבלכן ילפינן מדכתיב והתעלמת' ודרשינן בנמרא פעמים שמותר לך להתעלם בנון זה שכתב המחבר : ב ואומר דעתו כו' פ' אם היו מונחין במקום שיש לאום שיגנבו או יתאבדו לא היה בוש מחמת הוקי והיה משפל בהן להכנ'פן ועד"ר : ג ואע"פי שברי בכנם בשם לעיר כו' בע"ח דלא איפשטא הוא בנמרא אי אמרינן כיון דהתעיל בשבשם חייב לעשות השבה נמורה או לא וכתב המחבר ל' הרמב"ם דפשק בה לאומרא ומור"ם ז"ל כתב דעת י"א הוא דעת דהרי"ף והרא"ש ורבינו ועד"ר שם כתבתי דלא פשקו כן מכח דאזלינן בו מספיקא לקולא ומשו' דאין לזלזל בכבוד תורתו במקום די"ל אלא חייבתו התורה בזוה וכמ"ש הרא"ש ורבינו על הרמב"ם דה"כ ה"ל לפסיק ולכתוב דמכח ספק יצלם האבידה מכיסו ועוד כתבתי לזה שאר הוכחות ע"ש אלא ס"ל כני' הרי"ף דמסיק הרא"ש דלפי נירסתו לא איכפי' בנמרא אלא אי כה"נ פטור אף בשדה כיון דלא מצי לעשות השבה מעלי' אז לא . אבל בעיר פשיטא ליה דא"ל להזיר אף אם מצא בשדה ודרבו ליטבל בו בשדה ע"ש : ד שברי התעיל במצוה כו' בל' זה כתב ג"כ הרמ"בם פי"א דגזילה ודייק מיניה הר"ן וכל' דמה"ש לאו דוקא בבשמה קאמר דאבקעי בנרי ברייתא אלא נם בשאר כלים דינו הכי דשייך בהו ה"ש כיון דהתעיל במצוה ופא דכתב הרמ"בם דיבו בבשמה לפון בנמרא נקט ולרבותא כ"כ דאפי' לא עשה בה אלא הבאה בעלמא והזיזה מתקומה מייב ליטבל בה ולהזירה וכן הוא דעת רש"י ו"מ אזה וכב"י אחר שכתב שבל"י והר"ן פי' לדברי הרמב"ם כן ושתמהו על הרמב"ם דהנמרא פ' הספינה דף פ"ש משמע דבבשמה דוקא דינא הכי כתב הב"י ישוב להרמב"ם דלא תקשה ליה מהנמר' וב"כ בר"מ ע"ש אבל מסיק וכתב שנראה לו עיקר שנם דעת הרמב"ם הוא שדוקא בבשמ' קאמרי ומ"ש שברי התעיל במצוה ה"ק מאחר שהתעיל במצוה ואם לא ינמרנה ישוב מהשתלה היוק לבעל האבידה מאחר דאבקעי בנרי ברייתא' אבל בשאר דברים שאין דרבו ליטבל בהן אפי' התעיל בה מותר לשוור בו ולהניחה מאחר דאין לבעל האבידה היוק בהתעלת המצוה ע"ש ומן התימה למה פתם המחבר כאן לכתוב כל' הרמב"ם דאיכא לאמשי ביה וכמ"ש : ה ואוסרין להזיר כבר כתבתי בשם הרא"ש דכתב דאסור לזקן לזלזל בכבוד תורתו כיון דלא מייבתו התורה בזה : ו ישלם מכיסו בנמרא מייתי עובדא מר' שמעאל בר' יוסי דבנע בהסוא נבראה דדרי פותבי דעני' אמר ליה דרי לי א"ל כמה סוון א"ל לפלנא דזוזי יהיב ליה פלנא דזוזי כו' עד ואפקריה ע"ש ובסי' רע"ב ע"ש הכ"ל הסור ע"ש :

יור וסמוא מקפיד על אלוקו כו' פיין בסמ"ם פ"ק מ"ב מכתב מריבות דברים מגומגמים אלא בדקדוק בכלל וק"ל :

רסג ב אפתיל במצוה כו' ע"ל סימן רס"ג ס"ב : ג ופיין

טעמ' יבא ת"ח ויאמר אע"פ שא"י ליתן בכלי זה סימן יש לי בו טביעות עין חייב להראותו לו ° (סס ע' ר"ר רי"ג) אם מכירו ואמ' שלי הוא מחזירין אותו בר"א בתלמיד ותיק שאינו משנ' בדיבורו כלל אלא בדברי שלום מד או בבסכתא או בפריא או באושפיזא מס (י) ושהוא מקפיד על חלוקו להפכו בענין שלא יראו התפירות הסגונות ° (פנ"ג ע' אלו מציאות) : הנס ° (סור ס"ג) ודוקא אם מצאו במקום שתלמידי חכמים מצויין כגון בבית המדרש אבל בלאו הכי אינו חייב לבכרין מז וכלת"ש מז הוא בחוקה שאינו משנ' ° (פנ"ג סס) (כי אם) בדברים הנזכרים לעיל עד שיבא אחר ומצא רמיה שאינו נזהר :

רסג המוציא אבידה שמתבייש להשיבה ובו ג' סעיפים :

א ° (ג' רמב"ם פ"ג מגזילה הי"ג) מצא שק או קופה אם היה חכם או זקן מכובר שאין דרכו ליטול כלים אלו בידו מ אינו חייב ליטפל בהם ג ואומר רעתו אלו היו שלו אם היה מחזירן לעצמו כך חייב להחזיר של חבירו ואם לא היה מוחל על כבודו אפילו היו שלו כך בשל חבירו אינו חייב להחזיר :

ב ° (סס) היה דרכו להחזיר כלים כאלו בשרה ואין דרכו להחזירין בעיר ומצאן בעיר אינו חייב להחזיר עד שיגיעו לרשות הבעלים ג ואע"פ שהרי נכנס בהם לעיר ואין דרכו בכך (וי"ל דלא יחזיר בעיר בלא יכניס' מן הסדם לעיר ויכיסם) ° (סור ס"ם זס) וכן אם מצא בהמה והכישה נתחייב ליטפל בה ולהחזירה אע"פ שאינה לפי כבודו ד שהרי (ל) התחיל במצוה ; ° (סס נרמב"ם דין י"ד) :

ג ° (סס נרמב"ם דין י"ז) ההולך בדרך הטוב והישר ועושה לפנים משורת הדין מחזיר' האבידה בכ"מ ואע"פ שאינה לפי כבודו :

בנס וי"ל ה ואוסרין להזיר בוטיל ואינו לפי כבודו אלא אם רוצה ליכנס לפנים מן הסורה ו ישלם מכיסו ° (סור סימן רע"ב בסס פרא"ם) :

רסד אבידתו קודמת לכל אדם אבדת רבו ואבדת אביו של מי קודמת ובו ח' סעיפים :

א מי

יודע דאלף הוא נוטריקון אוספיו' ליחד פוריא אלף שפי' ליחוד ר"ל לחוד פיך לומר אחי יודע כלומר שלא יאמר אחת : מה וסמו' מקפיל על אלוקו להפכו כו' הו' מימרא דר"י בע' אלו קשרים והרא"ש לא כתבוהו שם במקומו ונם הרמב"ם והטו' לא כתבוהו ובדרישה כתבתי טעם להשמטתן אותו מהוא דכראה דשתם נמרא דע' אלו מציאות אולף עליה דשם לא תלה אורת אבידה בגוונו משנה בדיבורו כ"א בסוף תלת ומשמע דאיירי בכל אבידה אפי' בחלוקו ור"י תלה אזרתו בדקדוק הפכת אלוקו נסי דר"י לא איירי אלא בקורתו אבידת אלוקו מ"מ נם באבידת אלוקו ס"ל לצריך שלא ישנה בדיבורו וכל"ל : מו וכל ת"ש הוא בחוקה כו' ל"ש אם נומן הוא נ"כ יש לת"ש דין זה מאחר שמצינו שבכתה דברים אין נוסני' נומן הוא דין ת"ש לענין ליטרא דהכא כי' ד' סי' רמ"נ ושל"ד ולענין סיתר נדרים ביאיד ב"ד ר"ם רב"ם נם לענין לדון יחידי אם לא דקבלוהו עליה ודבש"נ אפי' אינו מוחזק דן יחידי בשקבלוהו כמבואר בא"מ סי' נ' וכ"כ נפ"ל פ' רפ"ז מי שמת והניח בנים גדולים וקטנים והשביח ל' אין הגדולים הנכבדי' דהשבח לאמצע ואם הוא ת"ש דתורתו אמונתו לא אמרינן דיטרח ויבטל מלימודו בשביל אחרי' אלא הסכח לשנאמו שם כתב כ"י דאין אותו דין ת"ש נוהג בזמנינו וכ"י שביאו שם וכתב עליו דאין דבריו נראין ונם בע"ש לא כתב שם דעת הכ"י אבל בד"מ כת' שנראה כדעת הכ"י ובע"ש שתם ולא כתב מידי ע"ש : מו ס"ב הוא בחוקה שאינו משנה בדיבורים כו' :

רסג א אינו חייב לישבלכן ילפינן מדכתיב והתעלמת' ודרשינן בנמרא פעמים שמותר לך להתעלם בנון זה שכתב המחבר : ב ואומר דעתו כו' פ' אם היו מונחין במקום שיש לאום שיגנבו או יתאבדו לא היה בוש מחמת הוקי והיה משפל בהן להכנ'פן ועד"ר : ג ואע"פי שברי בכנם בשם לעיר כו' בע"ח דלא איפשטא הוא בנמרא אי אמרינן כיון דהתעיל בשבשם חייב לעשות השבה נמורה או לא וכתב המחבר ל' הרמב"ם דפשק בה לאומרא ומור"ם ז"ל כתב דעת י"א הוא דעת דהרי"ף והרא"ש ורבינו ועד"ר שם כתבתי דלא פשקו כן מכח דאזלינן בו מספיקא לקולא ומשו' דאין לזלזל בכבוד תורתו במקום די"ל אלא חייבתו התורה בזוה וכמ"ש הרא"ש ורבינו על הרמב"ם דה"כ ה"ל לפסיק ולכתוב דמכח ספק יצלם האבידה מכיסו ועוד כתבתי לזה שאר הוכחות ע"ש אלא ס"ל כני' הרי"ף דמסיק הרא"ש דלפי נירסתו לא איכפי' בנמרא אלא אי כה"נ פטור אף בשדה כיון דלא מצי לעשות השבה מעלי' אז לא . אבל בעיר פשיטא ליה דא"ל להזיר אף אם מצא בשדה ודרבו ליטבל בו בשדה ע"ש : ד שברי התעיל במצוה כו' בל' זה כתב ג"כ הרמ"בם פי"א דגזילה ודייק מיניה הר"ן וכל' דמה"ש לאו דוקא בבשמה קאמר דאבקעי בנרי ברייתא אלא נם בשאר כלים דינו הכי דשייך בהו ה"ש כיון דהתעיל במצוה ופא דכתב הרמ"בם דיבו בבשמה לפון בנמרא נקט ולרבותא כ"כ דאפי' לא עשה בה אלא הבאה בעלמא והזיזה מתקומה מייב ליטבל בה ולהזירה וכן הוא דעת רש"י ו"מ אזה וכב"י אחר שכתב שבל"י והר"ן פי' לדברי הרמב"ם כן ושתמהו על הרמב"ם דהנמרא פ' הספינה דף פ"ש משמע דבבשמה דוקא דינא הכי כתב הב"י ישוב להרמב"ם דלא תקשה ליה מהנמר' וב"כ בר"מ ע"ש אבל מסיק וכתב שנראה לו עיקר שנם דעת הרמב"ם הוא שדוקא בבשמ' קאמרי ומ"ש שברי התעיל במצוה ה"ק מאחר שהתעיל במצוה ואם לא ינמרנה ישוב מהשתלה היוק לבעל האבידה מאחר דאבקעי בנרי ברייתא' אבל בשאר דברים שאין דרבו ליטבל בהן אפי' התעיל בה מותר לשוור בו ולהניחה מאחר דאין לבעל האבידה היוק בהתעלת המצוה ע"ש ומן התימה למה פתם המחבר כאן לכתוב כל' הרמב"ם דאיכא לאמשי ביה וכמ"ש : ס ואוסרין להזיר כבר כתבתי בשם הרא"ש דכתב דאסור לזקן לזלזל בכבוד תורתו כיון דלא מייבתו התורה בזה : ו ישלם מכיסו בנמרא מייתי עובדא מר' שמעאל בר' יוסי דבנע בהסוא נבראה דדרי פותבי דעני' אמר ליה דרי לי א"ל כמה סוון א"ל לפלנא דזוזי יהיב ליה פלנא דזוזי כו' עד ואפקריה ע"ש ובסי' רע"ב ע"ש הכ"ל הסור ע"ש :

רסד א מאחר שלא יהיה כך אביון דדרשינן כשלו הוא אומר
הוסר מן הסכיות ומשפט זה ל"ד אבידתו קודמת
קאמר אלא כל הפסד ממון או ביטול מלאכה שלו מקמת הסכה ז
שלו קודם וכמ"ש הסור והמקבר נ"כ אמר זה נפ"ז וכפיתן רמ"ם
ופס"ר דכתבתי הפסק דמ"ם
נקטו הגמרא והפוסקים לשון
אבידתו משום דבאבידתו אף אם
ירצה הלה לשלם לו דמי אבידתו
יכול שלא לומר בכלי ובגד שלי
ביקה לי להגילו לפנאמו משא"כ
במלאכה שאינו פוסק אלא כדי
לקבל דמי שכרו : ב ולא
לדקדק ולומר שלי קודם פי'
מפני דבכל דבר הגלת אחון
אבירו יכול אדם לומר לו לך
ביתר ולומר אני קודם ליך
ולטרוח על שלי מן אפסיד אוכי
או אתבטל ע"י הסכה זו מפסק
עלוני שיהיה לו חזה ריוח ממון
מ"ם קאמר דזה לא יעשה אם לא
בהפסד המוכח והכרור : ג
וסוף שיצטרך לכריות אפ"ר שם
כתבתי דע"ז נאמר מנורת רשע
תכזאנו כאלי שפורק אמנו עול
מנוס מפני שירא לנפשו מן
יבא בפסקו כמנוס לידי הפסד
ממון אז יבא לידי הפסד וגם
כתבתי כפרישה דע"ז שייך לומר
ל"המורגל כפומי דאינשי דקדק
פנינו שהמדקד בכל אלה יבא לידי
פגיות : ד אל רבו קודם שאביו
הגיאו לעבו"ז ורבו לע"ם : ה
ועיין כי"ד כו' פי' שם כתב די"ל
שהיינו דוקא כרבו שלחד עמו
בתנם אבל אם אביו שוכר לו רבו
שתלמדו אביו קודם לכל דבר ובכן נר"ל דיקא' אבל לא התנה עם הכבלי' שם
אע"פ שלא התנה נ"כ אמרתים אלא אורח' דמלתא נקט דמשו' דקמור אבירו עדיף שפי סכר אביו שלי ובכירי ישלם לי עבור הגלת אמור שלו שפי
משיו אמור שלי : ז אלא שכר הראוי לו פי' כמו שהיה נוטל אחר לטרוח מרישא כזה ולהגיל אמור הזה אבל אם
יטול ואין בו משום דמי הפסד אבידה דלא נרע זה אחי שים לו מלאכה דאינו חייב בהנים מלאכה שלו ולעשות בהפסד ואלא כמי הוא לבריו
מלאכת הגלת אמור שלו אבל מ"מ ליתן לו יותר בשביל הפסד אמורו דס"ל להתנות עם אבירו ולומר אם תשלם לי דמי אמורי אגיל את שלך
ומדלא התנה ס"מ אבל לו מ"מ משום דיכול אבירו לומר אם לא תיית מגילו הייתי מתדר אחר אים אחר שהגיל את שלי בשבירות זה
אמא"כ בשאינו שם דצריך לשלם לו דמי אמורו כמ"ם אור"ם בבב"ה וכ"כ הטור וס"ם דמסתמא ניחא לאבירו הזה ולקמן סימן רס"ה
כתבתי דאף דשם אינו משלם אלא כפועל בשל שאני הכי דערכת הגלת אמורו מהמים הוא קשה בהגלת אמורו : ח
אז שהתנה כן כו' אפילו אם היה שם אבירו ולא התנה עמו כיון שהיו שם ג' שנקראין כ"ד והתנה עמהן חייב : ט זכה בחשב
שהתנה עמו דמשמע שירד להגיל את שלו אבירו ונתיישב משלו נתחייב לו אבירו כפי תבואו שהתנה עמו ומשמים רחימו עליה שעלה
אמורו מאליו גמרא : יוד מיהו הוא הפקר דהא נתיישב מתנו בשעה שירד להגיל את שלו אבירו וכן הוא בירושלמי אל
מתנה זו : יא ודוקא שהתנה עם הבעלים ר"ל תנאי הכ"ל שיתן לו דמי אמורו ונראה דאפילו לא התנה בפירוש אלא
הכתנה שתמא חייב ליתן לו לפשוט שבאו ארחו ולא דמי כל אמור שבפסד לו ע"י טירחת הגלת אמורו של אבירו ולא ° בע"ם שכתב אינו
אמור"ם דר"ל דוקא דהתנה בפי' שיתן לו שבאו אם לא יגיל דאם כן גם דמי אמורו ס"ל ליתן לו אף דלא הגיל דהא כל תנאי שבממון קיים
ועוד דאם זה דכתב מור"ם דמיירי דוקא בהתנה עם הבעלים אינו מבואר בגמרא אלא שנלמד מהגמרא דהאי קאי אהתנה
דמיירי בהתנה עמו שיתן לו דמי אמורו וכמ"ש מור"ם סד"ו ז"ל בתשובת סימן ס"ג (ובתשובתי בתבתי עוד הוכחות אחרים
מהגמרא ע"ם) ושם מיירי בהתנה עמו שתם ולאחוקי אם ירד להגיל ולא התנה כלל ליתן לו שכירות דאז אפילו הגיל אבירו
אמורו בפסד ע"י הגלת אבירו אין לו אלא שכרו כאחד שאינו בפסד ואלא הגיל אלא בשביל אם תשלם לו כלום בשית עד
דרגא דאפילו שכרו אין לו אע"ג דבפסד על ידו : יב וכן אם עלה אמורו מאליו כו' פי' אמור של אבירו שם כן
דינא הכי דאפילו אם התנה עמו דירד להגיל כדי שישלם לו דמי אמורו וירד להגיל ובפסד אמורו ואמור אבירו עלה מאליו גם כן אין
לו אלא שכירתו כאים אחר דאין פסידא על ידי הגלה כ"א בטירחא לבד ואם לא התנה עם אבירו אז אם בית דין תחלה אפילו שכירות
אין לו אף היש לו פסידא על ידי הגלה ולא הגיל כ"כ אמור"ם סד"ו בתשובתו סימן ס"ג ° מיהו נראה דגם בדינים אלו
דירד להגיל ולא הגיל אז שעלה מאליו אם לא היו הבעלים שם אף לא התנה עמהם דמי ונריך ליתן דמי אבירתו כמו לאיש
אחר לפשוט ועיין בתשו' שהארכתי ופרכתי מערכה מול מערכה נגד דברי מור"ם ומאחר"ם סד"ו ז"ל בסברא ראייה מהגמר' לדון דאף אם
התנה עמו ועלה מאליו אין לו אלא שכרו וראייתם אינה ראייה לפי סברות דעתי ושגראה לדון דבזה מאליו אחר בתנאי הוא לו
פסידא על ידי הגלתו נריך לשלם לו כל דמי אמורו עיין שם ודו"ק : יג אף על פי שהגמת אותו אבל מקום חייב כו'
עיין בדרכי משה שהקשה על דברי מור"ם סד"ו מהמרדכי דהנוזל בתרא סימן קס"ו בשני שוחפין בשבכון אחד ולקח הסר של האחד
בשבכון שביה בידו והוציא אליו הוצאות עד שהוציא מתחת ידו ושוחף השני לא רצה ליתן להוצאה כלום כי אמר אסר שלו ידו תקיפה על
אר שלו אבירו ושיה מוציאו מיד אר שלו בכח בשבכון ובתב דא"ל ליתן לו אלא כדי שכרו דמשמע הא כדי שכרו יש לו ומשני דשאני התם דאף
דשיה אפשר דאר שלו היה יכול להוציאו אבל מקום עדיין לא הוציאו מידו אם שאין כן בנדון זה שבבר יצאו מאליו וו"ם מור"ם ואם לא
כ"ל ע"י בשתדלות כו' עד אע"ם שהגמת אותו כו' כן כ"ל אב"ל ור"ל מקם קומי' ז"ו וק"ל :

רסד ב ועיין כי"ר פיתן רמ"ב שם בתב רי"ם דפיינו דוקא בראשה
שאמר עמו בתנם אבל אם אביו שוכר לו רבו שמלמדו אביו
קודם לכל דבר ובכן כ"ל עיקר מור"ם שם ומוא מש' מפירים פיתן מקפ"ה
ומביאו נ"כ בשמ"ע וכתב עוד בשם' מפירים שם דס"ם פרש אמר שאינו אביו
כשמשכיר לו מלמד אבירה הנותן שכר קודם לגבית רבו ועי"ש : ג אלא
שכר הראוי לו - עיין בתוספות ע"
ס"מ דף ל"ם ובע"ם : ד ב מיהו שם
הפקר עיין בשמ"ע ס"ם דף ק"ם ע"ב : ה
וכן אם עלה אמורו מאליו כו' עיין
בשמ"ע ס"ק י"ב שבתב ומיהו נראה
דגם בדינים אלו דירד להגיל ולא
הגיל אם לא פיש
הנעלים שם אף דלא התנה כאלו התנה
עמהם דמי אל' ובתתי' אסק מהרש"ל
אף דעלם מאליו צריך לשלם לו שכרה
אעלם כל מה שהתנה ס"ם פי' מ' ואם
כרעת הגמ"ע : ה אם אבני יבא
כו' ואם ס' נתקע ופרחו אחד בתחתון
צריך אבירו לשלם לו והיינו כדי דאיש
אבל יותר לא ואם נתקע על אסקע
בעות צריך לשלם לו אף ביותר מדמי
וכן אם נרת ותקע אסר אסריו ופרחו
ס' צריך לשלם לו כל מה שנתן עבורה
משום בזיון אסרים כל זה מבואר
בגמרא בי"ם בב"ק פ"ו פי' ס"ו ופ"ן

ו וכן

הגמ"ם ° (כ"ל פ' פנחל בתרא) יוד (ג) מיהו הוא הפקר וכל הקודם בו זכה ואם אין הבעלי' שם
אע"פ שלא התנה כאלו התנה דמי וע"ל ס' רס"ם :
ד יורד להגיל ולא הגיל אין לו אלא שכרו הראוי לו :
הגמ"ם ° (תוסר"מ פר"ו פ"ה פ"ג) יא ודוקא שהתנה עם הבעלי' אבל לא התנה עם הבעלי' ירד
להגיל ולא הגיל בשל הסמו' לומר אמורי היה עולה בלעדי הגלתך אלא חייב ליתן לו שכרו וכן כ"שבתשובו
והוצי' ל' הוצאו' ° (ר"מ) (ה) אם הבני יבא מן המאסר בלא הסתדלות אבירו אין חייב ליתן כלום
הוא"ל ולא התנה עמו ואם לא יבא רק ע"י הסתדלות אחר אפ"ל לא חייתי צריך להסתדלותך כי יבא
הקיבה יג אע"פ שהגמת אותו מ"מ חייב ליתן

ליתן

ד וכן סברים כו' עיין בתשו' בשר"ם סי' פט"ו ופס"ם : ז וי"מ פ"ל סיתן
רס"ם בסנ"ח כ' : ח דסוי כוזכה מן הספר כו' ופס יכול להגיל ע"י
אדסק מין לו אלא שכרו הראוי לו"ם בכל הדברים סכ"ל : ם שכרו הראוי כו'
ע"ל סי' רס"ם הנ"ם ב' : יוד וכן מי שנדרש עיין בתשו' ר"ם כסן ס"ב סי' ע' :
יא ר"ם כו' עיין בתשו' ן' לכ ס"ם כלל י"ז סי' כ"ם ובתשו' רמ"א סי' ע"ו דרף
קע"ו ובתשו' תני' סי"ם ובס"ם דף ק"ם ע"ב :
בסכיון' סי' ס"ם ובס"ם דף ק"ם ע"ב : יב
ס"ל סי' ס"ם הנ"ם : יג ונסרכנות ע"ל סי'
קע"ם ס"ם הנ"ם : יד אלא שכרו
וכן סיין בסרסור ואלא בת"ם בתשו'
דברי ריבות סי' סנ"ו ובתשו' ן' לכ כתב
ג"כ דדוק' שדכן ולא פרסו' ס"ם ר"ל ריל'
וק"ל : סו לתת לו הרבה ותרבה ל
ס"ק רכ"ק סל"ם פסק דכותן לו כל מס
סמתנה וע"ם וכ"ל דלא עליני ותרבה ל
מיירי כתקום דאין לסרכנות קבנה וכן
כראה מדברין סס ע"ם :

רסה א וי"מ כו' פי' זה מיכו
עיק' כעיני בס"ם ס"כ
יסים פי' כפועל כסל סל מוסם מלאכם
דכסל מוכים דס' אי מכיאות מיכו כפי'
פועל כסל סל מות' מלאכה ובכל מיכו'
דס' מיוסו כסך ומלא מכיי אחרים לסו
בחר ליכסא ותם שדסקו בתוס' כס' ס"כ
ותסמ"ג עסין פ"כ דף ס"ם בס"ר' סתסון
לזס לאחלו דעריך בס"ס ותם לאו בכל
סוס כלפע"ר דאדרבא לעיכוס לא ס"ם
דסיגא עריך מכי בפסיסות כיון דקי"ל
דאסור ליתן שכר של הסכת אגירה אלא
בלפע"ר דבס' אלו מכיאות עריך בתי
אתלאכה ראתוכה
ואתתכי'

ליתן לו כפי מה שנהנה לפי ראות ב"ד כן כ"ל ותם נראה לכ"ד שלא
הוצרך להרבות בסוגלות בשבילו : יד דאפילו בשבילו לבדו היה
צריך לכל הוגלות אלו אינו חייב ליתן לו כלום דזה נהנה וזה אינו
אסר ° (עיין נד"מ) לכן יש מי שפסק על מי שסגיל ספריו וספרי
מכירו אם לא הוצרך להרבות הוגלות בשביל מכירו אין מכירו חייב
לשלם לו כלום ° (פנחות מלפני המרפיס) וכ"ל דוקא שירד תחלה
להגיל שלו אלא שהגי"ג כ"ל מכירו אתו אבל אם ירד על דע"ת שיב'
חייב ליתן לו מה שנהנה מאחר שסיגל של מכירו וכמ"ם כנ"ל : וכן
כל אדם שעושה אם מכירו אשולם או שוכה לא יוכל לומר בשנם
עשית אמדי הואיל ולא נוחיך אלא צריך ליתן לו שכרו : ° (פר"ן
פרק שני דיבי גזירות) :

ה ° (אם נראה"ם ס"ח) (ז) וכן ב' שהיו באים בדרך זר"
בחבית של יין וזה בכר של דבש סו ונסדק הכר של דבש
וקודם שישפך הדבש לארץ שפך זה יינו והציל הדבש לתוך
החבית סז אין לו אלא שכרו הראוי לו ואם אמ"ל אציל את
שלך ואתה נותן לי דמי שלי או שהתנה כן בפני ב"ד ה"ז חייב
ליתן לו ח (ונעל מיין חייב לשמוך יינו כדי להגיל דבש חבירו ° (סור
סימן רפ"ד ס"ב בשם הרא"ם) סולילו והשבלים אחרים לשלם לו יח (ז)
ויש חולקין) ° (אם בשם הר"י ובהגה"מ) ואם נשפך הדבש לארץ
הרי זה הפקר וכל המציל לעצמו מציל ° (אם נראה"ם) :

הגה ° (סור ס"ו) וי"א אפילו לא נשפך הדבש עדיין רק שנסבר
הכד כ"כ שהיה נשפך אם לא הגיל זה הוי הפקר . וה"ם
בביאור כזה כגון שהיה שריפה בעיר וברחו היהודים מן העיר
מפקד הדליקה והגיל א' מה שהגיל הוא שלו (ח) דסוי כוזכה
מן ההפקר ° (מרדכי פרק הנזל נתרא) :

ו * (אם נראה"ם ס"ו) היה זה בא בכד של דבש וזה בא בקנקנים ריקנים ונסרק כד הדבש ואמר
לו בעל הקנקנים איני מציל לך דבש בקנקנים עד שתתן לי חציו או שלישות או כך וכך
דינרים וקבל עליו בעל הדבש ואמר לו הן הרי זה שחק בו ואינו נותן לו אלא (ט) שכרו הראוי
לך יט שהרי לא הפסידו כלום :

ז ° (אם נראה"ם ס"ו) (י) וכן מי שברח מבי' האסורי' והיה מעבור' לפניו וא"ל העבירני ואני נותן
לך דינר והעבירו אין לו אלא שכר הראוי לו ואם היה צריך וא"ל בטל מצודת' והעבירני נותן
לו כ כל מה שהתנה עמו וכן כל כיוצא בזה :

הגה ° (הרא"ם ותוס' פרק הנות מלינה ובנסת הגדולה מרדכי שם ומרדכי פרק הנזל נתרא) (יא) יש מה דאין
לו אלא שכרו שייבו בדבר אלין רבילות ליתן עליו הרבה אבל בדבר שדרך ליתן הרבה כגון
(יב) בשבת שדים לו רפואה חייב ליתן לו כל מה שהתנה עמו (יג) ובשדכנות אין לו (יד)
אלא שכרו אע"פ שהתנה עמו (טו) לתת לו הרבה ° (מרדכי שם בשם תוספ"ם ורא"ם בכלל ל"ד) :

ח ° (רשב"א סי' אלף ומרדכי פרק שמולן) בר"א בשלא נתן לו אבל אם נתן לו בכל אלו הדברים
אינו יכול להוציא מידו :

רסה אין ליטול שכר על האבידה ובו סעיף אחד :

א ° (ג' רא"ם פי"ב מגילה ל"ב) הרואה אבידה חייב להחזיר בחנם אם הוא בטל א אבל אם
היה עוסק במלאכה ובטל ממלאכתו ששוה דינר והחזיר אבידה ששוה מאה דינר לא יאמר
לו תן לי דינר שהפסדתי אלא נותן לו שכרו ב כפועל בטל שיבטל מאותה מלאכה שהיה
עוסק בו :

הגה ° (סור ס"ב) (א) וי"מ כפועל כמל כפי מה שרוצה לבטל ולהתפסק בהסכתה כגון שהיה
עוסק במלאכה שבותין עליה ד' דינרי' ואם היה בטל לגמרי בטל דינר ולהתפס' בהסכת בטל
מני

מה שהתנה עמו עפ"ר ודריסה שם פוכחתי הדברי הרא"ם והסו' והרמ"בם דבל מאי דפסק עמו ממש קאמר אפי' אין נראה לעיני' שהיה
לו ריוח כ"כ אם היה עודה דני' מ"מ כיון דעכ"פ היה לו לנוח דנים ואפ"ם שהיה עולה במלאכתו כ"כ דנים כשיעור פסיקתו שכר זה מ"ם
צריך ליתן לו כל שכרו ע"ם . (הנ"ם וכתב מהרי"ק שורש קל"ג בדין ראובן שהבטיח לשמעון להשתדל בעדו בעסק
מה בחנם ובמעשה שנגמר הדבר בזו ורוצה שכר בו ועכ"ל שמעון לתת לו שכר ואח"כ בא תעות ראובן ליד שמעון ואמר לקחתי את שלי
שלא כדין כי אנוס הייתי כמה שפייסתיך ופסק דהדין עם ראובן אכ"ל ד"מ ס"ם שלא וכ"כ בהגמ"ר דקידושין לענין אם עשן שמעון ראם
הבטיח ליתן לו ד"מ ס"ם שלא :

רסה א אבל היה עוסק במלאכה כו' עד לא יאמר תן לי דינר כו' לשון הבקבר בכאן הוא חנוחנם הה"ל לבקדים ולכתב דאם
עוסק במלאכה אינו מחוייב להניח מלאכתו ולהשיב בחנם ומשם' שנתבאר בר"ם שלפני זה דאם לא יהיה כך
אינו כתיב ואחר זה ה"ל לכתוב ומיהו א"ל ליתן לו כל שכרו ואף א"ת שהתבאר בשם ליה זה מה"ם כפי' שקוד' זה מ"מ לא ה"ל לכתוב דין
זה בלשון אבל אם כו' שלא אם היה עוסק כו' ובמרמב"ם פי"ב דאבידה דין ד' שבועתק דין זה מסם מבוזר בע"א ומ"ם ופ"ם : ב
כפועל בטל שיבטל מלאכות מלאכה שהיה בו' כן פי' הרמ"בם

והמקבר

יד דאפילו בשכילו לבדו היה צריך כו' כ"כ מוס"רם פדו בסוף
תשובה הכ"ל של אינן אחר דומה לזס ע"ם : טו ונסדק הכד
כו' קאמר נסדק דאין כאן הפסד נתור דים תקוה להגילו מ"מ לא
אמרינן כו דכל הקודם זכה כו : טז אין לא שלא שכרו כו' נם
בזה מבואר בגמרא ובטור בשם
דמיירי דבטל הדבש היה שם
ויה להתנות עמו שע"מ שיטל
לו דמי יינו הוא שוכו ולשגיל
הדבש ומדלא התנה יכול האחר
לומר אם לא הבלתו הייתי חוש
אחר בשבירות זה והיה מגיל
וכ"ל ומינה דאם לא היה בטל
הדבש שם להתנות עמו דצריך
לשלם לו כל דמי יינו וכ"ל בשם ה
ב' וכן הוא בהאר"י ומשו' דמיירי
כאן בשני' שבנשו זה ביינו וזה
בדבשו והיינו שנם הבטל אבידה
הוא שם מ"ה לא כת' כפי' הדין
בשאינו שם ומחך אמ"ם לפני זה :
יז וכבל היין חייב לשמוך מצות בשבת
דעליו מוטל לקיים מצות בשבת
אבידת חמון שבירו כיון שאין לו
הפסד : יח ויש חולקין שעם
בלונתתן בתבתי בשי' רע"ד ושם
בתבתי דנראה דאפי'
לדעת הסולקין בזה מ"מ בפועל
הטובה במלאכתו ויש לפניו
בשבת אבידה ואומר לו בטל
האבידה אשלם לך כל שכר ה
פעולתך שבר אבידתי דצריך
להשיבו ולוק' מחמו שכר בטילתו
ושאני הכא דיכול להתנצלו לומר
נראה לי ביין שלי : יט שהרי
לא הפסידו כלו' מ"מ שכר הראוי
לו דהייבו שכר הטירחא ושכר
הכלי' צריך ליתן לו דמיירי בהיה
הנשכר לאחרים לעסוק בכלים
מלאכת אחרים ושכר בטילתו
ניכרת דלולי שעסק בזה היה
עוסק בשכירות אחרת ואין עליו
לבטל מחלאכתו בשביל
הבלת חמון של זה וכן הטעם
בתעבורת שאחר זה ועוד נראה
דאפי' אם יודע שלא היה לו עסק
אחר לע"ע לעסוק בו וה"ה לבטל
מעבורת שלא היה לו לע"ע מי
להעבירו מ"מ צריך ליתן לו שכרו
כאחר כיון דכל הנה בשבת
אחד ומנקש אחמו להעבירו או
לעפו' לו בכלי מלאכ' כזו או קלש
בכידה מחנה דדרכן ליתן עליה
שכר אינו מן הדין שיהא זה עדיף
מסוס עורך בבלת אחמו או נופו
מ"ה צריך עכ"פ ליתן לו שכר
כאינם דבלאה : ך כל

אם לא יאמר תן לי דינר כו' לשון הבקבר בכאן הוא חנוחנם הה"ל לבקדים ולכתב דאם
עוסק במלאכה אינו מחוייב להניח מלאכתו ולהשיב בחנם ומשם' שנתבאר בר"ם שלפני זה דאם לא יהיה כך
אינו כתיב ואחר זה ה"ל לכתוב ומיהו א"ל ליתן לו כל שכרו ואף א"ת שהתבאר בשם ליה זה מה"ם כפי' שקוד' זה מ"מ לא ה"ל לכתוב דין
זה בלשון אבל אם כו' שלא אם היה עוסק כו' ובמרמב"ם פי"ב דאבידה דין ד' שבועתק דין זה מסם מבוזר בע"א ומ"ם ופ"ם : ב

והמקבר כפועל בטל הכוזכר בבי ריבית בסבי טותפין כי"ד דר"ס קע"ז וכמבה דל"סו אינו בוטל סבר על הסבסה בלל אלא כמה היה רוצה פועל זה לבטל מחלאכתו שעוסק בה ולישב בטל לגמרי אבל ס"ל כיון דמלות הסבסה אינם מוסלת לפועל צריכין לבלם לו ג"כ סבר הסבסה ואף על פי שלבנין ריבית ר"ס קע"ז פי' המור כפועל בטול בעכין אחר ושיינו כמה רוצה ליטול אדם הבטל לגמרי לעסוק בעסק שותפות הרוא כתבתי שעמו שם וכפרים דשאני לבנין ריבית דביקה ליה להסותף המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

י כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

טו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

טז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

יט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כ כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

כט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ל כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

לט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מ כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

מט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נ כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

נט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ס כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

סט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ע כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

עט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פ כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

פט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צ כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

צט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

ק כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קה כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קי כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיב כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיג כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיד כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קטו כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קטז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיז כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיח כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קיט כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קכ כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון שמקבל אני הריוח אלא שיש בו איסור ריבית ת"ס אמרו שסני בסבי מה שאין כן בפועל זה דלא ביקא ליה ליבטל מחלאכתו ע"ם:

קכא כדי סבר מלאכתו דכיון דאין לבנות אלא בילתו המקבל עיסקא בוה כיון ש

רס ו כל המונלו הורגו - כס"ם לא יתפ נמי לאסור לקיימו וכ"ל כתב דאסור לא כתבום ומסוס דמין כאן מקומו ואני אומר דבכלל כת"ם אסור כל המונלו הורגו עכ"ל אמ"ש ונס"ם מאריך לפי לא יסורם כיון דאחר חותר ומין בכ"מ מ"ם כוס :

רסז ו אבל בכלי מרס כי עיין בתוספות דבכנס פסור לרגל אפ"י בגנקמי ביגר' ברי"ת ועיין בים"ם פ"ו דכ"ק סי' ל"מ"ם עוד בזס : ב ער פ"מן סימני מוכסקי' בו' עיין נסת"ע ס"ק ז' ער וסיכן אריך גנון ומסקל כו' וכ"כ נס"ק ס' ונסות סוס דאריך גנון לא הוי סי' כלל וכן הוא לסריא נס' סמ' ונכרמ"ם וכן מוכ' נס"ם ועיין עוד סס ער נאומר נקנ"ם בנך לוס ע"כו' ולי נראה דזס תלוי

ב חייב להחזיר אבידת ישראל ס אפילו היה בעל האבידה רשע אוכל נבילה לתיאבון אבל אוכל נבילה להכעיס הרי הוא אפיקורס מישראל והאפיקורסי' ז וכותי וישראל המחלל שבת בפרהסיא אסור להחזיר להם אבידה כעכו"ם :

ג דין המודר הנאה מחבירו לענין החזרת אבידה ז נתבאר בטורי"ד סימן רכ"א ז

ד חתול רע שמזיק לקטנים א"צ להשיבו לבעלים אלא ח (ח) כל המוצאו הורגו וזוכה בעורו :

ה ס אמר לו אביו אל תחזיר את האבידה הרי זה לא ישמע לו :

רסו כיצד מכריז וכיצד מטפל בה בעודה בידו ובו כ"ז סעיפים :

א ט (ל"רמב"ם פי"ח מגזילה רי"ד) ו חייב ליטפל באבידה עד שיחזירנה לרשות בעליה במקום המשתמר אבל אם החזירה למקום שאינו משתמר כגון גנה וחורבה ואבדה משם חייב באחריותן ב החזיר את האבידה בשחרית למקום שהבעלים נכנסים ויוצאים שם בשחרית אינו חייב ליטפל בה ט (סס דין ס"ו) שהרי הבעלים רואים אותה אף על פי שאינו מקום המשתמר ג (ח) אבל בבעלי חיים לעולם חייב ליטפל בה עד שיכניסה לרשות הבעלים המשתמרת ואינו צריך רעת בעלים - ראה בהמה שברחה מן הדיר והחזירה למקומה ה"ז קיים המצוה וא"צ רעת בעלים :

ב ט (סס ברמב"ם רי"ד) החזירה וברחה אפי' מאה פעמים חייב להחזיר שנאמר השב תשיבם השב אפילו מאה פעמים משמע :

ג המוצא אבידה (ומינו מכיר את בעליה) ט (סס ס"ג) ד מכריז עליה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובזמן שיש אנשים שאומרים אבידה הנמצאות של מלך הוא מודיעו לשכיניו ומיודעיו ודיו :

ד ט (סס ברמב"ם פי"ז דין ג') כיצד מכריז אם מצא מעות מכריז ס מי שאבד לו מטבע וכן מכריז מי שאבד לו כסות - או בהמה - או שטרות י יבא ויתן סימנים ויטול ואינו חושש (לרמאי) מפני שהודיע מין האבידה לפי שאינו מחזיר ז (ג) עד שיתן סימנים מובהקים :

ה בא

מקרי דרכי מלוס והרמב"ם בדפוס נדול אמ"פי מלא כתב תיבת מפני הנכרים (אבל בדפוס כסף משנה כתבו) ונס פירוש מלמי כס' הכיוקין דכתב בלי דיק' לא הזכיר תיבת מפני הנכרי' מ"מ סתמיהו כפירושו דמי דלשון מכניסין דכתבו משמע כן דאל"כ הל"ל מכניסין וסמו לתוספ' כיאו' כתב מפני הנכרי' ואל"תה ק"מ אלא דמיירי כן מפני הנכרים לא אפי' לבולו מלמא איכא למיסס מיקמהו ויחוקו בו כיון דאינן יודעין מל מי הוא ויורה היתר לנפשם לומר שכבר כתיילסו הבעלי' מחכו ועוד מ"ם כתבו בטור כאן בלי ליסנא דמפני הנכרי' יותר מבבל הלכו' אבידה אלא מחוורת' כדכתיב' מפיקר' ומס"כ כתבו דמותר בכל מקום פי' אפי' היכא דליכא מסוס מילול פסס ולא מסו' קדוס פסס ואע"ג דאפי' בכל ישראל כתבאר בסי' ר"ם ורס"כ דבהכיתו בכוולי' בתקום מיוחד א"ל להסיר בא כתבאר סס דהיינו דוקא דבדיין מסתמר סס תסמ"כ היכא דבאו לבסוף נגבי' כמה דבת' הטו' פס כלי ישראל ולא כתבו הרמב"ם וירושלמי הכ"ל ונס הטור לא כתבם כי"ד בס"ם קנ"א ונס בלילך מקומו' פעמי' כתבו ופעמים לא כתבו בכל ישבתי בדרישה בס"ד ס"ם והכלל דס"ל לבטור דבכל מקום דהוא עוסס מפני דרכי מלוס ואית ביה דרכי מלוס מותר ע"ם : ס אפי' היה בבל אבידה רשע כו' ילפינן לה מדבתיב לכל אבידת

אחיך ודרשינן לכל אחיך אפי' הוא רשע ונס דרשינן לכל אבידת לרבות אפי' אבידת קרקע שאם ראה מים בחיים לשטוף שדה מכירו חייב לנדור בפניהן כדי להגיע וכתבו הטו' בסי' זה והמח' בס"ם רנ"ע ס"ם : ו וכותי ומקלני שבת בפרהסיא' עפ"ר דבתבתי דהאי פרהסיא נס אכותי' קאי דאם לא עבדה אלא בעם אחת צריך להיות שעבדה בפרהסיא וכן כתב התוספות והתרדבי פרק קמא דחולין : ו כתבאר בי"ד סי' רכ"א נס בסי' זה כתבו הטור והמחבר אזל לשעמו שבתב בכ"י דאין דברי הטור שבכאן מכוני' אבל בפרישה כתבתי דמכווני' הם ולא כתב הטור כאן אלא הצריך לדין הסבת אבידה וכי"ד סי' רכ"א דאיירי בכל' בדרים סס כתב הדין בכל פרטיו ופע"ר :

ח כל המונלו הורגו בגמרא איתא נמי דאסור לקיימו והב"י כתב דהטו' לא כתבוהו משום דאין כאן מקומו ואני אומר דבכלל כת"ם הטור כל המונלו הורגו ופע"ר : ט אל אביו אל תשיבו כו' ברמב"ם בתבאר דאפי' אל אביו אל תחזיר את האבידה אלא לך ועשה הנאר' שעה אלי דבר פלוני אפ"ה לא ישמע לאביו מפני שבבוד אב ואם הו' עם' והשב' אבד' יש בה לאו ועשה וס"ם הוא נמי בגמרא ובדי אלא תאמר אבתי מצות בבוד אב מדים דהוקם' בבודו לבבוד המקו' מ"ה יהיה הברייתא פוד טעם אחר דבתי' אים אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו אני י"י כולכם חייבי' בבבודי ופע"ר :

רסז ו חייב ליטפל באבידה כו' ל' הטור כיצד מצות השבת האבידה אם הוא מכיר את הבעל ישפל עד שיגיענה לידו לא הניח לידו אלא בתנו לו לאורבתו יצא אע"פ אלא ידעו הבעלי' ובלבד שתהא משתמרת שם אב"ל ור"ל אע"פ שהגנב והגזלן וד' שומרים הבאי' לשמיר אבידת אחרים בכל' ואם הדרוש ולא הודיעו לבעלי' ונגנבה מהם או אבדה מחמת רעב חייבי' . אבידת' שאני דבתי' הסיב תשיב ריבת' תורם אפי' הבבה אלא מדעת בשמה משתמר שם וכן פירש"י שם ברק אלו מציאו' (דף ל"א ע"א) והמחבר תפס ל"רמב"ם והיא היא ומ"ם בבפיף זה בסופו וא"ל דעת בעלי' קאי נמי מרים הבפיף וק"ל : ב החזיר אבידה בשחרית כו' נקט בשחרית תפני שבבעלי' אז בביתו ובבנסי' ויוצאי' ורואי' אותן ומ"ה אפי' הפזרים לתקום שאין משתמר שם ה"ל כאלו מסר ליד בעלים : ג אבל בבעלי חיים כו' מהום שהוא"לם ממקומה נקטה לה דרך להיות הולך מחקו' לתקו' ומ"ה צריך שחירה שפי : ד מכריז עליה בבתי בנסיות כו' מכאן רמיה לאם שבוסני' לבבריז בבתי בנסיות ובתי מדרשות ואחר מניני' בשעה שהלבור בב"ה מיהו נראה דהיינו דוקא בין מנשה לאחרב אז אחר יציאת מב"ה ובדי אלא לבפסיק הלבור בתפילת' ואם שבוהנין אתה קצת לבבריז בין אחרי הלתבלה לא שייר אבדי דאף דסדר קדוש אבין אפשר אלמו הוא כמו מעריב לתבשה מ"מ מיד אחר שקדיש דבש"ל אפיים מתפיל סדר קדוש אבל בזרין ואומרין אחרי ובכן מוסב לבבריז קודם התחלת אחרי ובוב יותר אחר נמר התפלה : הנה וכתב מהרי"ק שורש ק"י כ' מבשם"ח אם הבריז בב"ה לבסיר אבידה בתקנת ר"נ ויש אבשים שאומרים שנאחר לבם הדבר בסוד ים לבדות מי שיתדל לבטל תקנת ר"נ ואפילו אם בשבת אלא לבלות לא יועיל עב"ל ועפ"ם בסמ"ע רש"ל כ"מ בבריזא בזה לפנין עדות : ה מי שאבד לו מטבע כו' ר"ל בן שאבד מטבע בן אחר דבריס לעולם מזכיר שם האבידה שמוליא בפירוש וכ"כ לאפוקי המ"ד בגמרא שיבריז שתם אבידה מנאתי ולא יזכיר מה היא אבשב רמאי אידע בבריז שאבד שליתו ומבין אחר ויאחר אבי אבדתי שלית ואלו הסימנים וזהו שסיימו הטור והמחבר וכתבו דלא חייבינן כולי האי כיון דצריך לומר סימנים מובהקין שבה והטעם שאין מבריזין שתם אבידה בדי לקרב הדבר לבעל האבידה בכל מה דאפשר ליתן לב אבידתו נמצא ויבא ליתן סימנו : ו יבא ויתן סימנים וסימן דהטבע בתבאר בסימן רס"ב בטור ובדברי המחבר בס"ח ו"ב ו"ג ע"ם : ז עד שיתן סימנים מובהקין בדרישה בתבתי ל' הת"מ דג' מיני סימנים הן סימן בבד אותו שלוני והדומה לו והוא סימן מובהק נמור דנשבר בשאר דבריס בפרים וסימן אריך וגוך ומשקל ותקום הוא סימן בינוני והוא סי' מובהק אתם מיקרי ומינים אחרים הרמב"ם והמחבר בתן ובקמר שמזיירין אלים אבידה מדין תורה (וכמ"ם בפיף ו') וסימן סיור וסומק אינו מקרי סימן מובהק בלל עיין שם בדרישה מ"ם עוד מוס וילפינן ליה מקרא אבל עד דרוש אחיך ודרשו רז"ל דרוש לבבה לומר שלי הוא שלא

מקום

שלא יכא רמאי ומדאורייתא כשיתן פי' מוכסך תו לא קיימי' שטוח רמאי וזה שמסיק וקאמר ברא שוכס כו' ור"ל שדינו כדין תורה אא"כ הוקוק רמאי שכו הקתי' להצריכו עדי' (ומי פני כולאי רמאי באומר נקב יש בכל אות שלו' או לא עד"ר כזה) ומשרבו הרמאים התקינו שלא להסויר לשתם כני אדם אא"כ יביא עדים שטוח שלו או שיביא עדי' שמינו רמאי קוור הדין לדין תורה להסוירו לו בשמים מוכסקים : ס

ה (סס ל"ג) בא בעל אבידה ונתן סימנים שאינם מובהקים אין מחזירין ם והרמאי אע"פ שאמר סימנים מובהקים אין מחזירין לו עד שיביא עדים שהיא שלו :

ו (סס ר"ז) בראשונה כל מי שאבד לו אבידה ובא ונתן סימני מחזירין אותה לו אא"כ הוחז' רמאי משרבו הרמאים התקינו ב"ד שיהו אומרי' לו הבא עדים שאין אתה רמאי וטולו :

סנס (סור ס"ם בשם הרא"ם) ס (ג) וי"א דכשימן מוכסך מחזירין אפילו בזמן הזה ואין צריך לעדים שמינו רמאי :

ז המרה או המשקל או המנין או מקום האבידה (ד) סימנים מובהקים הם :

ח (סס גרמב"ם ד"ו) (ם) באו שנים יא זה נתן סימני האבידה וזה נתן סימני האבידה כמו שנתן האחר לא יתן לא לזה ולא לזה אלא תהא מונחת עד שיודה האחד לחבירו או יעשה פשרה ביניהם :

סנס (הגה"מ דנ"מ) או שיביא המחה עדים (ו) שביא זה עדים וזה עדים וסימנים סימנים כמקום עדים לאו כלו' הוא ויבא מוכח :

ט (ז) נתן הא' סימנים והשני הביא עדים יתן לבעל העדי' אפילו אין מעידים שנפלה ממנו אלא מעידים שמכירים (ח) שהיא שלו :

יוד (סס גרמב"ם וכ"ז פרק ג"מ) זה נתן סימנים וזה נתן סימנים ועד א' יב הער אחר כמי שאינו (ט) ויניח : הגה

תלוי בפלוגתא דהרמב"ם והרא"ם שבשיא בסור * וסן הי"א שבשיא ברב ס"ו ולענין דינא נ"ל כיון שאין בדברי הרא"ם שברם כ"כ וי"ל דהרא"ם מיירי בשתם בני אדם אבל אם הרא"ם משתע דמיירי אף בידוע שטוח רמאי מ"מ אם ג' הרמב"ם משתע דלרמאי אין מחזירין נשו"מ רק בעדים . וכ"כ ס' שמ' שזהו דעת הרמב"ם והרא"ש ד' וכ"כ הב"ח לדעת הרמב"ם וסן בשם הרא"ם ומסתם בשבת אפר"ל מלא ז' ע"מ דאפילו אפילו בנשתם אין מחזירין בשוס מ"ל אלא בעדי' שטוח שלו ואפשר לומר דגם דעת הרא"ד דאף לרמאי מחזירין כשבותן מ"מ לגמרי ומ"כ כתב הראב"ד דבריו אמ"ם הרמב"ם עד שיביא עדים שטוח שלו אמ"ם מי' מוכסך לגמרי ל"ל הוי בעדים וכ"כ הב"ח לדעת הראב"ד ואפ"ה ל"ל לבראב"ד דגם דעת הרמב"ם יכול להיות כן וכן כתב בכל הגרות ז"ל כתב הראב"ד ז"ל סימן מוכסך לגמרי ואני אומר אין לסמן מפורש אם קורא לסימן מוכסך לגמרי עדים או אם ר"ל אף על פי שיתן סימן מוכסך לא יוציא ע"כ נ"ל לבראב"ד דגם דכשימן מוכסך לגמרי כגון נקב יש בכל אות מ' וכ"מ מחזירין אפילו לשתם בני אדם אפי' שמינו רמאי אין מחזירין אלא בעדים אם שמינו רמאי אין מחזירין אפילו בנשתם אבל בסימן מוכסך דאדם ומשקל אין מחזירין אלא בשאני עדים שמינו רמאי אין מחזירין אבל בידוע שטוח רמאי אין מחזירין אפילו לגמרי מוכסך לגמרי וכריך דוקא לבניא עדים שביא שלו וראה דאף אפילו ל"ל דאין מ"מ לעניין זה אף לרמאי דנשתמש בשמ"מ לעיל מי' רס"ב אם יש דין מ"מ אפילו ל"ל לענין אבדה לענין אבדה היינו דוקא בחם דמרינן אין מחזירין לכל אדם אבל בכל דמרינן מחזירין לכל אי"ל דאפשר דנהו רמאי שמתקינו כך כיון שטוח מ"מ שני בבכי אף אפילו לבפוקי רמאי כן נ"ל . עיין בב"ח חם שמלבל בדברי התוספות וחם שמלק עליהם שינו נכון כלל ברא"ם מ"ם ומיחם הילק קש"ר דלרמאי לא יחזיר אלא בשמים מכלל כו' דאם כן לא"ר בליחא מכריז כו' לא"ם דאפילו ל"ר בליחא מכריז הוא ס"ר דס"ם מאי לאו בשמים כלומר דבזה דורשים אותו אם שוס רמאי אי לאו דלשולם אין מחזירין אלא בשמים ואפילו שינו רמאי אין מחזירין אלא בשמים מחילא אם הוא נותן שמים ניכר שינו רמאי ועוד דבשמא דבעי לאפשר דשיתן דאורייתא מ"ל דאבידה מכריז זמ"ר בליחא מכריז ס"ל כמ"ר דדרשיהו היינו בעדים ומ"ם אכן קושיתם מעיקרא אין לכם שתחלה כו' המהכני עליו רזהו מחם תירוצם הסני ומרבנא תירוצם יותר נכון דלפי דבריו לא אתי שפיר מה דקאמר דרשהו בשמים דמשתם אם נותן שמים נותני לו ואין מוסיפין שטוח רמאי אבל לתירוץ המוס"ם הס"ק דדרשהו אם שוס רמאי דבשבותן שי' לא שינו רמאי ונותנים לו אבל אם ירוע שטוח רמאי לא מועלי' שמים' ובדקתני מתני' גם חם שמלק על דברי התוספות וי"ל דאף לשינו רמאי אין נותנין אלא בסימן מוכסך לגמרי כיון דשבנים לאו דאורייתא שינו נכון אבל ולפע"ד

מיסתחיסתים ס"ם רפ"מנים אוחזין (סוף דף י"ח) ופ"כל הגם (דף כ"ז ע"ב) בני הם דקאמר התם רב אחי אחר כגון דקאמר נקב יש בכל אות ס"ורוקא בכל אות ס"אבל נקב דעלמא לא רב אחי משקא ליה מי סימנים דאורייתא לו דרבנן חוכה לחריא דבאבידה לכ"ם לא בעינן סימן מוכסך לגמרי וכבר חוכה בחי פ"מ בני הם דאחרינן אי בעית אימא סימן דרבנן וכבר בשומא סימן מוכסך קאמלני כו' משמע להריא דבאבידה מ"ב סימן מוכסך לגמרי לכ"ם ונאמת איתם כלי סמך כוונת התוספות שכתבו דלקמן לאו סימן מוכסך לגמרי קאמר (ואף שכתבתי דברא"ם סובר דסימן מוכסך לגמרי קאמר כן זם עיקר ע"ם) עיין ברא"ם פ"מ שמלבל אי ס"ל לרב אחי דאורייתא לו דרבנן ולא ידעתי ל"ל כל הלבול הזה דאפי"אמ"ל דאורייתא הם אמרינן בפ"ג' אוחזין ופ"כל הגם דרב אחי אבל משקא ליה מי סימנים דאורייתא לו דרבנן ופשיטא דקי"ל כרב אחי דף קל"ב ע"ב : ג ומ"ל דבסימן מוכסך כו' עיין בשמ"ם פ"ם ס"ר אלא דס"ל לרמאי לגמרי מחזירין בסי' מוכסך לגמרי ומכל הם שכתב בס"ק זם שינו ולדרבנן חוכה לחריא בהרא"ם דאף בראבונם לא הוי מחזירין לשתם בני אדם בסי' דמיון ומשקל וכבר"ג ולגרמאי וסוחק ולארוך ובגון אלא בסימן דחדם ומשקל ולגרמאי וכן בסאיר"אף בסימנים אלו אין מחזירין אלא בסי' מוכסך מעוילו גם בעלמא דהיינו כגון נקב יש בכל אות ס"דבכ"ג מחזירין לגמרי כ"ז חוכה בהרא"ם להריא ע"ם בהרא"ם ובשם פ"מ"מ (דף כ"ז ע"ב) ופ"מנים אוחזין (דף י"ח) ודו"ק וכ"כ הב"ח לדעת הרא"ם ובראה הבשמ"ע נתקן לאחר דברי הרא"ם בתנו הדרב ומשקל כו' סימנים מוכסקים הן ומשמע מדבריהם לבאורה דהיינו להאזיר בלא אף לרמאי אבל כי דייקת בעיר תראה שאין כוונתם אלא לומר שסימנים מוכסקים הם לענין אבדה להחזיר בשידוע שינו רמאי לבפוקי מיוחד וסוחק ולארוך ובגון דאף שמבינא דעים שינו רמאי לא תהני כדחובא בשבר' וה' חת' אין הם לומר דסוס פוסק יסבור להחזיר לרמאי דחדם ומשקל דהא קי"ל כרב נתתן בדיני דגלילא מכריז וכמ"ם כל הפוסקים וכמו שבתבתי בס"ד ולרב נתתן נדיך לבוקמי מתני' דאמר הבדיה ולא נתן סימני דהיינו אמר מי שאינם מוכסקים ולא נתן מי' מוכסקים ורמאי מעמ"ר אמר מי' מוכסקים אין מחזירין לו וכראיתא עמ"ם שם להריא שינו רמאי מ"כ חוכה להריא דלרמאי אין מחזירין בסי' דחדם ומשקל לכל הפרוסים עכ"פ הוא חדם ומשקל ואין מחזירין בסן אפילו לירוע שינו רמאי מ"כ חוכה להריא דלרמאי אין מחזירין בסי' דחדם ומשקל לכל הפו' ודברי הבשמ"ע בל"ע : ד סימני' מוכסקים כו' עיין בבשמ"ע פ"ס ר' שבתו שבתוכרים עליהם אפילו לדעת הרמב"ם ומסבר לחי שבשוס שינו רמאי אי שבשוס בורבא מרבנן וכ"כ ר"י בכ"ל לא מבאתי דבר בר"י ונם לא מבאתי בשום מקום שבורבא מרבנן ב"כ להבא עדים שבוס שינו רמאי וח"ם הוא מיכרח מעצמו : ם גאו שנים כו' כתב בשלטי גבורים בראה בעיני אם אחר ס' לאחרו או משבע אתה שבוא אלו אבדה שינו רמאי

שפתי כהן חושן משפט רסז הלכות אבידה ומציאה מאירת עינים

מכשכש מכ"ל וכן דעת סי' וכ"ם סכ"מ וכן משמע בסנהדרי דרכי דרים מנים
מומזין - גם מהר"ם מהיקפסין כתב בגליון הפלפקי ורלא כפי' מרפ"ם
כו' וכן עיקר : יוד מדת רחבה מפשר לשערו כו' נמ"ת כתב דסייגו
דוקא בזמן המלחמה אבל מכשיו הוא לתמן מדת מרכו מפשר לשערו - וכן
נוסמע לכאורה בסמ"ם פ"ק י"ב ומדברי כל הפוסקים ומהרוגים ג"כ כן
ונראה מזה מלוי גרמות עיני הדיין
ולפי המלבוש וזרע הלבנים : יפ
יתן למי מכיון משקלה - עיין בסמ"ע
ס"ק י"ד מר וכמ"ם כ"י כו' וכ"כ ר"י
ומוא מדברי התוספות דף כ"ג ע"ב -
יב זה אומר כך מרכה כו' לפון
רמב"ם פ"ו"ג דין ז' זה נתן מדת מרכה
ורחבה וזה נתן המדריות מנה יכתן
יב למי מכתן מדת מרכה ורחבה מכ"ל
וזה מי' הרמב"ם דמי יב"נמ"ם וכ"כ מ'
המ' - וכ"כ מכ"מ ז"ל קמה מדת
המדריות היינו מדת מרכה וכב' כתב
יג דין זה נמאוך ומתא יש לומר דכותן
מדת המדריות מנה מיינו לומר דכותן
יד מדת מורך ורוחב המדריות מנה מכ"ל
ומין זה מוכרח דל"ל המדריות מינו
מכלל מורך המלית ומעתר רמה כותן
מורך ורוחב המדריות מנה לא יכתן
לזה מאומר מדת מ רכה ורחבה וכ"מ
ונראה דמכל לפי רמות עיני הדיין
כפי הדרך מתוכין המלית : יג
מר מיכה מליהו וכן כתב הרמב"ם ומפ
טו על גב דלמיל מימן ר"ם ס"ם מ"ל
לרמב"ם ומתבר דזכה בו מיינו
בדבר מתין בו מ' - מבל מכה מיירי
בדבר מים בו מימן דמיכה למיתם כל
מעה מתא יכה בעליו לכך יפה מוכח
מד מיכה מליהו ודו"ק : יד
ומוא הדין כאן - כלומר כמו דנקסינן
התם דמוי מעיקה דדיכה מ"ם כאן
וכ"כ הסמ"ם ומ"כ מאומר מבר' מסור
ומה תעם בעל המבר' לא מעקניב' מיני'
ומברא"ל מרק מכונם מי"מ' מכנים
רמה בין המרים הגדולים למכרים
דמוי מ"ם לגמרי ממלי דקי"ל דמרי
לאור' לאמיר המבדים ומתלי דמתרי'
מכמי' נמצר מל מיר הכרמת מעוה
דמבות לאו ליסכות נתנו וכן בעוב' כו'
ע"ם מהמרין ודקדקתי מאר דבריו ומצאתי מעין בהם מתם דמבלי בעור'
וכרמתרי' כמ"ם מ"מין בין המחדר (דף ל"ג) מרוסה דרב יוסף לא מכים
ומי' הרמ"ם מה לא מכים מוזרמן לו מכי בהותו מעם וכן כתב מר"ן מה לא מכים
שינה מני ליהל מתכו בהותו מעם דנימה לא יחויר מהו' דמתמני בים דנכה ג"
כיון דלא מכים לא הוי בכלל מהו' הבא' ומיהו כיון דמעבר דמתי ומתמני מינים
מ"ם הוא מלים ומייב בנבנה ומבדם מכ"ל גם מה מהכים מיר מכרמת ומעבר
מהמתמים דבדי המוסמות דמ"ם מכותות הדיינים ז"ל ומ"ת הא דמרינן
בדמה מהנם המודר הנמה מתכרו מוחר לתקוע לו תקיעת מכו' ומהו' המתיין
מוחר לבטל בו מכילה מל מבוה ומתלי הא מתמני לים לרב יוסף דמכיב לים
בהכי מ"ם וז"ל דמתני מוחר מבדם ומהכון דכתה עמתים מיתעסק בה לשומתה
לבדכה ולמבנים יפסר מליתן לו מבל המם יכול לבטון לתקוע ולבטל בתקוע
הלא יבים הם עני בהותו מעם מכ"ל הלבן נקסינן דהוי מעיקה דדיכה מי הוי
ב"מ הו מ"מ וכמו מכתבו כל המחרוכים : מו מייב ליהפל בו - עיין
בסמ"ע ס"ק י"מ ולא יבדתי לפ"ר בכל מ"ם נם"ק זה ובפרם מ"ם הם ומקפה
הם מסיפא מדבר מתוסמות הם ל"ם לפו לדיבא מכי כו' דבראה בדור דבדי
הע"ם בכוכים ומרמב"ם ומהו' ומור מין בכל דבר דז"ל המוסמות לגיות זכבו
ומ"ת הם יש בו ס"ב ומה מין בו ס"ם בכתם מנוזם מכ"ל וכ"כ הרא"ם ומור מור
לגוזם בכתם הע"ם מין בו ס"ם בכתם מנוזם מכ"ל ומ"ם הרבריים הא הם דבדי ע"ם ס"ם הא מדבריו
ויגדל וכ"ם לגיות הכלן מכ"ל ומ"ם הדבריים הא הם דבדי ע"ם ס"ם הא מדבריו
הם ביאור לדבדי המוסמות ומרא"ם ודבריו מוכרחים לחדקדק מים' בדבריהם
ומרמב"ם רכתב דלמדו זה מדכתיב ומסבות' לו רמה מילך תסיבנו לו לא כ"כ
בר"ם ל"ר גבי גיות זכב מור רק בפי"ג דין י"ם כתב ובדיך לבקר המבר' ובדרקם
כדי הלא תעבר ומבר המלים מבמחר ומסיבות לו רמה מילך תסיבנו לו ק"ל
דמקרא זה בלמד הלא יפה המבר בבדם וזהו מחכם ובדיתמא מרוכם ע"מ
מוך דף כ"ת ומסבות לו רמה מילך תסיבנו לו הלא יבכול מבל לבגלים כו'
מבל מחייב לבמחבק כדי לבמבים מבדם מזה לא מוכיר מרמב"ם דבר רק
כתב בר"ם ל"ר ולמה בדם מור ומם לבחויר מפילו גיות המה לו נז זכב מור
מעם' אבוה דבר מוכם מכ"ל ויש לבדם דבריו ג"כ כתו מפי' הע"ם דבדי מות'
ורא"ם דהיינו מע"ם מחייב לגוזם מע"ם מפין בו מוה מרוסה כדי מיסבים
מבר כך מוי מחיבה דוה הבגיזם מבינו מוה מרוסה לא יבמרך לבחויר מע"ם
מבלם מדבר הם ס"ם כיון מכיון זוה קמ"ל הבדיך לבחויר כיון מבלם מדבר
מים ס"ם והבדיבים"ם מחם לבדיה בכ"י ז"ל לגיות זכבו מע"ם מפין בו ס"ם
ומתמסינן לקמן מהבנה הייבו כמפין ס"ם בכולם מבל יש ס"ם בביקר' מחייב
לבמדור' כ"כ מרבב"ר ז"ל ובתוס' ויגוז ומגוז הם לא כן מתות מם"ע לבו כר המבה המרא"יבמרך קרא לגיות זכבו מוף מל מי מפין בו ס"ם מחיבין מחייב לבמחבק בהבה מבדם ולגוזה זכבו לבמיגיא
לגיות גיזם כדי מיבגדיל ויחזור ויגוז הם לא כן מתות מם"ע לבו כר המבה הוא ולם"ם נחי לא בדיך דמה מבימה מ"כ ג"ל דלהכי הוא דמתי וכ"כ הרבב"ם ז"ל
מכ"ל ובדך הם דבדי מ"ם דף ע"ם מ"ם בבעיף מבמ"ז ובין דלבינן מקרא מבדיך מבוהים ליבמל בבדם מתו"ל מבדיך לבקרה ולבודקה

כדי

יג שמדת רחבה מפשר לשער כו' אבל לא מדת מרכה מבוה דדרך
בלימה ומלית מלבן מביו מכמין כמן היה רוחב מבנד לקומת מים
ומרכו היה מבוהף כמכיבו כדרך מליתית מל מבוה מלבו ומ"ם
יכול לשער הרוחב מל בני המים מבמ"כ המורך מביה מבוהף
ומכוהה כו' ול' המבר הוא כל'
הרמב"ם ורש"י והרא"ם מבל ל'
הוא הוא קבת כמ"ת ומפ"ר : יד
יתן למי מבין מבקלה ל' הבור
לפי מלין דרך לבקול המלין לפיכ'
הוא מי' מוכבק מכ"ל וכתבו ש
מור"ם בסנ"ם כמי"ד ויבור הוא
דבבר כתבו המבר כאן בבי' ל
ומי בסנ"ל הבפס כדי לבמוד
מתבו דבבר הדרך לבוקלו ולא
מודדו הוה הדין מיבבא וכמ"ם
הכ"י פמ"ת והביאו בד"מ ה"ל
לבתבו כאן מדברי המבר' ולא
לבתרי' ולבתבו בבא בבי פלמו -
ונראה דמור"ם אבב מיפב' בתבב
הם מבני הוה ז"ל בתבר מר אחר
לבון הבור והבור הדין זה
דמורך ורוחב ומבקל אחר דין זה
אומר כך מרכה וכך רחבה בבי'
וכבראה מור"ם הבמבר לא
בתבו אחר דין זה הבר הבמיבו
וכתבו הוא והבמבר בתבר אחר
הדר דברי הרמב"ם הבתב בבאי
הדר אבי פלמו הבמבר בתיקון הבביר אם בא אבי ומבבא מתבו דבר לדק'
או מת לבם הוא הבור מליתן לו הבמוסק בחלוה הבור מן המלום
וזהו הבברו מ"ם ה"ל בלים בבינוב בבינבה ומביד' בבאר ה"ם ומיבא
מ"ד דהולב ע"ז וה"ל כיון דלא הבים הוא דיבא אבי בחותו מת
דמוסק בברבי המביד' ואז לית הבר כלל הל המירת המביד' מ"ם
לא הים דינו הל המירתו אלא בהומר מבם יג כיבד בקסינן
לבבין מהבכון והוא הדין כאן מין הם דבמהבכון בבנד מבותיו
הבלום לו נתבאר הם הבור ובדברי מור"ם דלב"ם מהבבר בם"ם
מהו' הב"ל בהלו בבל הבל הבל הבל הבל מור"ם בם"ם
הבלום הבור הבמבר הם ה"ם לבו לדיבא הבי בבי הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם
הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם הבמבר הבמ"ם

יט אסור לשלשים יום אבל אפי׳ לא תפסי׳ שתתקלקל טור : ך
ולא ינערנה בשני כני אדם (תפני שתכתבין לותה וקורעין לה)
ל׳ הטור אלא מ׳ ינערה כידו כד״מ כשל פשתן אבל כשל צמר סכיפו׳
ק׳ לא כן פי׳ רש״י והרי״ף פי׳ לשון כד״ל פשתן סכיפר קשה מכ״ל
הטור והרמב״ם כתב כפי״נ נ״כ
דבכסו׳ של צמר ינער וסיימו
כהרי״ף ואחריו כתשך המחבר :
כא ולא לצורכה ולצורכו הטעם
שאם יסכה ע״נ התעה ויענב
ואם״נ דבספרים התירו לקרות
בהן כיון שהוא נ״כ לצורכה שאני
פתם דעביד תפסה בידים לא
מיסיגן שיבוד בתוך לעפו׳ כם
בתה אלא התירו מ״ל וכתפורש
בטו׳ וכסתוך ס״ך מטא״כ כשיטו׳
כסות דיסכסו שם כלי תעשה
ופע״ר מ״ם עוד כישוב זה : כב
תשתתם בהן בחתין וכ״ם בצונן :
כג אבל לא ישים בכלי ע״נ אלו׳
כן הוא לשון רש״י בגמרא והטור
מביא ל׳ רש״י שפי׳ שלא יסהה
בחתין ע״נ אחר אבל לא אסור
תשתה שייה אסור אבל בתיבה
מועטת שרי אבל בפרים׳ בתבתי
דל״ד שייה קאמר עיין שם ונם
הרמב״ם שת׳ וכת׳ כלשון המחבר:
כד כלי כסף כו׳ פירש״י תבני
שמירתן בקרקע הלכך תשתתם
בהן לפרקי׳ כדי שלא יתפשטו שם
תשתה תלשנו דבזמן שאינן
טומנין אותו בקרקע לא יגע
להשתתם בהן ושל זהב אף שטמנו
בקרקע תפיק דלא יגע בהן
ותעשה דוהב הוא תתכת היותר
גדול ואינו מתעב תשת שבודקד׳
לשולם וכסף דאינו גדול כ״כ
מתעבה בהיותו טמון בקרקע לא
בהיותו ע״נ קרקע וכלי נחושת
מתעבשין אפי׳ על גבי הקרקע
והטור והמחבר ונם שאר
מחברי׳ לא הזכירו זה דטמון
בקרקע תשתה שלא תלקו כוה :

כה מגריפות פרש״י עפוייה לגרוף הכירות ולהפרים תאני׳ המדובקות : כו תפני שתפשיתן פי׳ שבפנתים מחבו : כו לא יגע בהן כלי
זהב אינו מתעבה וכל״ל וכלי זכוכית הישתבר : כח דבר שלא נתדו מעולם כ״כ נ״כ הרמב״ם שם בסי״נ בדין י״נ וכתב שם ת״ל
מיהו כתב הרשב״א ז״ל בשם הרמב״ן ז״ל דלא אתמר אלא בשם בכיתים וכתובים שמי שרגיל בהן אינו צריך לינע בהן בכלי
ושאינו רגיל בהן נוגע ומוסך אילך ואילך ו״ש לשום שמא יקרע אבל אכשיו שנהגו לכתוב גמרא הטוהר פרקו מלא פעמים ומי שלא רגיל
אותו תעולם אין לו לינע ולמשתם לפי שהוא צריך תעשה ויאמר לכתבל׳ אל רשב״א ואם״ם שלא כתבו הרב שלא בדין הגהות הרא׳
שם״ם לאביר׳ וא״ע אל ת״ת . והכי׳ הכיאו כפ״א ת״ם כדיני מציאה דברי הרשב״א הללו ולא נתפק כלל אם יש לפלק בין מציאה לגהות אל
ומהתימה שלא הזכירו המחבר ולא מור״ם בהן ובד״מ הביאו ע״ם : כט אבל קורין בעבין אחד כ״כ הרמב״ם אבל רש״י בפרק דבשני
מביאים קורין דבל א׳ קורא מעבין א׳ שוה מושך בהן וזה בהן ויקר׳ והטור כתב דעת הרמב״ם
בלאחרונה : ל שם דמיהן ומביאן אליו פי׳ מקזיק לעצמו ומביאן על ראשו ויונא בהן ידי מצות תפילין אם יראה לקנותם לעצמו דודאי
בעליהן לא יקפידו דהם מצויים לקנותן אבל סופרים והרמב״ם מסיי׳ כוה שם בדין י״נ ז״ל ואיהן עשויין שלא למצותן בלבד אבל משתמ׳ מלאון
זה דבשאר דבריה אף שמצויים לקנותו מ״מ אביב לאדם דבר שרגיל בו משא״כ תפילין דאין אדם רגיל לקפיד אם יונא בהלו או בהלו אם
גם הם בפוקת בסות אבל הטור לא כת׳ שלא בל׳ המחבר ופ״ם בטור דכתב ז״ל וכן פירות שהתפילו לדקוב וכן כל כיוצא בזה מוכרן מיד
אבל׳ ומתתימה למה הסמיטוהו בעלי הש״ע : לא שם דמיהן עליו פי׳ עוד שמא כמה הוא שוה אתה ובכך יקבלנו עליה להיות שותף בנ
אם בעל אבידה מיבלקו בהסכירות ובשאר שנה שיהיה בו ושאם יתות או יגנב יהיה בהפסד נ״כ לאמצא בל זה הוא דעת הרמב״ם והטור
כתב עוד דעות אחרות בזה ע״ש : לב בדין בל הדם מהבירו עיין בי״ד קפ״ו בדברי הטור והמחבר : לג ואייתי׳ אלרבי׳ כן
הוא נ״כ לשון הרמב״ם ופי׳ אם אינו צריך לעצמו בכיתו אלא מדרבן לרשות ולהסכיתן בדרשיים מירק ועשב הסדה : לד ה״נ אחוזי׳
ותרגנולים וכרים גדולים מעבל כו׳ וא״ם וכרים אינו שם הרמב״ם ונם הטור אבל מלשון רש״י אל הגמרא הוא ומוכרח לפר׳ כן דאי נקבו׳
בכר בתאר בפב״ב דבין דים מבן בלים מוכר הבלים ומחבילן בדין בהמה הפושה ואוכלת : לה קטנים ביותר כו׳ נ׳ ימים כן הוא נ״כ
הרמב״ם שם אבל רש״י פי׳ שם אינה בלים מוכר הבלים מחזיקן בהמה ג׳ ימים וקטנים ל׳ יום וכ״כ הטור ע״ש : לו מבאן ואילך מוכרן בב״ד וכן
הוא הרמב״ם שם ולא בתב בלן דמחזיקין בהותפות בא״ם בם״ם כ״ד דבין דהם זכרים לית בהו ריוח ומאי שיתפות שייך בהו ובדא׳ דנם
בפב״ב דבשם הבהמ׳ לשותפות ובפב״ם בשם שתפילין לעצמו ם״ל דצריך בהן שותפת ב״ד ואי״כ ק״ק דה״ל להרמב״ם לבתבו שם : לז
דאין צריך ב״ד כו׳ ולוקחן כו׳ ואם״נ דבבאי הפורש מעו׳ לדיבורין אחרו דבשרטין לאחרי׳ ולא לעצמו מבוש אבל וכן המסכיר מבבין
(הפושה שכר הרבה ואינו תפשות הרבה) לעוכת המחוסכן אחרו דמסכירו לאחרים ולא לעצמו וכמ״ם הטור והמחבר לעיל״ה פ״ב
פ״ו שאני הבא בזה הפשיב אבידה שהוא בפוקת בשרות ואין תושדין אותן : לח לפיכך אם נאבדו תייב לשלם ב״כ הרמב״ם ולעתתים
אויל

כדי שלא תעבר כיבר מצא בסות כו׳ ב״ל דבוזכתו דילפינן מקרא דהשבות לו
ולא פוכרן לאזכירו דבין דבבר בלאר מיתורא דשור דתמויב פפ׳ לאבנים
ב״ם שלא תעבר ומ״ם אמ״ז שבריך לבקרא בו׳ ר״ל אשתרו הוא״ל בינבר ובא
הניקור וכרתפרם ואזל בינבר הבא בסות בו׳ ע״ם ודו״ק : מז שם דמיהן
עיין בחמ״ם ס״ק ל׳ תשתה תלשון זה בו׳ לפנינ״ב רש״ם הוסיל ואינם עשוים
אלא למכותן בלבר ולא לבוס תשמיש
אמר אל״ב נינתא לים לאינם שיתבבו
ויעשו בהן תלבוש תשא״ב בשאר דברים
ע״ם ומהתימא למה הסמיטוהו בעלי
הש״ע לעניי״ב דלא קשה מירי דשמא
דפירות שהתחילו לירקב הוא תפוש
שהיו״ל תרוהם תשבבו
ובל בהן הוא
תשתה ובן תשתה לבריה ברמב״ם פי״ב
תם נגלה ותם״נ עתן ע״ר דף קכ״נ ע״ר
שבתבו וז״ל בל דבר שהיו״ל תרוהם
תשבל בהן נ״יתים תבהן ו אילך תוכרן
בב״ר וכן פירות שהתחילו לבריקת
וכיובא בהן תוכרן בב״ר עב״ל ואם בן
בין שבתב שתתבר בשב״ר בל דבר
שהיו״ל תרוהם תשבבו תוכרו בו׳ לא
שוכרן לבתוב דין פירות שהתחילו
לירקב דבשות הוא ב״ם הוא תתתם בן
בלעפ״ר : יז לפיבך אם בבבשו
בו׳ עיין בחמ״ם ס״ק ל״ח תר תעלינן
ליה תד דרב׳ בו׳ ובברא זו דתעלינן תד
דרבא בבר דתוהו התוהבות פר״אבוהם
דף נ״ו ע״ב ופ״מ״ת דף כ״ם ע״ם
ופרק שבועת הדיינים דף מ״ר ע״ם
והרא״ם שם ונם״ע התפקיד תיבו נם
בחמ״נ ורי״ו ובסקי בבן נדמי תבדם
דלא תהי רק ס״ם (וב״ע תהרש״ל ע״
הבונם מ״ם) ותיבו תשמ׳ בין דבות
אברם בם״ה ב״ב אין אבו תוכרתים
לומר דתיירי בתתני׳ לענין תוכני׳ שלא
תתני׳ אמתוסיבן בדמי אברם דמוי
ס״ם ולתם בונים התבבם תעבתא ונם
בוונת הטור ע״ב בן הוא ואולי נם
בוכם בחמ״ע הוא בן אלא אלשונו לא
תשתה הבי ודו״ק :
ולא

יח (שם נרמב״ם די״ח) וצריך לבקרה ולברקה כדי שלא
תפסד כיצד מצא בסות של צמר מנערה יום א׳ לל׳ יום
כ ולא ינערנה במקל ולא בשני בני אדם ושוטח על גבי מטרה
לצרכ׳ בלבד אבל בא לא לצרכה ולצרכו נזרסנו אורחים לא
ישטחנה בפניהם ואפילו לצורכה שמא תגנב :
יט (שם נרמב״ם די״ב) מצא כלי עץ משתמש בהם לצורכן
מעט כדי שלא ירקבו כלי נחשת בב משתמש בהם
בחמין בג אבל (לא) ישים הכלי על גבי האור מפני שמשחיקן
כד כלי בסף משתמ׳ בהם בצונן אבל לא בחמין ספני שמשחיקן
מצא בה מגריפות וקרירות משתמש בהן ברך אבל לא
בקשה בו מפני שמפחיתן מצא כלי זהב וכלי זכוכית וכסורת
של פשתן הרי זה בז לא יגע בהם עד שיבא אליהו :
ב (שם די״ג) מצא ספרים קורא בהם א׳ לל׳ יום ואם אינו
יודע לקרות גוללן כל ל׳ יום ולעולם לא ילמד בהם בט
דבר שלא למד מעול׳ ולא יקרא פרשה וישנה ולא יקרא פרשה
ויתרגם - ולא יפתח בו יותר מג׳ דפין - ולא יהיו ב׳ קורין
בשני ענינים בי אבל קורין בענין אחד שנים דווקא אבל לא
שלשה :
בא (שם דין י״ד) מצא תפילין ל (מז) שם דמיהן וסניחין
עליו מיד אם יראה שדבר מצוי הוא לקנותם בכל שעה :
בב (שם) מצא דבר שיש בו רוח חיים שהרי הוא צריך
להאכילו אם היה דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור
מיטפל בהם״ב חדש מיום המציאה ושוכרן ולוקח שכרן ו
ומאכילן - ואם היה שכרן יותר על אכילת׳ הרי היתר לבעלים
וכן התרנגול׳ מוכר ביציהם ומאכילן כל י״ב חדש מכאן ואילך
בג שם דמיהן עליו והרי הם שלו ושל בעלים בשותפות כדין
בד כל השם מחבירו :
בג מצא עגלים בה וסייחים של רעי מיטפל בהם שלשה חדשים ושל פטם שלשים יום :
בד (שם נרמב״ם די״ו) בו אווזים ותרנגולים זכרים (גדולים) מיטפל בהם שלשים יום
בה קטנים ביותר וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו מיטפל בהם נ׳ ימים בו מבאן ואילך
מוכרן בב״ר (די״ם בו דאמ״ר ב״ר ויכול לשומן ולקמן בשותן הרמים) : (סור סב״ב בשם ר״י והרא״ם)
בה (שם נרמב״ם די״ז) מה יעשה בדמים יתנו למוצא ויש לו רשות להשתמש בהם בח (יז)
לפיבך אם

בד״ה עד בא אליהו

שפתי כהן חושן משפט רסז הלכות אבידה ומציאה מאירת עינים

רסח א ודלא כי"מ - סוא"ר ונם ס"המגיר כתב סכן דעת הרמב"ם וכנר פסיג שליו סכ"מ ר"ע י"ו חס"נזלם ע"ם ויעס כיון דלם כדברי ס"מס"ל לרמב"ם לחלק לקמן נני ד"לחות כין כעל ועוד דתרכרי הרי"ף מסמע דס"ל כפוקימתא סכנס וכן עיקר : ב מכרו של לרס כו' ולם כא לחכרו קורס יעוס כתב מסר ס"ל כם' מ"ם ע"ם"מ דמוכח מהתוספות דלא שיך לומר נבי מכר יעוס סלא מרעת ונעמורת לחי לירים אלא נבי לרס דאל"כ מחי רחו' מייתו חכנות וסלחנות ולעפוקי מרעת כ"י ורמ"ם : דס"ל דחכר כלרס סכ"ר ומרמ"ם לירלא סס סס'עליו דסתוס' ס"ל דחכנות מיירי ברוב כותים וכמ"ם סתוס'לקמן נבי חכנות די"ל דנרסינן ברורים ומיירי ברוב כותים ומכי מוסי'על מרמ"ם הלא מסומפי'ומרמ"ם דלחי כמרמ"ם הלא מתוספו' נוסייסו לא כתב לקמן אלא די"ל דסס' נרסי' ברורים ומיירי ברוב כותים סס כן מחי מוכיחים מחכנות דילמא נירסת רס"י לחת דלא נרסי' ברורים ומיירי ברוב ישראל אלא מעיקר' לק"מ דקשיסא דסמע' דחכנות לא סוי מסוס יעוס אל"מ דלס כן קשי'מחכי'דחכנות לרנא רס"ל יעוס אל"מ סוי יעוס ומיך יעוס רבא נגד המשנס - וכן כס"ם (דיק"כ ע"ב) דאיתות'רבא מחיתרא דר' יוחנן מסוס רבי ישמעל בן יוכר'וסוי נחי חיוכמ'קלים'כמבוא' לחעיין ס"סלחי לא לחיתות'מחתנית ן חכנות דסוי חיוכמא רבא א"ו פסיסא דחתני'לחי'כב"ע וע"כ סוכיחו סחו' דטעמ' דחתני' אלין חכר קוכס בדבר סיכול לסיות אלא יחבאנו לעולם (ובע"כ נ"ל דנס רבא"ם ור"י לא כאו לומר אלין חיכון לחר זולת זה וסס בנמ'כחבו דברי חתו'כתב'דברים'ס"ם וכן מסמע לסריא בר"י כחתני' דחגא בחכנות דחחלא מחרן חתני'כאביי ולא"כ כתב לחר'נס לרבא דהוי חכר אלינו מסחמר ע"ם) אלכן נראה עיקר כברא"מוכר"י דבני חנרו נחי סייך יעוס אל"מ וכ"כ הר"ן נני הסוא נבבא דאסכח כופרא כחעבדת' ור"ל ולא חלמה וחקני ליס נחו לבעל חנא י"ל דקורס יעוס כיס סס ודרים' חכרו מירו דכל ביכא דבאיסור' אחי לירים לא זכס כיס לעולם אכ"ל וחכיאו אכ"י אס וכ"כ הרא"ר בחכנות אל מ"ם הרמב"ם פ"מס'נזלה דין ד' כו' ולאס לא חקנס לו חכרו לפי אלינו חכר חחחמרת ולא לחר חקנס לי חנוחי בו' וכ"כ חת"מ ור"ל יש מי אחר לפי' חקנס לי חנוחי לא קנס לפי אנאס לו אס חחיאסקורס יעוס וחכרו כירו וכ"כ הרמב"ם ר"ל אכ"ל ומ"ח בחס אנראס חדכרי ב"חת' אחנין אכוונכת הרא"ר לפסיג אל הרמב"ם נזס ומוד' לו נאסנס זו אין כ"ל כן אלא כ"ל דאין כאן אסנס כלל ונס הרא"ר אין כוונתו לפסיג כלל דאסיאא דיש לומר דנס הרמב"ם ס"ל לריבא דחכרו כירו אלא אא"י לפרס אחסנס דחכנות כן דע"כ חחסנס אחיא כחי כרבא וכמ"ם לחעלם ועוד דאם הרמב"ם מיירי לסריא ברו'כוחי'ונוו'נני חכנות ברורי'ומ ונחי'כנירים'אחוס'ומא'דמיירי ברו'כוחים וכחו אחרכים אחוס'וכחבואר אס לסריא ברמב"ם א"כ לא היס יכול לפרס אאסס דסוי יעוס אל"מ והרמב"ר ג"כ ע"כ אין כוונתו לפסיג אחסמ' דאחרן אלא נא לומר לפי אחמת לירין דקי"ל כאביי אין חכר קונס לו ברוב ישראל כיון אנא לאס קונס יעוס כחבא לענין ריבא אין חיל'בזה דחכרו כירו וכן עיקר ודלא כחכרס"ל ◦ ורי"ק : נ קונס לו כו' אפילו אינו עומד בכרו אכ"ל אמ"ע ולאפי'אינו בעיר כלל כן אוכח ארא"י ואוסיפות פרק שור אנגב הקרס דף מ"ם ע"ב וכן אחסעות הפוסקים : ד כר"ל בחבר אחסתמרת כו' אחסמת דבחבר אחסתמרת לכ"מ ס"ב איחבר זכתם לי אריי דהא קונס אלא אדעתו וא"ם אסור א"ם זה נאס הרמב"ם ראפילו אחסתמר בחוכו נחי איחבר אכתם לי אריי בא"כ א"ם אוא דאא נאס"ם אוכח בכתם דוכחי דא"ב איחא'כלים ונס הרמב"ם לא אלי רק באינו אחסתמר ועומד בכרו ונס הא"ם כחב דאם אוא : ה אלא כידוע כו' עיין הרמב"ן ס"ע אנים אוחזין דף נ"ב ע"ר : ו אין

אם נאנסו חייב לשלם ואף ע"פ שלא נשתמש בהם שכיון שיש לו רשות להשתמש בהם הרי הם אצלו כשאלה בר"א שיש לו רשות להשתמש בהם ברמי אביר'מפני שטרח להיטפל בה לא אבל אם מצא מעות לא ישתמש בהם ◦ (כפול לקמן סי'ס"ם ס"ם) לפיכך אם אברו באונס פטור שאינו עליהם אלא כשומר שכר:

כנס וכבר נתבאר סעיף י"ו דיי"ם וס"ל דאינו אלא שומר חנם:

כו ◦ (סס ברמב"ם דיי"ם) כל אותם הימים שמיטפל באבידה קודם שימכרנה בב"ד אם האבילן משלו מ נוטל מהבעלים בלא שבועה מא מפני תיקון העולם :

כז ◦ (סס דין ד') המוצ' מציאה לא ישבע מפני תיקון העול' שאם אתה אומר ישבע יניח המציאה וילך לו כדי שלא ישבע אפילו מצא כיס מב וטען בעל המציאה ששני כיסים קשורים היו ואי אפשר שימצא הא"א"כ נמצא האח' הקשור עמו ה"ו לא ישבע :

רסח דין קנייה בהצירו ובד' אמותיו ובו ה' סעיפים :

א ◦ (ג' רמב"ם ר"פ י"ז מגילה) כל מציא'שאמרנו שהיא של מוצאה אינו זוכה בה עד שהגיע לידו או לרשותו אבל אם ראה את המציאה אפילו נפל עליה וכא אחר והחזיק בה זה שהחזיק בה זכה בה :

סנס ◦ (הרמ"ם ולמב"ם ובי"ף) ודוקא כר"ס אבל במקום שארבע אמות קונות קנס ולא נרע מסוס דנפל עליה ב (א) ודלא כיס סולקין :

ב ◦ (סס ברמב"ם ר"מ) ד' אמות של ארם שהוא עומד בצדן

ג הרי אלו קונים לו ואם הגיע המציא'לתוך ד'אמות שלו זכה בה חכמים תיקנו דבר זה כדי שלא יריבו המוצאים זה עם זה בר"א ד בסימטא או בצידי ר"ה שאין הרבים דוחקין בהם או בשדה שאין לה בעלים ה אבל העומר בר"ה או בתוך שדה חבירו אין ד' אמות קונות לו ואינו קונה שם עד שתגיע מציא' לידו :

סנס ◦ (סור ס"ב) כ' שבאו כאחד לתוך ד' אמות או שעומדים ונפלה המציאה תוך ד'אמותיהן קנו שניהן :

ג ◦ (סס ברמב"ם ר"מ) ו (ב) חצירו של ארם (ג) קונה לו שלא מדעתו ואם נפלה בה מציאה הרי היא של בעל החצר (ד) בר"א בחצר המשתמרת :

סנס ◦ (מרדכי פ' מ"מ ור"י פס) ואין מצרו קונה לו (ה) אלא ביורש המציאה או דאמיך אדעתיה ז אבל בדבר שאינו רגיל

מוציל דפסק דבל שומר אבידה סוא ס"ם ובמ"ם לשונו בפיתוקו ס"ו מ"ם בהרי דמיס דמוחר לפשתמש מכן מעלינן ליה חד דרגא וחייב כאונסין ומ"ה סייס נמי ובתב הרמב"ם והמחבר דאם מלא מעות דאז אסור לפשתמש בהן דבשתיירו אל דינן בפאר שומרי אבידה שאינן אלינן אלא כס"ם ומינה נלמד דמה שסייס מור"ם וכת' שם אלה דיס שולקין וס"ל דאינו אלא בס"ם ס"ל דבמלא אביד' ומבבר דאו מוחר לפשתמש בדמיס אינו אלא ס"ם ואע"ג דמותר לפשתמש ת"מ בל זמן שלא שימש לא מיפסיד בשואל לפשתייב בשומרים וב"ב בטור בהדיא ומור"ם קיצר בחס אלא בתבו בהדיא ואפשר שסמך אל מ"ם דין שומר אבידה בסי' ו אבל מ"מ הל"ל נס זס בדי שלא נשתמש ולומר דדין שואלים לו בין בכל הנאה אלו הוא אי מחמת פטורה לידו לקנותה ודוקא לומר דמ"ם לא בתבו מסוס דלא ס"ל כ בהשולקין בזה מה"ט וצ"ע : לע אבל אם מלא מעות בו' ל'פטור וכן מי שהפקידו בידו מעות לא יפתחם בהן בו' וכן הוא בנמרא ובפוסקי' ומהתימה אלא בתבו רמב"ם והמחבר ומור"ם ז"ל בהן וע"ל בסימן רל"ב ס"ו : מ בוטל מהבעלים בלא שבועה סי' אם"ב דבשאר עניבים אין אדם מוציא מיד שבנגדו בלא שבועה בהן שהוציא בראות בוטל בלא שבועה, ובמ"ם לעיל סימן נ"א ס"ב וצ"ב סס"ו וכ"ם דאם פטרן ומשבר שקיבל מאבילן דאין בעל האביד' יכול להפביאו בחס קיבל וחמס הוציא ובזה הוא : מא מפני תיקון העול' מפורש בסמ' שאם' זס : מב ובעבן בעל המציאה שסניבים בו' ואם טען בעל המציאה שבנבסת שני בישים אלי בראה שאין זה בדין אבידה ומציא' אלא בשאר עופן ונטען ובריך ליטבע אלא מלא אלא אחד :

רסח א בתקום שד'אמות קונות כו'בסעיף שאחר זה מבואר בהיזה תקום קונות ובעמן : ב ודלא כיס

אם נאנסו חייב לשלם ואף ע"פ שלא נשתמש בהם שכיון שיש לו רשות להשתמש בהם הרי הם אצלו כשאלה בר"א שיש לו רשות להשתמש בהם ברמי אביר'מפני שטרח להיטפל בה לא אבל אם מצא מעות לא ישתמש בהם ◦ (כפול לקמן סי'ס"ם ס"ם) לפיכך אם אברו באונס פטור שאינו עליהם אלא כשומר שכר:

כנס וכבר נתבאר סעיף י"ו דיי"ם וס"ל דאינו אלא שומר חנם:

כו ◦ (סס ברמב"ם דיי"ם) כל אותם הימים שמיטפל באבידה קודם שימכרנה בב"ד אם האבילן משלו מ נוטל מהבעלים בלא שבועה מא מפני תיקון העולם :

כז ◦ (סס דין ד') המוצ' מציאה לא ישבע מפני תיקון העול' שאם אתה אומר ישבע יניח המציאה וילך לו כדי שלא ישבע אפילו מצא כיס מב וטען בעל המציאה ששני כיסים קשורים היו ואי אפשר שימצא הא"א"כ נמצא האח' הקשור עמו ה"ו לא ישבע :

רסח דין קנייה בהצירו ובד' אמותיו ובו ה' סעיפים :

א ◦ (ג' רמב"ם ר"פ י"ז מגילה) כל מציא'שאמרנו שהיא של מוצאה אינו זוכה בה עד שהגיע לידו או לרשותו אבל אם ראה את המציאה אפילו נפל עליה וכא אחר והחזיק בה זה שהחזיק בה זכה בה :

סנס ◦ (הרמ"ם ולמב"ם ובי"ף) ודוקא כר"ס אבל במקום שארבע אמות קונות קנס ולא נרע מסוס דנפל עליה ב (א) ודלא כיס סולקין :

ב ◦ (סס ברמב"ם ר"מ) ד' אמות של ארם שהוא עומד בצדן

ג הרי אלו קונים לו ואם הגיע המציא'לתוך ד'אמות שלו זכה בה חכמים תיקנו דבר זה כדי שלא יריבו המוצאים זה עם זה בר"א ד בסימטא או בצידי ר"ה שאין הרבים דוחקין בהם או בשדה שאין לה בעלים ה אבל העומר בר"ה או בתוך שדה חבירו אין ד' אמות קונות לו ואינו קונה שם עד שתגיע מציא' לידו :

סנס ◦ (סור ס"ב) כ' שבאו כאחד לתוך ד' אמות או שעומדים ונפלה המציאה תוך ד'אמותיהן קנו שניהן :

ג ◦ (סס ברמב"ם ר"מ) ו (ב) חצירו של ארם (ג) קונה לו שלא מדעתו ואם נפלה בה מציאה הרי היא של בעל החצר (ד) בר"א בחצר המשתמרת :

סנס ◦ (מרדכי פ' מ"מ ור"י פס) ואין מצרו קונה לו (ה) אלא ביורש המציאה או דאמיך אדעתיה ז אבל בדבר שאינו רגיל

קונה לו כו'פי'אפי'אינו עומד בצדו כיון שהיא מסתמרת ויליף לה בגמר'מדין שליחות ריש שלומו הוה כידו לקנות לו בדבר שהוא זכות לו : ז אבל בדבר שאינו רגיל לבא כו' בבר נתבאר ברים סי'ר"ם דמה"ט בחשמון יש בהמונא בבתא דאיתא לאיתרי אל אחורי היה הוא אל מונאו ולא אחריכן דבתו ותצירו אל אדם ס"מלא בו המשמון קונה לו ומה"ע נמי בתבאר שם ובתב המרדכי נ"ב דאם אבד הבתי מעו'

בבית

בכיתי ישראל ולא קנה לו מציאה כיון דאינו רגיל לפיו ולא ידע מזה
ע"ל בסי' ר"ס וכ"ד מ"ס כאן : ק ומ"ל ס' רל"ב סעיף י"ד ע"ש
דכתב מור"ם וכולא מדברי המרדכי דאם קנה סרטור מכות דבר
בקוקת בדיל ומכרו לאחר או זכה זכה הליקח ולא
סברסור למהוי מקח טעות הואיל ולא ידע בו שהיה בידו : ט
שאינה מציאה נמורה כו' ז"ל המרדכי שם בשם רא"ם דשאני
מציאה דלית בה טעות קניין ומשות אבל בכל דלמא לא הוה
מתרמי ליה זוזי לתקנו' כו' ומשו' דינא דאני המסחר בסרסר
ליכא בתנאה אפילו אם אחר המוכר אם מוכיחה הסרסור
לדידך מוכיחה ותקנה לא קנה הואיל ולא פסק עמו מתעות
וכיון דלא קנה הסרסור לא קנה בם סריוף פכ"ל ופ"ל לסימן ר"ס
מכתב הטור בשם הרא"ם והמקבר בס"ד דשוכר בית
מאכירו וכא שם לבי שכור אחר'
בזה דשכירות ליומא מתכר הוא
וס"ל כאבר או הכית המשותף
לשניהן דהמציאה לשניהן ואם
בכנס שם גנב ונגיבה בידו כזה
לא אחרינן דזכה האבר לבעל
הבית אלא הקודם וקנהו זכה בו
פ"ם בפרישה בתבתי לסו מילתא
בעמא : יוד ואם אמ"כ בא
סרטור פי' אחר שבבר בא סרטור'
לביתו דהמתון וקנה ראובן והלך
לו עם הסרטור בא סרטור אחרת
לבית ראובן וקנה שמעון ואינו
רוצה ליתן סריוף לראובן ופוטן
ראובן אמ"כ כו' פי' אי הלכה
כמ"ד (בב"ל) שם"ל שאבדו
קונה גם בסרטור בזול א"כ הדין
אמר בסרטור הבייב תן לי
הראשונה שגם ביתי קנאה לי
ואם הלכה כמ"ד דאינו קונה
הבית כזה א"כ בבא הריוף
מסרטור הבייב שקניתי בביתך
וזה אלא ותשובה ת"ם סימן
ס"ו ע"ש : יא המוכיר מאכירו אינו הראייה פי' הלכה כרבי מי : יב צריך ראובן ליתן לשמעון סרטור א' ממ"כ דומה לזה כתב
הטור בסי' ר' ס"ם בשם הרמ"ם בבליו אל לוקח הרשות מוכר וכליו אל מוכר הרשות לוקח אי מתרמי תרוייהו נבי אד מוכר ואד לוקח
דיבא הוא דאת' לוקח עליה מת"כ ומשיק אד מיבייהו כו' ומכאן יש ללמוד לשם נ"כ דאי בבר נפסק אדין בהראשון דאמרינן בשאני המס"ם
ופ"ל בטור ר"ם קנ"ו בנמל בהנגנה ומתור בתשיבה דאיב' אד מיבייהו אלא קנה ומ"ם שם ופ"ל בטור ר"ם ס"ץ מ"ם בבשבם בזובה ובאמת
ומ"ם שם : יג אם שיה עומד בבד אדיהו בבר בתבתי לבל הפומד בבד אדיהו ה"ל בשדה אלו בידו ובונה לו לבר שיהן לתוכו אם הוא
לבר אחיהו זו מתקומו ובנון בסות וכלים דהרי הוא מסומר ע' אמידתו שם : יד ואלו היה רק היה מגיפן כו' פטור בתב בטעם דה"ל
ע' זה בסתרים בתוכו ע"ם : טו ואמר זכתה לי אדי כו' לפי ה"ל שבתב מור"ם בספ"ק אלפני זה נם בלן לא בעינן שיאמר זכתה לי
אדי וב"ב הטור בהדיא מיהו בב"י מילק בינייהו וכתב דבבני אבור קי"ל בברמב"ם דבעינן שיאמר זכתה לי אדי ובשאר מציאות אבל
בראש"ם דא"ל לומר זכתה לי אדי והביאו הד' מ"ע"ם ו"ל דמה"ם לא בתב מור"ם בלן דעת אי"ה : טז הואיל ואמר בקנה לו בין דעת
הבונתן רוצה להקנות לו אלים קנייתו וקנהו אינו אם"פי שאינו יכול לבניבו : (הנ"ה וכתב כ"י ס' א"מ ואם א' הפקיר דבר וזרקו
לתוך אבר אבירו דינו בתבתה וזכתה לו אבירו אם"פי סרך אחריו ואינו מניבו בב"ל ד"מ ו' : יז ואם היה לבי' ירן בדרבו בו'
בטור בתב עוד שאם עמד בקרוב לו שיכול לתופסו אלא ירוץ אבשדה קנהו ג"כ אם"פי שאינו שבור דמקרי לו משומר בזה : יח
קטבה יש לה מבר בבר בתבתי מילתא בטעמא בזה בס"ם רמ"ג :

רסט א המגביה מציאה לאבירו כו' פי' ראובן שאמר בשעה שמגביה המציאה אע"ג אבקש מציאה זו בדי לזבות
בו לשמעון אבאה שמעון ואין ראובן יכול לחזור בו ואמ"ם בס"ם זה : ב שיש שהגביהו מציאה כו' פי'
אין הגביהו בבאה בהרשון תבלה והגביהו ראשה אא' ואא"כ בא בתבי הדבר בשבי טור : ג קאנאוהו שיבשה
דבהגבלה ראשה א' אע"ג אבקש אלא אם שבידו עד שיגביה בולו אע"ג אבקש ובאן אין שום אחד מהן הגביהו בולו ואמרינן
דאסתתא ניחא לה לבוא לבויות בל א' שלוקו אל אבירו בדי לזבות בל א' בהאבים וה"ינו דאמרינן שראובן הגביה הראשה שבידו נם לגורך שמעון
בלו הגביהו שמעון וכן שמעון לגורך ראובן וה"ל בלו בל א' נובה בולו אבקרקע ובוי שותפין בו : ד מתוך אלא קנה
אבש דבהגבלתו אלא בדין לו בלום הוא בין דאין לו דעת בבזבר אלא אבני דרבי אלוש אקנו אקנהו אבש דבהגבלתו בולו לו אבי אבשון
שהגביהו בהדבי אמ"ב בבן דלא הגביהו אלא עם אבקש ולא אבני הגבלתו לאבקש לזבות ע"י דבאבקש לא אייך אקנה אבני דרבי אלוש
דבא יש לו בבייר' אובא אבד אבמו שיגבהו לאבמו ובין דלא זבה

רגיל לבא (יא) אין אבירו קנה לו אע"פ שבאה מציאה לשם וכא
אחר ונטלה שם זכה הואיל ולא ידע בבל הבאר במציאה אחר שם
קודם שזכה בה אבני יח ופ"ל ס' רל"ב סי"ב : ואם סותר אחד
בביה בבור בזול לאבירו אל שמעון ובא שמעון ואמר תקבלי אבירי
ובא ראובן אע"ב ולקחה י"א דזכה ראובן דמאחר ם שאינו מציאה
נמורה כי בבל הבאר צריך לבטות (בתבות) לא זכתה לו אבירו
(המרדכי פ"ק דב"מ בשם ראבי"ם וסור סי' ר בשם ראש"ם) וי"א דזכה
בבל הבאר (המרדכי שם בשם רמבי"ן) יוד ואם אמ"ב בא בסרטור
לאבירו אל ראובן ואמר תקבה לי אבירי וקבלה שמעון וראובן אינו
רוצ"ליתן הבסרטור לשמעון כי אמ' שבאבירו בב' לו ושמעון סובן ממה
נבסך תתן לי הבסרטור הראשונה או הבנייה (בת"ם סל"ה ובכל בו
סי' בב"ג) (יא) אם בבר נבסקו אדין במבשה הראשון א"ב סוי
המבשה הבני לבוד יח המוכיח מבאבירו אינו הראייה אבל אם לא
נבסק אדין הראשונה עד שאידע מבשה אבני יט צריך ראובן ליתן
לשמעון בסרטור אחת מתה נבסק :

אבל בשדה וגנה וכיוצא בהם יט אם היה עומד בצד שדהו
ואמר זכתה לי שדי זכה בהם ואם אינו עומד שם או שהיה
עומד ולא אמר זכתה לי שדי בל הקודם זכה (יא) (ויש אומרי'
דבעומד בצד שדהו לאור אבני ופ"ל סימן ר') (בסור ס"ד בשם הרא"ם ובסמ"
בס בשם רבב"א והמרדכי שם) :

ד (בס בהרמב"ם דיי"ם) ראה אחרים רצים אחר המציא והרי
הוא בבי שבור או גוזלות שלא פרחו אם היה עומד בצד
שדהו שהם בתוכה יב ואלו היה רק היה מגיען סו ואמר זכתה לי שדי זכתה לו שדהו ואם
א"י להגיען הרי אלו בבבי שהוא רק בדרבו ובגוזלות הספריחים ולא אמר בלום אלא בל הקודם
בהן זכה ואם נתנו לו בבתנה סז (ס) הואיל ואחר הבנם לו והרי הם מתגלגלים בתוך שדהו
קנה שדהו יז ואם היה בבי רק בדרבו וגוזליו מפריחים לא קנתה לו שדהו :

ה יח (י) קטנה יש לה חצר ויש לה ד' אמות אבל קטן אין לו חצר ואין לו ד' אמות :

רסט המגביה מציאה לחבירו ואם הגביהו חרש ופקח וכו' וסעיפים

א (א) המגביה מציאה לחבירו אע"פ שלא אמר לו בלו' זכה בה :
ב ב' שהגביהו מציאה ג קנאוה שניהם :
ג (ג' ומב"ם פי' מגזילה ה"ם) הגביה' לו חרש או שוטה' או קטן לא בנ' הפקח לפי שאין לה דעת
ד הגביהו חרש ופקח כאחד ד מתוך שלא קנה חרש לא קנה פקח והחוטפה
מרמה זכה ומיהו מה שביד בל א' קנה ואם היו שניהם חדשים תקנו חבמים שיקנו בדי שלא
יבא להתקוטט :

ה טלית

ז אין מבנו קונה בו' ומ"ם ירו אינו קונה לו אל"מ בבבה"ג בן מוכח בפוסקים
מתבה מקור דין זה וכן מסמע לבי' מי' רל"ב סי"ם בהגה"ם (עיין בתשובות
מהרשד"ם סי' קמ"ה וכם"ם ס"ג דף ק"ב ע"ג) : ז אם בבר בפסק בו' זמן מתר' מר
סי' ס"י מהביא רא"ה מס' מחולן (דף ל"ו) ועיין בספרי תקון בסן בסו
מסבנתי אל ת"ם בזה מן מסבנ"ם ומן הגמר' ומוכחתי מדברבה מן פס"ם ש
רא"ם מבפסק מן הדין בריך ליתן לו
מחוסים ס' מ"ב ודוקא בבמירתי מי
המתפיס בלים אחר מבר בבנ מבבה מוכח לים
אחר בין דב' בבני בבסו ס"ם מ"ב
אל מבבסים ומין מילוק בין בפסק הדין
או לא ומ"ם מבמרבתי בזה : ח ו"ל
דבעומד ומ"ם מ"הא' דבירו לאי מיתא
מבריך אימר נבתם לי מדי ליתא
לפ"ר דבירו לאי מיתא בריך דמ"מסוב
דף ק"ב ע"ב ס"ם : ט הואיל בו' ומ"
אחר מפקי דבר וזרק לתוך אבר אבירו
דינו בתבתה וזבתה לו אבירו אם"ב שרק
אחריו ואינו מגיע אב"ל ד"מ בשם כ"
ומניאו בבנם' אמ"ב וב"ב הרא"ם
ובגרם בבמבני' ומפקרים ודלא בא"ם
המוסמות שם ושיין בסורים רמ"ב
עיין בא"ם דף ק"ב ע"ד : יוד
בבנם בו' אמ"ם לעיל מי' רמ"ב בב"ב
וב"ב מדינים אלו :

רסט א המגביה מציאה לאבירו כו' פי' ראובן שאמר בשעה שמגביה המציאה אע"ג בבקש מציאה זו בדי לזבות בו לשמעון אבאה שמעון ואין ראובן יכול לחזור בו ואמ"ם בס"ם זה : ב שיש שהגביהו מציאה כו' פי' אין הגביהו בבאה בהרשון תבלה והגביהו ראשה בא' ואא"כ בא בתבי הדבר בשבי טור : ג קאנאוהו שיבשה דבהגבלה ראשה א' אע"ג בבקש אלא אם שבידו עד שיגביה בולו אע"ג בבקש ובאן אין שום אחד מהן הגביהו בולו ואמרינן דאסתתא ניחא לה לבוא לבויות בל א' שלוקו אל אבירו בדי לזבות בל א' בהאבים וה"ינו דאמרינן שראובן הגביה הראשה שבידו נם לגורך שמעון בלו הגביהו שמעון וכן שמעון לגורך ראובן וה"ל בלו בל א' נובה בולו אבקרקע ובוי שותפין בו : ד מתוך אלא קנה פרש דבהגבלתו אלא בדין לו בלום הוא בין דאין לו דעת בבזבר אלא אבני דרבי אלוש אקנו אקנהו בשבי טור : ה שהגביהו בהדבי אמ"ב בבן דלא הגביהו אלא עם אבקש ולא אבני הגבלתו לאבקש לזבות ע"י דבאבקש לא אייך אקנה אבני דרבי אלוש דבא יש לו בבייר' אובא אבד אבמו שיגבהו לאבמו ובין דלא זבה

ם ואלא מכמו • עיין כל"ת ופיין בית"ם סוף חולין שהקשה על דין זה על
הרמ"ם ע"ם ודברו תתוסיפן דוראי הרמ"ם סוביה זה חדברי המקשה מי לחקני
כו"ם בלשון רש"י ומ"ב הקשה הרמ"ם הילך יכול לקנות בהנהה דסרון לקן
כיון דלא תפיס כסו ודו"ק זה גרור : ג כיון שהנביהו לו • עיין
בסמ"ע ס"ק מ"ר ובמגביה מעכמו כ"ל מני מנבי' לחבירו כו' ול"ב דאל"ל
ולא ידעתי מי מזקיקו לכך ומפשר
דקשיא ליה דאל"ב פשיטא דהאמן ומאי
קאמר מסור דגמרן ומי חשוב הא לא
מרוח ומשום וכה לי קאמר דאינו
נאמן וגם בתוס' י"ם ע"ק דמנית' בפ"ג
עליו • ס"ם ולומר מסם כו' מוכרח
לשנם מסם לפי מסמו דמיירי
בשאחר מ"ב בשמוכר כ"ל שנם לחם
אחר כן אבל לפת"ם מ"ב לחשם וגם
ל"ג בכל כאן לומר מנם מנם ומנם וגם
בשו' ליח' בכל מסם : ד ומין המנבים
כו' ומ"ב רבם"ם מעיקר' מוי ס"ל דתנ'
בזכם ומוי ס"ל דתנה נאמן מ"ת לענין
נם מנות אף מעיקר' ס"ל לם"ם דוכ' לי
עניף דאינו נאמן לומר לי כוונתי
דהחמתי עם כרם' אחרו רק מיב' שכיון
בשמת לנורך מנ"ו בם מוים ודו"ק :
ם ומם אחר ליה תנה לי כו' לשון
בסור ומם אחר תנה לי ובמלם ואחר
אני זכיתי בם המלה קנה כיון שם אחר
זכיתי בם המלה לנרכי אבל עתה אני
רוצה לזכות בה כו' ובתי"ם פרק קמא
דקידושין מפריך לקשות על בסור בזה
ומין דברי הכוכים כי דברי הסור
ברורים ע"ם עיר"ו ומה שהקשה מתי"ם
דליתני דם"ם הכי לק"מ דוראי
מעיקרא ס"ל לם"ם דבתנה לי אין נריך
שהנביה לומר דמוי כזכה לי לחכיו זה
אבל ר' מיי"ם בר אבא מסתיים דר' יוחנן
פליג ומ"ל דתנה נרע מזכה וקיימא לן
הכי :

ער ג מציאות חש"ו כו' עיין
בחסו' מני"ם ח"ם סימן
קכ"ב כתב רמם גזל אקטן דבר שנקנה
לו מדרבנן כמן ע"י חתנה ס"מ סימן
יוסף' בדיני' ודברו ב"ם ועיין בספרי
מקפו כסן סימן ג' ועיין בהגה"מ רפוף
שבסדרין ועיין בחסו' חס"ר בגלל מי
כ"ו כ"ו ול"ם : ב חעני דרכי שלום
כו' אות ס"ם לעיל סימן רמ"ב סם"ו :
ג שסמוכים על שלחנו כו' עיין בפ"מ
סימן סם"ו ס"ם :
ד • ומ"ם

ה טלית שטונה חציה על גבי עמור שגבוה ג' טפחים וחציה
על גבי קרקע ובא אחר והגבי' ראש אחר שעל גבי קרקע
ם וניתק ראש השני מע"ג עמור ונפלה על גבי קרקע קנא' כיון
שראש הא' עדיין היא בידו וראש השני היה מונח מכחו שלשה
טפחים מהארץ אבל אם לא היה ראש השני עדיין בידו בעוד
שהטלית באויר לא קנאה ואע"פ שהיה מונחה מכחו ג' טפחים
ו כיון שעתה כול' בארץ וכן אפי' ראש האחר בידו ולא ניתק
ראש השני מע"ג העמור לא קנה אע"פ שאלו נתקו היה מונחה
מכחו ואם טלית מונח על גב רף ו והכה (ב) ועלה מכחו
ג' טפחים קנאה אבל אם לא עלה מכח הכאתו למעלה אלא
נפל לארץ אפילו שהרף גבוה שלשה טפחים לא קנה :
ו ° (ג' רחב"ם פ"ז מגילה) היה רוכב על גבי בהמה וראה את
המציאה ואמר לחבירו זכה לי בה ח (ג) כיון שהנביה
לו קנה הרוכב אע"פ שלא הגיע לידו (ד) ם (ומי המנבים נאמן
לומר לנרכי הנבחתים אפילו בעודה בידו) ° (טור ס"ז) ו (ה) ואם
א"ל תנה לי ונטלה ואמר אני זכיתי בה זכה בה הנוטל יא ואם
משנתנה לרוכב אמר אני זכיתי תחילה לא אמר כלום :
הגה ° (תרומי פרק קמא דמציעא בסם רחב"ן ופנ"מ סם) ראובן
שאחר לשמעון קנה לו כיצד שאורה שלומו' ולך שמעון
וקנאה ואח"כ אחר דקנאה לשמעון יא דצריך לחלוק עם ראובן
דהוה ליה כמנביה מציאה לחבירו יב ויא דאם לא היו לראובן
דמים וכה שמעון כתב שקנה ° (שם בשם רשבי"ם) ואם כתרצה
לקנו' לשניהם הוי ליה כאלו זכה לשניהם (ועיל סי' קע"ג ס"ד) :

ער מציאת חרש שוטה וקטן ובנו ובתו ועבדו ושפחתו ואשתו ופועלו ובוג' סעיפים :

א (ה) מציאת חרש שוטה וקטן אין בה משום גזל אלא
(ב) מפני דרכי שלום לפיכך אם עבר אחר וגזלה מידם
אינה יוצאה בדיינים :
הגה ° (ברשב"ם) ודוקא מציאה שאין דעת אחרת מקנה לו ה
אבל שכירות של קטן וכיוצא שו מוציאין כדייניס :
ב ° (ג' רשב"ם חפי' מגילה) מציאת בנו ובתו ב (ג)
הסמוכים על שלחנו אע"פ שהם גדולים ג ומציאת בתו
הנערה

הפקה ע"י הפרש בהקנייה לא זכה גם הפרש בהקנייה ע"י הפקה
דלא שייך כאן הטעם דדרכי שלום ומיבלוי כיון דהפרש רואה שגם
הפקה אינו קנהו : ה וניתק ראש הסניה כו' פי' הנבחת
ראש זה מע"ג קרקע ניתקו וחזר ראש הסני מע"ג העמוד וכיון
שנגרתו ניתק גם ראש הסני
דהיה כאויר ג"ם כעוד היות ראש
זה שנגבהו בידו ה"ל כאלו הוי
כולו בידו בכח אחת מתא"כ
בשבשם' שהתיל לנתק מע"ב
העמוד קודם שניתק וכא לאיור
הנים המנביה ליפול בידו הראש
הא' וק"ל : ו כיון שעתה כולו
בארץ ל"ד קאמ' אלא כלומר כיון
דהיה דרך ירידתו ליפול ו
ולא היה מתזיק בה כלל בהיותו
כולו באויר : ז והכה ואלא
מכמו ג"ט בפרישים כתבתי דהא
דכתיבן ג"ט היינו דוקא אם חוזר
הטלית ליפול ע"ג העמוד דנמצא
דהעמוד הוא קרק' אלו ובעינן
ה"ה מונחה ע"י ג"ט אבל אם
מכה הכאתו אלא מהעמוד ודרך
ירידתו נפל לארץ אפי' לא אלא
מע"ג העמוד כ"א מעט כיון
שעכ"פ אלא מכחו והי' נ"ט ח
מהאר' מקו' שפופו יפול אם קנהו
וא"ם הטור והתקב' אחר זה אבל
אם לא אלא מכח הכאתו
אלא נפל לארץ הייכולא אלא
כלל וע"ם הסכאתי דהיה לזה :
ט כיון שהנביהו לו פי' הנבים
אתם ולא אחר כפי' הנבים
או קודם לכן לעצמו אני מנביה
אותה ובמנבי' מעצמו צריך לומ'
אני מנביה לחבירו דאז ה"י לאוו'
לו ולא כמנביה אתם : ט ואין
המנבים נאמן כו' פי' וזו הסילו'
כין ה"ל אבירו לחבירו לו וכין
המנביה מעצמו לצורך אבורו
דבמנביהו מעצמו אתם
לצורך אבירו אף אם אחר
שהנביהו אחר שהנבים לצורך
יוד נאם ה"ל תנה לי דדוקא
אבירו נאמן אע"ב לאוור ולומר משמע הייתי כך או כ"ב כטור :
כשא"ל זכה לי ואוא הנבים אתם אוי איכה לחבירו מיד בהנבה מ"ב כשאחר תנה לי דחבירו אעמו דאחר ליה תן לי לא איכה לזכות
בו קודם שיבא לידו וא"ה אף אם כאחר דבוונת המנביה היה שהנביה לחבירו בשליחותו יש בידו לאוור בו עד שיבא לחבירו לידו : יא
נאם תשבתה לרוכב כו' דכיון שבתנה לו כאחר אדרבה אף אם היה דעת המנביה להנביהו לצורך אעמו מ"מ כיון שבתנו לרוכב הרי
גילה דעתו שבתנה לו בתתנה נמורה : יב ויא דאם לא היה לראובן דמים כו' ז"ל המרדכי בשם רא"ש ור"ל למציאה דיכול ראובן
בעצמו ללקחו מע"ג קרקע אבל בחקק אתלוי בקני' ודאי אם היה יכול ראובן להסתלק מעות ולקנות קודם שיבוכר המוכר לאחר וכה
בו ראובן אבל אי לא נא דה"ל זה נהנה וזה לא אסר אבל ל"ל והביאו בד"מ ע"ם • ועתה"ם לעיל סי' קפ"ג ס"ד יסוב הדברים אלא יפתרו דברי
מור"ם מ"ם כאן לא"ם אם • ודע שמקור הדברים שכתב מור"ם כאן הוא מהמרדכי פ"ק דמציע' ו"ל אם אסר אחת' ליד ראובן
שאורה בזול ואחר לשמעון קנה אותה כיני וכיניך והריוח בחלוק אד שיחלוקו ודיחמו אם למנביה מציאה לחבירו ראה"ה אלא אלא
והוא הי"א אסכי מור"ם כאן ומ"ם מור"ם לעיל סי' קפ"ג הוא מהגו' מר דא"ד דמ"ם ומם בת"ו ל"ל תאו' ריש מתיבת' ראובן מ"ל לשמעון מי' ליה
וכינת' לדוך פלוני וכן ליה כיני וכיניך אזל שמעון ונכנא מ"ל ראובן אלא ל' ראובן אלא לי כו' אד מי דיהיה ראובן לשמעון זוזי למזכן בהדי הדדי וקנה
מיניה מפייכין ליה למיתב ליה מנת' דיליה כו' ע"ם הרי שבתרדכי הכ"ל כתב דינו אכסנא ליד ראובן אאורה בזול שיחלוקו בריוח ונם
דיחמו למנביה מציאה לחבירו וכל זה הזכיר בהגמ"ר אלא כתב אם הא"ל ראובן לשמעון מית לי זכינת' בדוך פלוני זכן לי כיני וכיניך
כו' • והיה כראה לייסב דלא קשה מידי דמ"ם המרדכי דאם היה כתרצ' שמעון מתחלה אז היה לראובן מעות דקנה
לשניהן היינו שהיה יודע שאורה בזול ומ"ה דיחמו למנביה מציאה מ"מ כהגמ"ר דלא מיירי בשאורה שהיה בזול ומ"ה ליכא מ"ד אם
לדעתו למנביה מציאה וזהו דלא כמ"ם מור"ם שכתב גם בשיטן קפ"ג דיהו אכסנא ראובן אאורה בזול גם בד"מ בשיטן קפ"ג אעיקר ס'
שכיא תחלה דעת המרדכי וכתב עליו דעת הגמ"ר מאמת דא"ל דשניהן מיירי שוויין בשאורה בזול ומ"ה כתבתי היאוב ג"כ אליביה בכ"ל
אם וכנלא"ד כתבתי ודו"ק :

ער ג אבל שכירות של קטן וכיוצא בו מוציאין מידם ז"ל הרשב"א וד"מ שכיאו אבל בדעת אחרת מקנה לו או שהיה שלו או שהיה
הרי הוא שלו נמור (פי' ומוציאים כדייני' מיד זה הבא לקחתו מידו וכתב"ם כ' יתבאר דבשאוכל עם אביו ה"ז של אביו)
אב"ל ובע"ם כת' ז"ל אבל שכירות של קטן או כיוצא בו שאיב אחר לשקנותו לו מוציאין כדייני' אב"ל מ"ם לשקנותו לו ל"ד קאמר
אלא ר"ל שאיב אחר ליתן לו : כ הסמוכים על שלחנו אע"פ כו' עד ר' שבתבתי הטעם שכך היה נראה יותר לאמתי' לשלם הטוב
לעום' עמו טוב שמוין אותו אע"פ שאינו אביו לפרנסו ר"ל עד ו' שנים מסא"ב אחין המפרנס' אחותיהן אחר מיתת אביהם המוויבו'
לפרנסם ה"ה מניאמם לעצמן וכמ"ם הטור והמחבר בא"ע סי' קי"ב :

ג ומניאת

ג ומציאת בתו בערה אע"פ כו' בפריסה בתבתי דנערה לרבות' כתב דאע"פ שאינו ברשות אביה למכרה בנערותיה כדילפינן מדכתיב ויצאה הנה אין כסף אע"פ תקנו שיהא מציאתה לאביה משום איבה וביד אביה למכרה כע"כ למנוול ומוכה שחין (מגא"ב בתו כונרת דיצאת מרשות אבי' לנערי מ"ה בפינן דוקא שתהא מוכה על שלמן אביה) וכ"ש בתו הקטנה אף דאינה מוכה על שלמן אביה דמציאתה לאביה דאיכא כס משום איבה בתרתי קרא דיבול למכרה לספסר וספני למשרה לסנסא למנוול ומוכה שחין ע"ם וכטור כתב ז"ל ואפי' היתה מכורה לאחר לאמה עכ"ל וכ"כ הרמב"ם בספי"ז דגזילה והמקבר שמתיבו ונם מור"ם ז"ל לא כתבו ולפי מ"ם בפריסה בינה דאין דין יונא כוס לפי שאמר לפי מאי דקי"ל דהאב יש לו כח למכרה לאיבו' למנוול ומוכה שחין אף אחר שמכרה בכר לאמה ויצאה בשם וביובל בקטנות' אז מיד שהגיעה פימני' יוצאה מהאדון שמכרה לו ע"פ בפריסה: ד ומציאת עבדו כו' ואשתו כו' דידן כיד רבן וכבלס וכל מה שקנהו כאלן קנאן רבן וכבלס: ה אינו מורים מלאכת כו' פי' אם מת האב אף שבבר הרויחו בספורה או שבבר בעסה המלאכה מ"מ הואיל ודיין בידו והוא מת אינו מורים וביונא בוה כתב כ"י ס"ם קע"ז דאף המציאה שמצאו בחיי אביו ולא תבעו אביו בחיי בשמת אביו המציאה לעצמו: ו אבל מציאת בנו שאינו כו' כל' זס כתב נ"כ הרמב"ם אבל בטור כתוב כאן ז"ל אבל מציאת בנו ובתו שאינו כו' ופע"ר שבתבתי

הנערה אע"פ שאינה סומכת על שלחנו ד ומציאה עבדו ושפחתו הכנעניים ומציאת אשתו הרי אלו שלו:

סנ"ס ° (הנ"מ סניות רכ"מ) (ר) וה"ם אם הרויחו בפורה או המלאכה אבל אם מת ה אינו מורים מלאכת בן לאחר יורשיו:

ו אבל מציאת בנו שאינו סומך על שלחנו אע"פ שהוא קטן ז ומציאת עבדו ושפחתו העברים ומציאה אשתו שהיא מגורשת ואינה מגורשת אינם שלו: (ה) (ואם נתנו מתנה לקטן בסמוך על בסלמן אביו הרי היא של אביו ° (כ"י פ"ק רכ"מ) ח אבל לא בנבנו סבדול ט יתוס הסמוך על בלמן אחריה מביאתו לעצמו) ° מרדכי ותוספות שם)

ג ° (ג' רמב"ם פ"ז מגזילה דין ח') מציאת פועל לעצמו יוד אע"פ שאמרו לו עשה עמי מלאכה היום ואין צ"ל אם א"ל ערור עמי היום אבל אם שכרו ללקט מציאות יא כגון שחסר הנהר ושכרו ללקט הרגים הנמצאים באגם הרי מציאתו לב"ה ואפילו מצא כיס מלא דינרים ° (וי"ל יב דס"ם שכרו שחס ומרשם לו ללקוט מביאות) ° (סור ס"ר בשם הרמ"ם וש"ל ס"ם קפ"ח)

ערא מציאות בהמה ושט"ח ושובר וגט אשה וכו' ה' סעיפים:

א ° (ג' רמב"ם פ"ז מגזילה דין ח') שנים שראו גמל או חמו' של מציאה וקרמו שניהם והנהיגוהו או משכוהו ב או שהיה אחר מנהיג ואחר מושך קנו שניהם במד"א בחמור אבל בגמל אם היה אחר מנהיג ואחר מושך המושך קנה ג אבל לא המנהיג:

ב ° (שם) ג (ה) בהמה מציאה שקרם אחר ואחז במסירה לא קנה עד שימשוך או ינהוג וכן בנכסי הגר ד (ב) אבל קנה המוסיר לבדה:

ג ° (שם דין י"ז) ה היה אחר רוכב והשני אוחז במוסירה הרוכב קנה הבהמה והמוסירה שעל לחיי הבהמה בלבד וזה שאחז המוסירה קנה ממנה מה שאחז בידו ושאר המוסירה לא קנה שום אחר מהם:

סנ"ס ° (סור בפי' קנ"ו ס"ו בשם הרא"ם ורי"ן ל"י מ"ר) היו כ' רוכבים קנו שניהם היה ג' רוכב נאחד מנסיג קנו שניהם ויחלוקו:

ד דין מציאת שטרות ושוברים נתבאר בסימן ס"ה:

ה דין מציאת גט בטור אבן העזר סימן קל"ב וסימן קנ"ג:

הלכות פריקה וטעינה ודין הולכי דרכים

רעב דין בהמות אוספינות שפגעו זה בזה וב"ה סעיפים:

א מי

ד וה"ם אם הרויחו כו' וכן מבתבו בתום' ע"פ בפוקלים בשמעתא דקונן גרוש ע"י עבמו כו' ע"ם עיין בתשוב' ר"ם בסן ס"ב סי' רי"ג: ה ואם בתבו בתתנה כו' וכן פוא בתרומי הריטב"א רע"ק דמציאה בשם הרמב"ן:

ערא ג בשתת מציאה כו' עיין בתשו' ר"י לבית לוי סי' מ"ם ומי' ס"ב

ב אבל קבנה המוסר לבדה אם דקנה כולה תשום דבירו למוסבה כולה אלו הראם הבשמה מגא"ב בשעיף אלא"ם בא' רוכב כו' עכ"ל הבמ"ע ותיתם שמוא בגר בס"ם פ"ק דמציאה דף ס' ע"ג מוכח שם דלא קנה משום דיכול לבתקו אבלו וכדלעיל מי' רס"ם ס"ם ופ"ב ב"ל דבאן קנה המוסירים מה שתקום בידו נכן הוא בבמ"ג בסין ע"ר דף קכ"ר רים ע"ב ובסבנו' מיי' פי"ז מגזלה להריא ע"ם ועיין מ"ש לעיל מי' קל"ם ס"ר:

ג עד

הנערה אע"פ שאינה סומכת על שלחנו ד ומציאה עבדו ושפחתו הכנעניים ומציאת אשתו הרי אלו שלו:

סנ"ס ° (הנ"מ סניות רכ"מ) (ר) וה"ם אם הרויחו בפורה או המלאכה אבל אם מת ה אינו מורים מלאכת בן לאחר יורשיו:

ו אבל מציאת בנו שאינו סומך על שלחנו אע"פ שהוא קטן ז ומציאת עבדו ושפחתו העברים ומציאה אשתו שהיא מגורשת ואינה מגורשת אינם שלו: (ה) (ואם נתנו מתנה לקטן בסמוך על בסלמן אביו הרי היא של אביו ° (כ"י פ"ק רכ"מ) ח אבל לא בנבנו סבדול ט יתוס הסמוך על בלמן אחריה מביאתו לעצמו) ° מרדכי ותוספות שם)

ג ° (ג' רמב"ם פ"ז מגזילה דין ח') מציאת פועל לעצמו יוד אע"פ שאמרו לו עשה עמי מלאכה היום ואין צ"ל אם א"ל ערור עמי היום אבל אם שכרו ללקט מציאות יא כגון שחסר הנהר ושכרו ללקט הרגים הנמצאים באגם הרי מציאתו לב"ה ואפילו מצא כיס מלא דינרים ° (וי"ל יב דס"ם שכרו שחס ומרשם לו ללקוט מביאות) ° (סור ס"ר בשם הרמ"ם וש"ל ס"ם קפ"ח)

ערא מציאות בהמה ושט"ח ושובר וגט אשה וכו' ה' סעיפים:

א ° (ג' רמב"ם פ"ז מגזילה דין ח') שנים שראו גמל או חמו' של מציאה וקרמו שניהם והנהיגוהו או משכוהו ב או שהיה אחר מנהיג ואחר מושך קנו שניהם במד"א בחמור אבל בגמל אם היה אחר מנהיג ואחר מושך המושך קנה ג אבל לא המנהיג:

ב ° (שם) ג (ה) בהמה מציאה שקרם אחר ואחז במסירה לא קנה עד שימשוך או ינהוג וכן בנכסי הגר ד (ב) אבל קנה המוסיר לבדה:

ג ° (שם דין י"ז) ה היה אחר רוכב והשני אוחז במוסירה הרוכב קנה הבהמה והמוסירה שעל לחיי הבהמה בלבד וזה שאחז המוסירה קנה ממנה מה שאחז בידו ושאר המוסירה לא קנה שום אחר מהם:

סנ"ס ° (סור בפי' קנ"ו ס"ו בשם הרא"ם ורי"ן ל"י מ"ר) היו כ' רוכבים קנו שניהם היה ג' רוכב נאחד מנסיג קנו שניהם ויחלוקו:

ד דין מציאת שטרות ושוברים נתבאר בסימן ס"ה:

ה דין מציאת גט בטור אבן העזר סימן קל"ב וסימן קנ"ג:

הלכות פריקה וטעינה ודין הולכי דרכים

רעב דין בהמות אוספינות שפגעו זה בזה וב"ה סעיפים:

א מי

דל"ל דהיינו דוקא בתו הקטנה דהי' דומיא לבנו דאין לאביה רשות עליה כנון שהשיאה בקטנות' ובתולתה או בתנרשה מן הנשואין ע"ם ומ"ה כתב רמ"ם והמקבר ע"ם ודו"ק: ז ומציאת עבדו ושפחתו כו' עד אינם שלו בפריסה מפורש דמ"ם כתב רמ"ם והמקבר ל' דאינו שלו דהיינו של אדון דשפחה ולא כתב הרי הוא שלמן של עבד ושפחה ואינך משום דדין זה כאלף דאם אביה של הקטנה שמכרה לשפחה אי בשעה שמצאה המציאה היא של אביה ולא של עצמה ואם אינה אי המציאה היא של עצמה ובכ"ם אינו שלו של האדון ויש עוד מ"ם שם שכן הוא דעת הטור אלא שסמך אמ"ם לפני זה דאינו היתה מכורה ע"ם: ח

אבל לא בבנו סבדול דאיכא למימר הנותן הקפיד לאיות דוקא של הבן משא"כ בבתו לבנו הקפן דמשתא אינו משומר בידו זולת דעת אביו השומרו ונתנו לקטן אדעתא דאבוהו: ט יתוס הסמוך כו' ס"ם דאם לא יזוכו הוא יזוכו אחרים דמשום מנוה רבה מנויי לזוכו וא"ה לא תקנו בבה"נ שיהא מציאתו להתפרנסו: יוד אע"פ שא"ל עשה עמי מלאכה כו' ר"ל אע"פ שבכרו שתם ולא פרש לו מלאכה מיוחדת וס"ל לבל דבר שכרו: יא בנון שפסר הנהר כו' כן הוא לשון הגמרא והטור ובא לתרץ הלא אינו מדרך המולם לשכיר לו פועלים ללקוט מציאות דאינם שכיחים: יב וי"ל דה"ם אם שכרו שתם כו' עד"ר ופריסה שבובשתי דלית מאן דפליג בבא ומ"ם לפני זה דמציאות פועל לעצמו היינו כשבכרו שתם והפועל תצא מציאות לעצמו אבל שוכרו שתם ובבע"ם הבוכרו מראה לו מקום המציאה ומבקש מאתו שילקטן הרי הוא כאלו שכרו מתבלה לבך בפירוש וכ"כ הבי' ואפשר דבכ"כ לאפוקי מדעת המפרשים שביאו הבי"ע ס"ם:

ערא ג אם שהיה ג' מנהיג ואחד מושך כו' זהו קאי אחמור לבד וכדמשיק וכתב בד"א בחמור כו' ודוקא בשהיין בגמל קנו שהיין דשויה בקנין משא"כ בהנהגה במקום משיכה דקנין של משיכה אדיה מהנהגה וכדמשיק: ב

אבל לא המנהיג כ"כ הרמב"ם פי' דגזילה וז"ל כ' קנ"ו ס"ד ס"מ דמשיכה והנהגה קונה לרמב"ם בין בחמור בין בחמור בין בגמל ל"ם בגמל ל"ם בחמור זולתי אם אחד מושך להגמל ואחד מנהיגו דאז מושך קונה מנהיג לא קונה בכ"ל ודעת הרא"ם והטור שם בסימן קנ"ו דגמל בהנהגה וחמור בחשיכה אינה אד מיכייהו דל"ק ולא ידעינן הי מיכייהו קנה ואי מכייהו לא קנה הלבך בחמר ומתנה לא קנה אד מכייהו דאוקי חמוכה אחוקת מרא קמא ובמציאה והפקר קנו שהיין בכ"ל והא דכתב הטור בסימן זה שקנייה מהפקר שוה לקנייה דמכירה בתבתי בפריסה דר"ל הכי דיש קנין נחור ולא בהני הנהגה בגמל ומשיכה בחמר דאית בהו הפיקה ושייך בהו לומר דאוקי חמוכה בחזקת מרא קמא בחמר משא"כ בהפקר ודו"ק: ג בהמה מציאה כו' עד בבבהי הגר הטעם דבשהיין אין דעת אחרת מקנה אותן משא"כ בחמר ומתנה ע"ל סי' קנ"ו וקנ"ח: ד אבל קנה המוסירה הא דקנה כולה משום דבידו לחוזבה כו' אלו מראה הבהמה משא"כ בשני זה בא' רוכב כו' כיון דרוכב קנה הבהמה בטילה המוסירה מה שהוא קנוה הראה שבהמה נבי הסלמה וכיון דלא קנה כולה נם מה שביני ביני לא קנה כיון דלא הנכיהו כ"א ראה אחד וראה הבני ה"ל כתוכה ע"נ קרקע וע"ל סימן קנ"ו ורמ"ב: ה היה אחד רוכב כו' אתם מור"ם כאן בדעת הרמב"ם דס"ל דבר ביבה לבד אפילו לא הנהיגה כרגליו קנהו ואין בן דעת הרא"ם וכמ"ם לעיל סימן קל"ה וקנ"ו: